

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 708

**ПЕТИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
23. ЈАНУАРА 2000. ГОДИНЕ**

Драган Тодоровић,
потпредседник Владе

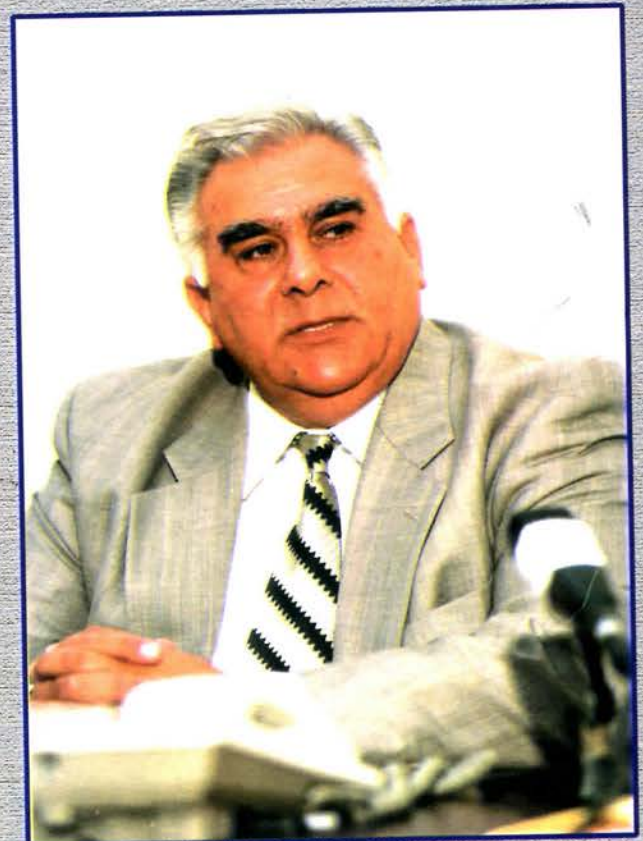

Ратко Марчетић,
министар за саобраћај и везе

**СРПСКИ РАДИКАЛИ
У РЕКОНСТРУИСАНОЈ
ВЛАДИ НАРОДНОГ ЈЕДИНСТВА**

Бождар Вучуровић,
министар без портфеља

Јован Дамјановић,
министар без портфеља

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника:
Јасна Олујић

Редакција:
Момир Марковић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ,
Жана Живаљевић,
Огњен Михајловић,
Весна Арсић,
Коста Димитријевић,
Ивана Ђурић,
Драгољуб Стаменковић,
Александар Вучић,
Весна Зобеница, Весна Марих

Техничко уређење,
компјутерски прелом,
дизајн и израда колора:
Северин Поповић

Фоторепортери:
Марко Поплашен
и Крсто Голубовић

Лектор:
Зорица Илић

Секретар редакције:
Љиљана Михајловић

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Реализација и штампа:
"Етикета" Болеч и БИГЗ,
Бул. војводе Мишића 17, Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија",
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

**Члановима и присталицама
Српске радикалне странке,
православним Србима, верујућим
припадницима братског руског народа
и свим људима добре воље,
честитамо празник Христовог рођења и
упућујемо традиционални поздрав**

ХРИСТОС СЕ РОДИ!

**Свима, који је дочекују и славе,
желимо мир, добро здравље и много
успеха у Српској новој години.**

**Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке**

УСПЕШАН РАД РЕПУБЛИЧКОГ ПАРЛАМЕНТА

Председник Народне скупштине Србије, Драган Томић, заказао је другу седницу Првог редовног заседања Републичког парламента 9. новембра 1999. године. Посланици су у наредна три дана размотрили обиман дневни ред, и усвојили Закон о министарствима, предлоге за реконструкцију Владе народног јединства, Одлуку о престанку функције и избору носилаца правосудних функција, пакет од шест пореских закона: о порезу на доходак грађана, о акцизама и порезу на промет, о порезима на имовину, о порезу на добит предузећа, о обезбеђивању средстава за спровођење социјалног програма Републике Србије у 1999. години и о посебним условима и начину измиривања доспелих обавеза по основу јавних прихода, Закон о туризму, Закон о локалној самоуправи, Закон о посебним правима и дужностима председника Републике, Одлуку о избору чланова одбора Народне скупштине, Одлуку о мерама здравствене заштите животиња у Републици Србији за 1999, 2000. и 2001. годину и одлучили да Захтев посланичке групе Српског покрета обнове за расписивање превремених демократских избора на свим нивоима, упуте надлежним скупштинским одборима.

Седница ће остати запамћена по једном од најзначајнијих системских закона, Закону о локалној самоуправи, којим је на јединствен и целовит начин уређена сложена и осетљива материја функционисања локалних органа власти, раније регулисана Законом о територијалној организацији Републике Србије и локалној самоуправи. Овом Закону биће посвећен следећи специјални број "Велике Србије".

Кључни допринос опредељењу Владе народног јединства на обнови ратом разорене земље и реформама друштва у свим његовим сегментима пружио је усвајање пакета пореских закона. Заједно са актима које припрема Савезна влада у домену либерализације спољнотрговинског режима, створиће се предуслови за убрзање својинске трансформације, улагање страног капитала у домаћу привреду и опоравак друштва.

Већ при разматрању предлога за измене и допуне дневног реда седнице, скупштинска већина је показала слуха и за политичке провокације, које је у име такозваног Савеза за промене, као парламентарна странка артикулисао Срп-

ски покрет обнове у Захтев за расписивање демократских превремених избора на свим нивоима.

Оставку на функцију потпредседника Народне скупштине Србије поднео је Иштван Ишпановић, из Демократске заједнице војвођанских Мађара, а испред посланичке групе Српске радикалне странке, Стево Драгишић је ово место поново понудио новом кандидату ДЗВМ.

На предлог председника Владе, Мирка Марјановића, скупштинска већина разрешила је досадашњих дужности у Влади Животу Ђосића, министару рударства и енергетике, Јову Тодоровића, министра просвете, Слободана Томовића и Богољуба Карића, министре без портфеља и прихватила оставке Томислава Николића на место потпредседника Владе, Маје Гојковић и Челе Васиљевића, министара без портфеља, и Драгана Тодоровића, министра саобраћаја и веза. У Републичку владу изабрани су: Драган Тодоровић, за новог потпредсед-

ника, Слободан Томовић, за министра рударства и енергетике, Ратко Марчевић, за министра саобраћаја и веза, схолно новом Закону о министарствима - за министра просвете Јово Тодоровић, а за министра за више и високо образовање академик, проф. др Јеврем Јањић и три министра без портфеља: Божидар Вучуровић, Јован Дамјановић и Живота Ђосић.

На предлог Селачке странке Србије и Уједињене пензионерске странке, одузет је мандат народном посланику Милени Андрић, због престанка чланства Демократске алтернативе, у коалицији на чијој је листи изабрана. Њено место заузео је кандидат коалиције, Живко Селаковић, док ће се мандат покојног посланика Миладина Ивановића из Пећке изборне јединице попунити кандидатом са одговарајуће листе на наредној седници.

Жана Живаљевић

Влада народног јединства донела је Србији политичку стабилност

НА ПОТЕЗУ САВЕЗ ВОЈВОЂАНСКИХ МАЂАРА

булонију потпредседника Скупштине, која нам припада, и даље уступамо Савезу војвођанских Мађара

Стево Драгишић: Приликом конституисања Скупштине договорено је да

Социјалистичкој партији Србије, Југословенској левици и Новој демократији припадне место председника Скупштине, једно место потпредседника и место секретара, Српској радикалној странци два места потпредседника Скупштине и Српском покрету обнове једно место потпредседника.

Тада је Српска радикална странка једно место, које јој је припало, уступила Савезу војвођанских Мађара, као партији која представља мађарску националну мањину. Изабран је господин посланик Иштван Ишпановић и то је била манифестација нашег односа према мађарској националној мањини и према свим националним мањинама у Србији које поштују Републику Србију као своју државу.

Ми, овог пута, позивамо Савез војвођанских Мађара да предложи новог кандидата, пошто је народни посланик Иштвановић поднео оставку. Ми и даље уступамо то месту Савезу војвођанских Мађара и предлажем да се што пре обави избор новог потпредседника.

ВЛАДА СВОЈ ПОСАО ДОБРО РАДИЛА

Стево Драгишић: Даме и господо, први резултат формирања Владе народног јединства 1988. године, била је – политичка стабилност у Србији. То је нешто што је Србији недостајало годинама. Та политичка стабилност је обезбедила Србији могућност да се припреми за шпански тероризам, за сепарацију и за агресију која је уследила ове године.

Целе 1998. године, Влада народног јединства Републике Србије, проводила је припрему за одбрану од евентуалних напада споља. Нажалост, до тог напада је и дошло.

Влада је те године донела и неколико веома добрих закона. Пре свега Закон о информисању и Закон о универзитету, који су, сваки из своје области, допринели одбрани државе од агресије. Показало се колико је Закон о информисању био добар тек онда када је Америка одлучила да бомбардује Савезну Републику Југославију.

Тада је Србија била у могућности да добије медијски информативни рат на свом простору. Када је било јасно, 1999. године, да под притисцима са Запада Влада Републике Србије неће поклекнути, дошло је до агресије. Агресија је трајала 78 дана, иако је било очигледно да је била планирана да траје много краће, јер се очекивало да ће Србија, која је годинама била под економским санкцијама и блокадама разних врста, поклекнути, да ће молити за милост, да неће бити у стању да се одбрани.

Резултати политичке стабилности и припреме за ту агресију су показали

да је Србија успела да се супротстави непријатељу, да одоли свим њиховим нападима и да је њихов почетни план морао да се мења. У току 78 дана агресије, НАТО је растурао све што је могао. Није презао чак ни од гађања цивилних циљева, стамбених објеката, а, поред тога, многи објекти инфраструктуре су потпуно уништени. Многи путни правци су прекинати. Много мостова је срушено, рафинерија, електроенергетски систем, и што је најтрагичније, имали смо и цивилних жртава.

После агресије посао Владе Републике Србије је био – обнова земље. У томе

Стево Драгишић: спремни смо за изборе на свим нивоима, али по законима ове државе

је Влада постигла изузетно велики успех. Толики успех колики није могао да очекује ни највећи оптимиста, а ни наши највећи непријатељи.

Било је потпуно незамисливо да за толико кратак период Влада обнови готово комплетну путну мрежу у Србији, да сагради све важне мостове који су порушени, да оспособи све важне путне правце, да електроенергетски систем оспособи толико да може да издржи потрошњу у зимском периоду и, на сву срећу, још нисмо дошли у ситуацију да морамо да вршимо хаваријска искључења, рестрикције струје и слично.

Влада је постигла огроман успех на пољу обнове земље и то је приоритет Владе Републике Србије. Приоритет изнад свих приоритета – обновити земљу, људима обезбедити кров над главом, онима који су остали без својих кућа, станова, и оспособити инфраструктуру ове земље да би привреда могла нормално да функционише.

Ми смо и даље под блокадом. Ништа се није променило у протеклих годину-две. Све су јачи притисци на нашу земљу. Изнутра нам организују оне који желе да умање значај онога што Влада Републике Србије ради и оних који желе да заврше посао за НАТО, који он није успео бомбама да заврши.

После потписивања споразума и усвајања Резолуције у Савету безбедности, дошло је до подношења оставки министара Владе Републике Србије из Српске радикалне странке. Отворена је могућност реконструкције Владе. Свим парламентарним партијама које нешто значе у овој држави било је понуђено да уђу у Владу Републике Србије.

То ниједна није прихватила. То је само израз избегавања одговорности за оно што би државно руководство морало да ради. Али, Влада мора да се формира. Неко мора да прави коалицију у Србији. Ако нема коалиције морамо да идемо на нове изборе.

Међутим, у ситуацији у којој се налазимо, политичка нестабилност је оно што нам најмање треба. Јер, агресија на нашу државу није завршена. Она је само променила свој облик. Више не бацају бомбе по нама, али нам зато организују разне издјачичке групе, политичке партије. Финансирају рад политичких партија у Србији у циљу разбијања режима у Србији, насилног обарања режима и у таквој ситуацији Влада Републике Србије је морала да се формира.

Српска радикална странка је прихватила и тај део одговорности, да учествује у Влади Републике Србије, онда када државу треба обнављати, када државу треба оспособити за излазак из економске кризе, и када треба либерализовати услове привређивања, када предузећима треба обезбедити слободне услове за привређивање, када је то једини услов за опоравак земље и излазак из економске кризе.

Тај пут изласка из економске кризе неће бити лак и неће бити кратак. То је пут који ће трајати годинама. На том путу треба много знања, мудрости и одго

ворности. Српска радикална странка, као део Владе Републике Србије, спремна је да прихвати тај део одговорности, и ми, као одговорна партија и људи који учествују у Влади, прихватамо све законске предлоге које је Влада данас у пакету понудила Народној скупштини Републике Србије, јер сматрамо да је то корак у правцу либерализације у нашој економији. Сматрамо да сваки следећи корак мора да буде још даљи, још већи, да још више либерализујемо услове привређивања код нас, како би омогућили оном делу, здравом делу наше привреде и економије да се развија, и тиме нашу државу извлачи из економске кризе.

То је оно чему ће Српска радикална странка дати свој пуни допринос у оквиру Владе народног јединства, јер је то једини начин да изађемо из економске кризе у којој се већ годинама налазимо. Сматрамо да се мора и у области приватизације, својинске трансформације, много радикалније кренути. Приватизација мора да буде обавезна. Влада Републике Србије би требало што пре да изађе са новим концептом приватизације код нас, да ли у форми измена Закона о својинској трансформацији, или са новим законом, свеједно, али прива-

тизација мора да се спроведе што пре и што ефикасније.

И на крају, Српска радикална странка, такође, својим учешћем у Влади народног јединства и даље жели да допринесе, пре свега, политичкој стабилности, а самим тим, да стане на пут свим политичким партијама које за рачун САД, за рачун НАТО-а, желе насилно да се дочепају власти.

Желимо да издржимо све притиске споља, они не могу бити вечни, они ће трајати онолико колико им буде потребно да се увере да ниједан од њихових метода, да ниједан од њихових политичких експонената у Србији, немају никакве шансе да на такав начин освоје власт у Србији.

Ми смо спремни за изборе, спремни смо за изборе на свим нивоима, али да се ти избори проводе по законима ове државе, да те изборе контролишу наши државни органи. Па, уколико њихове политичке партије, странке НАТО-а, заслужују поверење грађана, нека владају Србијом, али смо сигурни да оно што је Србија прошла са Владом народног јединства, никако неће бити незапажено и да на следећим изборима странке НАТО-а немају шта да траже.

ПРАЗНА ПУШКА ЛОВЦА У МУТНОМ

Драган Веселинов: Очекивао сам више од господина председника Владе данас. Много тога се догодило у протеклих шест, седам месеци. И данас сте назвали ову владу Владом народног јединства. Не верујем да сте ви Влада народног јединства. Ви сте уједињене политичке групе на разарање народа, ви сте уједињени на разарању државе Србије, на разарању привреде, на разарању политичког интегритета наше земље.

Од када сте ви на власти, још ово мало политичког простора по коме смо могли слободно да се крећемо и без виза нестaje. Од два ока у глави осталоше две валуте, где опет боља валута није у вашем џепу, већ у џепу Црногораца. Народ је остао на динару.

Упозоравао сам ову Владу и пре рата са НАТО-ом – упалићемо у највећа разарања, изгубити територију. Упозорио сам на то да ће једино Србија из три дела бити цела. Остаде Србија на два дела и сада хоћу сасвим добронамерно, пошто верујем да сам одувек то и чинио, да вам кажем. Само ће Србија из два дела остати цела. Надам се да ћете смоћи снаге, не у овој Влади, већ у некој будућој, да организујемо унутрашњи живот, променимо Устав и склопимо државу тако да у једној граници можемо живети равноправно и јединствено.

Од ове Владе не очекујем да ће реконструкцијом било шта друго учинити од онога што је до сада чинила. Ја сам за то да ви поднесете оставке, ја сам за то да ова Влада оде као што сам и до сада то предлагао. Реконструкцијама Владе ништа посебно се постићи не може, јер од вас, осим најобичнијих фраза, нисам чуо

Жаока без основа: "Ви нисте успели ништа да изградите?"

ни нови економски нити политички програм. Не умете да поменете Војводину, не помињете Санџак, не помињете уставну реформу. Говорите о великим привредним успесима. Претрпели смо огроман неуспех. Друштвени производ по глави становника сада је 1.000 долара, а почетком године је био 1.300. То је ваш резултат. Ви сте за то одговорни.

Добро, ви сте за то одговорни. (Обраћа се председнику Владе)

Нема већег издајника од вас, господине Марјановићу. Јер, учествовали сте у разарању државе и народа.

Председник: Господине Веселинов, молим вас да се лично не обраћате господину...

Драган Веселинов: Али, он је мене привукао уредно.

Председник: Нисам чуо, али ви сте увредили њега.

Драган Веселинов: Нисте чули? Ставите слушалице.

Председник: Молим вас, молим вас, немојте водити дијалог.

Драган Веселинов: Па, ви се онда борите за одржавање реда овде у Скупштини.

Председник: Наравно.

Драган Веселинов: Говорите о привредним успесима. Видео сам председника Републике Југославије да је највећом брзином дошао у Панчево и пустио у погон већ одавно отворен погон у Рафинерији нафте. Ништа ново није пустио. Чак није пустио у погон ни поправљену ствар. Чиста демагогија и пропаганда.

Председник Републике Србије нашао се на недоследном ауто-путу између Панчева и Београда да најави отварање редова на неких пет, шест километара новог пута. Надам се да ће се то завршити. Желим вам успех у томе. Али, некада су путеве од пет, шест километара отварали председници месних заједница, а не председници република. Град Панчево, то је резултат ваше политике. Сада само о њему говорим, а могу о свим другим градовима. Град Панчево, од укупних прихода, у свом џепу задржао је само 5,59%. Најснажнији индустријски град Србије нема 96%, односно 94% новца који одлази Републици Србији, одлази федерацији, које више нема.

Сиромаштво је на сваком кораку, ви нисте успели ништа да изградите. Ви поправљате, ви крпите. Једини је ваш интерес, и борићете се за то, ма колико реконструкција Владе требало да буде у будућности, да се још нешто распорода од државног вредног капитала, да се од тог новца нешто стави у ваше џепове, па ћете тако ових дана, вероватно, продати нафтну индустрију Војводине, коју ви погрешно зовете Нафтном индустријом Србије. Сутра ћете то да урадите са Електродистрибуцијом и другим капацитетима. Вероватно ћете тада да одете, али ће овај народ остати без ичега, без штедње, без девизне штедње, без капитала, народ без државног капитала, без инвестиција, светски изолован од континуитета политичког и економског лудила.

Зато вам нећемо подржати реконструкцију Владе, али нећемо ни рећи – одлазите. Ваља одмах расписати слободне изборе, ваља склопити нову владу, јер ви нисте једини одговорни за ово. Нисте ви једини одговорни.

Док се ова страна не ослободи свог хибернизованог председника, ви никада нећете бити социјалисти. Док се ова страна, не само од овог, па ту до неког реда, већ до доле, не ослободи свог империјалног национализма, ни она вам никада неће бити опозиција. Ово је спрел и коловрат. Велике су тешкоће и

једноставним реконструкцијама се ништа неће догодити.

Очекивао сам данас од вас, када сте најавили реконструкцију Владе, да нас бар упозорите и да нам кажете због чега неки од министара више нису по вашем укусу. Рецимо, Богољуб Карић, или можда неки други. Од вас нисам чуо ту реч. Нико од нас није чуо због чега не-

ки од министара, по вашем мишљењу, не могу бити у Влади. Они нису дужни да образложе своје оставке. Али, од вас смо очекивали неки осврт на рад тих министара. Волео бих када би нас о томе обавестили. Но, ако и то учините, новој реконструисаној Влади нећемо дати подршку.

ПРЕТЕНДЕНТ НА НЕНАДА ЧАНКА

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, народни посланици, морам признати да увек са великим интересовањем пратим излагања господина Веселинова, јер за разлику од озбиљних политичара, озбиљних посланика и озбиљних министара, господин Веселинов показује својим примером како један човек који мисли да се бави политиком не сме да се понаша. Човек који се бави политиком, пре свега, мора смислено да говори, а да не измишља и не изриче небулозе.

Господин Веселинов непрекидно изриче небулозе, јер он је веома оптерећен. Он занемарује чињеницу да би требало да се бави политиком и да као опозиционар критикује власт. Његово оптерећење садржано је у чињеници да мора непрекидно да засењује Ненада Чанка и да се приказује као већи Чанак од самог Чанка. То је његово оптерећење.

Из свега тога је овакво његово излагање. Бити већи лудак од Чанка, доволите, није нимало лако. Ако разложите све ово што је говорио господин Веселинов, видећете да у томе нема никакве логичке везе, никаквог трезвог суда, нити критике засноване на чињеницама. Треба изрећи већу количину мржње, треба изрећи већу количину небулоза и треба бити што смешнији. У томе је често господин Веселинов успео. Овога пута нисмо му се смејали и то је оно што га је највише заболело. Ја вам предлажем да му се више никад не смејемо, видећете врло брзо ће заћутати.

Господин Веселинов, као претендент на већег Чанка и од самог Чанка, заборава да судбину човека у политици одређује нешто што се зове његовом онтолошком природом, онтолошким бићем. Не сме господин Веселинов нас да критикује због онога што су његови преци радили, да поменем Јована Веселинова, Жарка, Станку Веселинов итд. Све су му то најближи сродници. Он нас сада напада што покушавамо да исправимо оно што су високо етаблирани његови сродници, а и он као дете тог естаблишмента то извели.

Ми сада покушавамо провести реформе. У тим реформским потезима имамо успеха. Успех би био неупоредиво већи да није оних који нас коче и који би да нас униште. Господин Веселинов се удвара онима који би да нас униште. Србија је доживела штету од скоро 100 милијарди долара због бомбардовања. Да не

Критике господина Веселинова нису засноване на чињеницама

додајемо ту штету због блокаде, санкција, отказаних пројеката, уговора, заплене наше робе, заплене наших објеката, укључујући и бродове у иностранству итд. Па, ваљда је поред тих ваших Јована Веселинова, Станке Веселинов итд, највећа кривица у онима који су нас блокирали, да би нас уништили и у онима који су нас бомбардовали.

Како да парирамо онима који су нас бомбардовали? Никако им не можемо парирати тако што бисмо евентуално прихватили оно што они од нас захтевају. Тако би им само помагали да постигну брз успех у свом науку. Оно што они од нас захтевају треба да нам буде оријентир како не смео радити. Како не смео себе довести у позицију, у којој се данас налазе Румунија, Бугарска и Македонија. Такву су нам судбину наменили, и још гору. Румунима, бар за извесно време, гарантују границе, али неће ни то дуго, јер су им Мађари тражили Трансилванију. Бугарима још нису почели оспоравати границе, вероватно ни њима таква ситуација неће дуго трајати, јер им је Турска тражила део територије. Што се тиче Македоније, сами Македонци на својој кожи најбоље препознају какву су им судбину намениле западне силе.

Хвалите режим у Црној Гори. Тај режим је сада добио 40 милиона долара. Зашто? Да би био против Србије. Вама, који радите против Србије овде у Србији, намењено је 100 милиона долара. Медлин Олбрајт је пре неколико дана из-

јавила да је 12 милиона долара већ испоручено. Сада се неки од вас питају где су паре. Па дајте, истражите где су паре. Неко је те паре добио, да ли Веран Матић, да ли Зоран Ђинђић, да ли Батић, да ли Чанак, можда још нису стигле до вас.

Шта је основни проблем Американца? Основни проблем Американца је што никада немају довољно пара да све ваше апетите задовоље. И кад вам дају паре, што много од тих пара не дође никад до Србије, остану негде у страним банкама или у дубоким, дубоким цевима. А они, да би то сакрили од наше власти, изгледа дају некад и без потписа, некада дају без документације. Трбало би тим Американцима предложити да вам уплаћују паре преко ових наших банака, постоји платни промет, па може преко Беобанке, преко Југобанке, преко Комерцијалне банке, Карић банке итд. Ево, да им се ми обавежмо да никакве сметње нећемо правити, нека вам испоручују преко банака, нека иде преко рачуна, па да се зна ко добија те паре. Паре исплате Американци, а паре се углавном не употребе за оно чему су намењене. Ево, неколико пропалих студената је добило паре, имам информације о томе, добила је неколицина и врло брзо ће избити свађа.

Зашто има толико таквих малих странака као што је ваша, господине Веселинов? Зашто је стална дисперзија само међу прозападно оријентисаним странкама? Зашто се све те странке не уједине у Демократску странку, Грађански савез, вашу странку, па да будете снажнији, јачи, добро организовани, да будете активнији и способнији? Зашто процес иде у супротном правцу, зашто се све те ваше странке непрекидно цепају? Па, управо зато што када Американци деле паре, деле дилерима, деле председнику Демократске странке, председнику Грађанског савеза и онда се странке цепају, да би било што више лидера и да би што више појединачно добило непосредно паре. То је суштина.

И ви сада критикујете, усуђујете се да критикујете једну владу која је заиста надчовечанским напорима и даноноћно радила, успела да оспособи путеве, да оспособи електроенергетске потенцијале, да поправи неке фабрике. Нажалост, не још све фабрике, али неке су већ опорављене и неке већ раде и производи се на оним местима која су скоро сто посто страдала у току бомбардовања.

То су опипљиви резултати. Тирезултати сведоче сами по себи. Када кренете од Београда за Лесковац, идете аутопутем. Американци су тај аутопут на неколико места пресекали, тамо где је аутопут најосетљивији, тамо где су велики мостови. Сада се лепо иде аутопутем. Сада се у Нови Сад долази аутопутем. А ви то негирате.

Како ви то можете да негирате? Зар то није основни доказ да са вашим психом нешто није у реду? Мост је био срушен, сада мост постоји. Или смо чаробњаци, или смо успешна Влада. Или смо то само вама тако приказали? Можда је то нека фатаморгана? Можда је то само мост, приказан негде у ваздуху, па

Где се деде Клинтонovo благо: колико долара су добили по глави издајника

када пробате да пређете, ви упаднете у воду. Немојте никако да идете на те мостове, боље вам је да пливате него да се нађете изненада, са велике висине, у води.

Ми, који верујемо у те фатаморгане, прелазићемо преко тих мостова. Ви, пошто не верујете у резултате рада ове Владе, немојте случајно да укључујете струју у свом стану. Ко зна шта вам се може десити. Ми који верујемо у успешност ове Владе, имамо струје довољно да осветлимо све просторије, имамо довољно за кућне уређаје, стрепимо да баш неће бити довољно ако се грејемо на струју и зато апелујемо да се користе алтернативни извори грејања. И нисмо поскупели струју, господине Веселинов. Производимо је, има је довољно, али није поскупела.

Пензионери су задовољни, примили су три пензије и сад гледамо да овај редослед сачувамо, да нема нових закашњења. Гледамо у будућности да измиримо и дечје додатке, да измиримо и пензије земљорадницима и да онда измиримо заостале плате и у просвети, и у здравству, и у државном апарату. У државном апарату су сада закашњења највећа, управо у државном апарату плате се нису мењале већ неколико година. Насто-

јимо, за разлику од оних који су покушали да нам отму "Галенику", па чак у једном тренутку успели, да набавимо јефтине лекове и да лекова има довољно.

Значи, на сваком пољу конкретан резултат. Сад, можете да нас мрзите, зато што нисмо по вашем укусу, можете да нас нападате да смо овакви, да смо онакви, али постоји нешто што се зове језик чињеница, а са тим чињеницама ићи ће се и на изборе. Избори ће бити у Србији. Опет ће народ да пресуђује. Народ може да нам каже да смо овакви или онакви. Ја знам, народ нас често и псује и треба да нас псује, народ нас и критикује и треба да нас критикује, али на крају крајева, народ нас псује и критикује зато што нас осећа као своје, па ће нас псовати, па ће нас критиковати, а сутра опет нема коме да укаже поверење, указаће нама који чинимо Владу народног јединства, јер смо ми једини доказали способност и одлучност да се супротставимо непријатељима Србије и да спречимо уништење и цепање земље, за разлику од вас, Чанака и осталих чанколиза, који се за зелене доларе продајете, служите непријатељу свога народа и уклапате се у његове антисрпске пројекте.

ПАНОНСКИ БАРОН МИНХАУЗЕН

Драган Веселинов: Жао ми је колеге посланици што се морам јавити у најнепријатнијим околностима, када сам опгужен и од председника Владе да сам издајник, а и од његовог велечасног потпредседника за исту ствар, али нисам знао, све до данас, да сам у господину Шешељу добио свог психоаналитичара. Ја говорим и овој Скупштини и Влади, уколико он било кога буде сеци-

рао, јер знате шта ће му се догодити, јер шта нам може овакав психоаналитичар који сам још није излечен. Ви још не можете по свој картон у Сарајево. Ја можда могу, али ви још не можете. Гомилу неистина сте рекли, али то вам је својствено. И питам се, да је овде и господин Владе, данас сваки Србин и највећа будала, ако каже да Србин у Србији, може да буде потпредседник Владе. То нас неће далеко одвести.

Хоћу да вам кажем да цео ваш говор није био ништа друго него само појачавање свађа, конфликта и претварање Скупштине, у овом тренутку без пушке, у поприште грађанског рата. То ви овде изазивате. Ви сте оптужили мене, доведи ме у везу са другима, да ја тобож уживам било какву финансијску помоћ из иностранства. Ту је шеф полиције и верујем да вас врло брзо може обавестити да живим веома скромно, без икаквих новчаних припадности из иностранства. Живим искључиво од онога што ја имам, али оно што ви нећете да кажете, то је да сте ви крадљивац хуманитарне помоћи. Објасните овој Скупштини ко је украо хуманитарну помоћ из Белорусије и колико сте ви поделили у својој партији од тога.

То би требало да објасните, то се на вас односи. Ви сте издајник, били сте у затвору, а када сте изашли, казали сте – Слободан Милошевић је највећи лопов. То сте казали, а ви сте данас и са њима и са њим. Ја никога нисам издао, држим се свог програма, верно, колико умем, настојим да никога у овој Скупштини не увредим, што ви радите. Ви сте се изгледа спретно спремили да данас одржите предизборни говор у овој Скупштини, али ви имате највећу привилегију да користите ове микрофоне, док ја не могу добити ни овај микрофон, јер ни у овом тренутку ме не може више нико чути, а више ме не могу ни видети да

Ловачка прича: живим веома скромно, без икаквих новчаних припадности из иностранства

стојим за овом говорницом. Донедавно носио сам се мишљу да можда покушам да научим онај говор за глупонеме, док ме бар камера прати, да бар они могу да чују, како то виде преко руку шта ћу им поручити. Сада и то не могу да урадим.

Нема у овој држави демократије за коју се ви, наводно, залажете, нема овде мира, ви га непрекидно дестабилизујете. Упутили сте поруку нашем народу да вас псује. Нека нас псују, кажете ви и нека, заслужили сте да вас псују, са чим

се слажем, али ви кажете нека вас псују и више, што значи да хоћете да наставите истим путем, да буде још горе, јер, наводно, од вас бољих нема. Има бољих, то су оне стотине хиљада мртвих који су попадали у протеклим ратовима због ваше политике. Свих 1.500.000 Срба су бољи од вас, који су се преселили, расе-

лили по целом свету, сви су они били бољи од вас и цео овај народ, који напољу стоји, очекује од ове Скупштине да се приближавамо, а не да се разједињавамо. Сви су они бољи од вас, можда ја нисам, али ви сасвим сигурно ову државу никуда нећете одвести.

МУШТЕРИЈА ЗА ЛУДАЧКУ КОШУЉУ

Веселинов лаже у бескрајном низу

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, ја нисам неки посебан стручњак из области медицинских наука и сецирањем се нисам никада бавио, а могао бих да почнем и то је добра идеја господина Веселинова. Могао би он да буде објект тог сецирања, јер би ризик био најмањи. Почео бих од главе, главу бих му могао сецирати на све могуће начине, без икакве опасности, а кад се глава отвори, види се, мозга нема. Само човек који апсолутно нема мозга може на такав начин да наступи. Да су нам из Белорусије као хуманитарна помоћ стигле можда лудачке кошуље, две-три, не би требало више, то би било добро за господина Веселинова, једна би се сигурно за њега нашла.

Господин Веселинов је сада, одједном, противник грађанског рата у Србији, тај Веселинов, који непрекидно тврди да Војводина није у Србији. Па, ко је тај ко прижељкује грађански рат у Србији? Ваљда онај ко би хтео да издвоји Војводину из Србије. Он је малопре, пре подневне паузе, говорио о Санџаку, мислећи на Рашку област у Србији, јер Санџака у турско време је било много. Скоро цела територија Турске империје је била на разне санџаке издјељена. Зашто би се један од тих некадашњих санџака и данас тако звао, кад има много лепши стари назив – Рашка област, место где је једна од најстаријих српских држава била конституисана, из кога се развила, из кога је царство створено.

Господин Веселинов лаже у бескрајном низу. Лаж у његовом случају може бити једино политичко средство, јер како може другачије да наступа неко чији је отац пре десетак-петнаест година, заједно са оним Томиславом Марчинком, Славко Веселинов, Драганов отац и Томислав Марчићко су правили спискове ко не може из Србије у Војводину. Није могао ивер да падне далеко од кладе, није могла крушка нигде друго него под крушку. Ево, тај пример крушке ми овде видимо.

Зашто нисам оштар према Драгану Веселинову? Без обзира на сва његова лаппрања, на сва његова лупетања, морам да имам неких симпатија према њему, јер ја сам политичар, а ви знате како је мукоотрпно бавити се политиком, како је мукоотрпно освајати гласове грађана на изборима, освајати посланичке мандате, освајати министарске портфеле и тако даље. Захвалан сам Драгану Веселинову, јер ми у томе помаже. Српска радикална странка је на изборима освојила 82 посланичка мандата, а захваљујући Драгану Веселинову ми данас имамо 83 посланичка мандата. Зато не могу никада на њега да се наљутим. Очекујем још неки расцеп у његовој коалицији, у његовој странци, па можда сутра и 84 мандата да имамо.

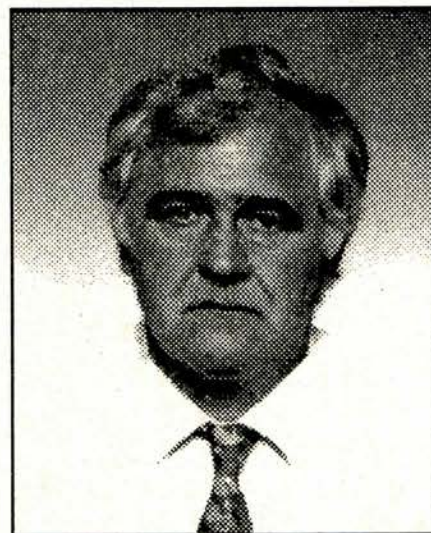
Такви људи нису апсолутно бескорисни. Јесу, што наносе забуну у предизборној кампањи, а народ из чисте забуне, чистом грешком, понегде за њих гласа, па напавирче неколико посланичких мандата, али опет се то све врати на своје, јер они те мандате не знају да сачувају. Што се тиче парламентарне већине, не може Драган Веселинов неку штету да јој нанесе, поготово због тога што је непрекидно у позицији да се доказује Американцима.

Јада се он овде над својом судбином над чињеницом да у тој подели америчких долара некако остаје заобиђен. Он тек мора да докаже из којих мотива је отерао Ненада Чанка из Скупштине, из којих мотива га је оставио без посланичких мандата. Док то Драган Веселинов докаже Американцима, у покушају да од њих искамчи неки долар, мандат ове Скупштине ће се завршити и ми ћемо се наћи пред новим изборима.

ВЕСЕЛИНОВИ ЧУПАЛИ БРКОВЕ "КУЛАЦИМА"

Лазар Маријански: Нисам мислио да се јавим, но нисам могао да издржим у вези господина Веселинова. Пре неко вече гостовао је на КТВ, и на пар питања није одговорио. Прво је рекао да има плату око 2.300-2.500 динара, а одмах затим да је ишао за Америку, за Луксембург, за Енглеску. Ко му тај пут плаћа, ко му је платио хотеле итд. Уопште није хтео да одговори зашто је његов стриц чупао бркове мом деди и осталим сељацима.

Господине Веселинов, што се тиче Војводине, ја имам више права од вас да говорим о Војводини. Моји су, од када знам, из Војводине. Ја храним породицу, имам 20 хектара земље, ја знам шта је пољопривреда, ја осећам пољопривреду. Ових задњих десет година знамо шта је било. Немојте да говорите у име се-

Како се са платом од 2.500 динара може путовати у иностранство и плаћати хотеле

љака, када нисте сељак. Идите у Зрењанин, у Меленце, у било које село, и видећете шта сељаци мисле.

Ви да имате упориште, имате свега два члана, ви и тај поред вас, и тог ћете да поткупите и имаћете га.

ЕКОНОМСКИ МОМЕНТИ У НОВОМ ЗАКОНУ

Јоргованка Табаковић: Једноставно, осећам потребу да као посланик Народне скупштине кажем коју реч у прилог законских предлога које је данас Влада изнела пред нас, не желећи, пре свега, да они имају било коју врсту умањеног значаја, с обзиром на укупне околности и на предуто време изгубље

Донаторе обнове земље, ослободити свих врста пореза

но, на пример, у утврђивању дневног реда.

О квалитету ових закона желим, пре свега, да говорим са једног аспекта, са којег не очекујем да било ко од мојих колега данас говори. Реч је о значају разрешења дужничко-поверилачке кризе, до које је довела финансијска недисциплина, коју врло неоправдано називамо тако благим термином, готово је називајући финансијским несташлуком, што је неопростиво.

Мислим да доградња системских решења које је председник Владе нагласио, пре свега у области Закона о стечају, принудном поравнању и ликвидацији, мора да разреши постојеће стање у којем је могуће да се неко приказује као успешна фирма, а да, у ствари, на уштрб туђе имовине, буквално туђе имовине и капитала, представља себе успешним. Једноставно речено, многе фирме које чак и добијају награде на одређеним конкурсима, које плаћају рекламе по новинама, у ствари су огромни дужници по основу пореских обавеза према држави и исказују врло високе дугове према својим добављачима и повериоцима уопште.

Мислим да о дужничко-поверилачкој кризи не би могли говорити данас у цифрама од око сто милијарди динара, да се није толерисало такво стање, да се неко представља успешним тиме што ради туђим средствима. Оно што ми као традиционално домаћински народ, српски народ, кажемо да се нико не може прострети дуже од свог губера, то значи да не можете да радите тако да су вам расходи већи од прихода. Нажалост, дужничко-поверилачка криза показује да се многе фирме данас тако понашају. Основни квалитет ових закона о којима данас разговарамо је управо то дисконтовање пореских обавеза према држави и ја се заиста надам да ће приоритет економске политике и задатака Републичке владе, које је премијер истакао, наћи довољно слуха и на нивоу Савезне владе, и да примена Закона о стечају, као основној казни за непредузетничко

или домаћинско понашање буде преточена у стварност, уз поштовање Закона о облигационом односу, који је врло квалитетан закон, само што се у недовољној мери примењује.

И да, с друге стране, упозорим на важност Закона о извршном поступку који заиста не налази довољно примене у стварном животу, и да крајње озбиљно говоримо о финансијској недисциплини, јер у супротном, практично и сами радимо на њеном спровођењу.

Мислим да би за примером Владе, дисконтовања својих очекивања од дужника, морале кренути банке које се, једноставно, не могу понашати као да живе ван окружења.

Још једно би посебно желела да истакнем, а то је да би пракса привредних судова морала ићи у корак са овим владиним решењима, и да се одуговлачењем одређених привредних спорова, једноставно не може ићи на руку заштите дужника. Да је дошло време да се ми понашамо као држава која ради у корист поверилаца, односно у корист домаћинског понашања сваког привредног субјекта.

Колико се сама Влада понаша, као домаћински привредни субјект, говоре и резултати обнове о којима се данас изузетно много говорило, без обзира на врло успорене и врло смањене прилике у буџету.

Још нешто бих желела да кажем, овим законским решењима умањиће се пореске обавезе, односно ослободиће се свих врста пореза донатори обнове земље.

На овом месту желим да изразим оно што у разговору са привредницима често истичем. На различит начин многи од нас подносе терет обнове. Неки то чине мање или више добровољно, укључивањем у одређене конзорцијуме, а неки и самим тим што прихватају контролу цена, схватајући да овај тренутак тражи жртву од свих нас, на себи својствен начин, зато што се баве одређеном производњом, учествују у обнови земље.

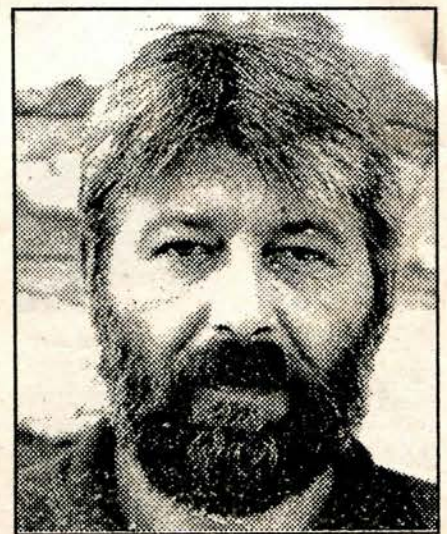
Морам да истакнем пример, реч је, пре свега, о цементној индустрији, где ниједног тренутка није било долатног притиска да се цене цемента повећају. Знамо да је за две године уназад свега 9,5% цена цемента повећана. Управо из разлога да терет обнове морамо сви поднети на начин како је то могуће.

Желим да похвалим, и да тиме закључим своју расправу о овим законима, иницијативу Владе да се она својим примером обрати свим привредницима, не желећи да по оној поповској говоримо слушајте ме шта радим, а не гледајте како се ја понашам, и управо својим добрим и домаћинским примером, усмери привреду да пође логичи супротној поповској, и управо овим Владиним примером једноставно да крене у разрешавање дужничко-поверилачких односа.

ВЛАДА ИСПУНИЛА ОБЕЋАЊЕ

Миодраг Дишић: Председниче, колеге посланици, ево данас је Влада овим пакетом, пет измена пореских закона, једним новим законом испунила својевремено дато обећање овде, да ће у радикалној реформи пореског законодавства ићи до краја.

Очито да су претходни законски пројекти дали резултате на терену, и да ових нових пет допуна и један нови закон имају управо за циљ не да врше ново захватање из ценова пореских обвезника, него управо да омогуће да се тај порески терет што лакше поднесе, а да држава што ефикасније убере преко по-

Логичан мотив: Влада има намеру да брзо створи услове за ревитализацију привреде

ребна средства. Мислим да је то један од разлога који су садржани у потреби да се паралелно са пакетом Закона на савезном нивоу, везаних за кредитно-монетарну политику, везаних за фискалну политику и област промета робе, и на нивоу Републике Србије, створе услови или нормативне претпоставке, да се ублаже и ефекти сиве економије и да се створе услови да се уберу средства за отклањање штета нанетих као последица агресије НАТО-а.

Следећи мотив који је вероватно руководио, и који је сасвим логичан, је да Влада има намеру да брзо створи услове за ревитализацију привреде, односно производних капацитета. Она то може само постићи усмеравањем свих потенцијала на развој малих педузећа, која имају своју предност. Видели смо да велики привредни системи имају своје болести, и да у оваквој економској ситуацији, економском окружењу, ем што су потребна огромна средства и напори, споро или готово никако не могу брзо да дају резултате у оживљавању своје производње.

Управо због тога што су мала предузећа и флексибилнија и брже могу да промене свој производни програм, фискална политика у целој ствари мора пратити овај инструмент економске политике и бити у функцији остваривања таквих циљева.

Посебно је, од свих ових пореских закона, интересантан Предлог закона о условима и начину измиревања доспелих обавеза по основу јавних прихода, нагомиланих из претходних година. Очито је да у оваквом економском и социјалном окружењу, односно социјалним условима у које су нас довеле санкције и НАТО интервенција, можда је ова мера мало изнуђена. Можда је много раније требало ићи на ово решавање, али је очито да је ова Влада националног јединства, у којој су српски радикали, показала много више храбрости, одлучности и ефикасности да посегне за неким мерама.

Једна од тих мера је и ова мера решавања нагомиланих унутрашних дугова. Јесте да је ово почетни корак од 9,6 милијарди дугова које имају предузећа према држави. Ово је можда 25 део укупних унутрашњих дугова, а процењују се на око 240 милијарди између предузећа и предузећа, банака и банака, између

банака, аликажем, треба похвалити покушај да се крене у решавање тих нагомиланих унутрашњих међусобних дугова, да би се створили одређени предуслови за један озбиљнији економски развој. Често се, видим, коментарисало и биљу је коментара и на Одбору за финансије, да ли је ово поново репрограм. Мислим да смо репрограма имали раније, да су поједина предузећа била ослобођена од појединих измирења обавеза.

Овог пута се у форми закона даје могућност предузећима да у одређеном периоду измире своје обавезе. Јасан је мотив и Владе да су ти унутрашњи дгови ипак нереални, да из претходних година и каматна политика која је вођена, висина каматних стопа на све те обавезе, како оних редовних, затезних или ревалоризационих камата, била неподношљива у условима блокаде.

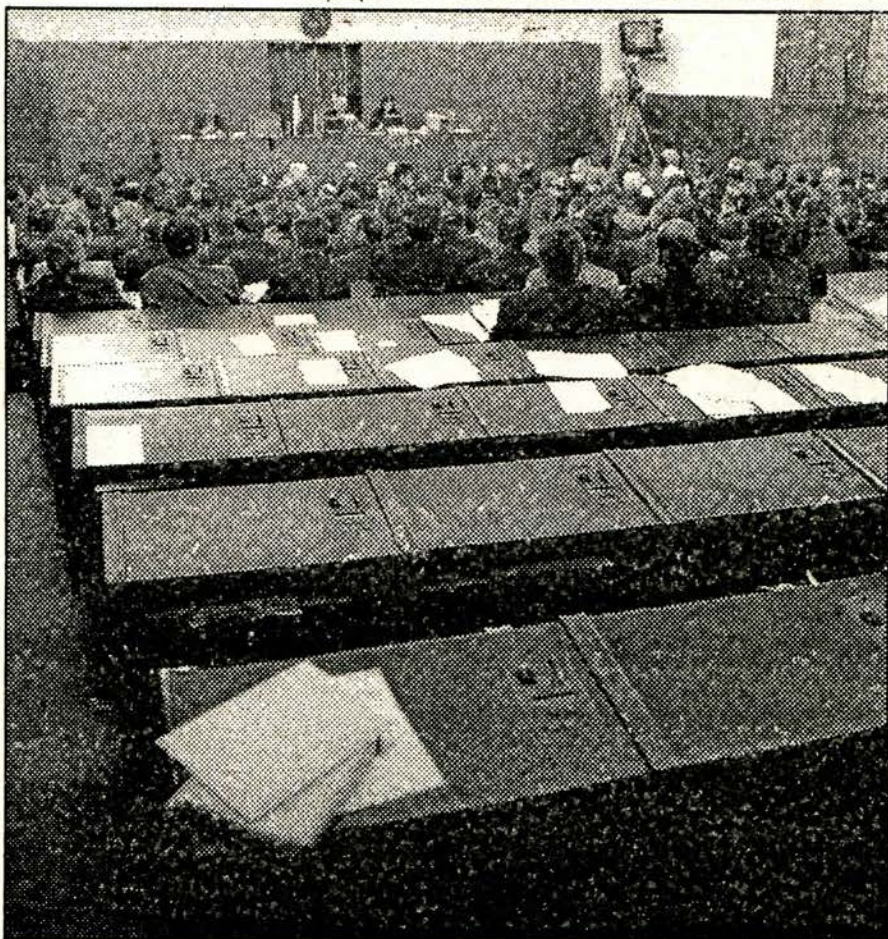
Овим путем се даје законска могућност да сви они, а ја не верујем да ће бити ту селекције и да ће Влада, или одређено министарство, носегнути да овом приликом некога ослободимо, али кажем мора се похвалити овако храбар корак да се крене у разрешење унутрашњих дугова, који очито гуше на сваком пољу економске политике.

Др Војислав Шешељ: Даме и господа народни посланици, ово што ћу сад да кажем тиче се више скупштинске процедуре и рада посланичких група, него што представља улажење у мериторност питања поводом предлога Посланичке групе Српског покрета обнове.

Они који су тражили разговор уплашили су се, изгледа, тог разговора и побегли

СПО ПОБЕГАО ИЗ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

Празна места посланичке групе СПО-а

Очекивали смо да, ако Посланичка група Српског покрета обнове поднесе иницијативу, ако та иницијатива буде прихваћена у Народној скупштини и увршћена у дневни ред, да присуствују седници и учествују у расправи.

Ми смо прихватили њихову иницијативу, иницијатива је увршћена у дневни ред, а њих нема. Ако сутра не дођу на седницу надлежног скупштинског одбора, како да се води дијалог између владајућих и опозиционих партија? Хоћемо ли се дописивати и разговарати језиком ултиматума, као што је то претпоставио овај њихов текст који је достављен као материјал народним посланицима? Какав је то дијалог? Да ли скупштинска мањина треба да диктира услове скупштинској већини? У ком то парламентарном систему на свету постоји? Треба ли неко да нам каже: или узмите, или оставите? То су наши услови, ако их прихватите, прихватите, ако их не прихватите, нема разговора. Ко је тај који може да диктира услове? Каквим то аргументима располаже?

Све су то питања на која, заправо, нема одговора због оваквог неозбиљног понашања.

Имали смо добру вољу, хтели смо да разговарамо о свему, а разговора нема, јер онај ко је разговор тражио уплашио се, изгледа, тог разговора и побегло.

БУЏЕТ ПРЕМА ГУБЕРУ

Премијер Републичке владе, Мирко Марјановић, поднео експозе, којим је представио реформски концепт економске политике Владе у следећој години

Усвојени буџет Републике за 2000. годину (28,9 милијарди динара), што је реално за 10 одсто мање од овогодишњег, Одлука о буџету Косова и Метохије (83,8 милиона динара) и Предлог закона о коришћењу средстава Аграрног буџета (1,37 милијарди динара)

За подстицање развоја привреде одвојено 2,3 милијарде динара

Скупштина прихватила и пакет пореских закона, као и Закон о посебним условима продаје одређених непокретности у државној својини

На предлог одбора за правосуђе и управу, Скупштина разрешила дужности судију Уставног суда Србије, Слободана Вучетића, због чланства у Управном одбору Организације Г-17 плус, што је неспојиво са функцијом коју је обављао

Такође, на предлог истог одбора, Скупштина констатовала да је судијска функција престала и судији Врховног суда Србије, Зорану Ивошевићу, као и судији Петог општинског суда у Београду, Божидару Прелевићу, јер су обављали судијске функције супротно Закону о судовима

Посланици Српског покрета обнове, који су побегли са прошле седнице, овога пута нису се ни појавили у Народној скупштини. Лидер те залазеће "највеће опозиционе" странке у Србији, "прославио" се ових дана целивањем прљаве и кржаве шапе убице српске деце, Мадлен Олбрајт, на састанку у Берлину

Објављујемо у целости говоре потпредседника Владе др Војислава Шешеља и народних посланика Српске радикалне странке

Ради објективнијег информисања, објављујемо и два наступа чланова коалиције "Војводина" који су иницирали реплике српских радикала

И поред предвиђања да ће седница трајати више дана, Скупштина, која је почела у 10,45, успешно је окончала рад у 17,30 часова

На народном послу: посланичка група Српске радикалне странке

СРБИЈА ПОПРАВИЛА СВЕ ШТО ЈЕ НАТО ПОРУШИО

Стево Драгишић: Пакет предложених закона, које данас разматрамо заједно са Законом о буџету, могу само заједно и да се посматрају. Јер, када се они сагледају као једна целина, онда се може видети какве намере има Влада у наредној години у области економске политике.

Али, у нашој ситуацији не можемо да пренебрегнемо и чињеницу у каквим околностима ми желимо да прибављамо јавне приходе и на који начин их можемо трошити. Околности, у којима се налази наша држава, су више него неповољне. Ове године је дошло до појачавања економских санкција, које су већ неколико година уназад на снази против наше земље. Ове године смо имали огромна материјална разарања услед НА-

Стево Драгишић: у реалном износу, буџет за 2000. годину нижи од претходног

ТО бомбардовања и обавезу да поправимо све оно што је НАТО бомбама разрушено. Свакако, треба поменути да смо ове године имали непредвиђене ванредне трошкове у обнови земље. Уништена је готово комплетна инфраструктура, многи витални саобраћајни токови су прекинати, уништен је електроенергетски систем, уништене су рафинерије и због њиховог уништења је дошло до поремећаја у снабдевању главним енергентима, који су неопходни за функционисање привреде и личну потрошњу грађана.

То су све околности под којима данас живимо и у којима морамо да доносимо законе о обезбеђивању јавних прихода. То се, свакако, одражава на економску политику Владе за наредну годину.

С обзиром да су прилике, какве јесу, толико неповољне, Влада је могла да уради само оно што је и предвидела за следећу годину. А то је да у области јавне потрошње води рестриктивну политику, што се и види из Предлога буџета,

који је за ову годину само 34,8% номинално повећан у односу на претходну годину, а раст цена на мало је до октобра износио 44,5%. То значи да је у реалном износу буџет за 2000. годину нижи него што је био за претходну годину.

Што се тиче пакета пореских закона, треба напоменути да је ово наставак либерализације у области пореске политике. Влада је предложила да се у случају концесионог улагања концесионар ослобађа пореза на добит остварену по основу обављања концесионе делатности у року од пет година, што је повећање рока који је био предвиђен претходним Законом о порезу на добит предузећа. Затим, порез на имовину, на право својине, на акције уписане на име не плаћа се када је то право стечено по основу уписа или куповином са попустом у поступку својинске трансформације у року од пет година од дана када је стечено то право. Досадашњим решењем прописано је ослобађање на рок од три године.

Затим, предвиђено је ослобађање од плаћања пореза на имовину до 90 хиљада, односно повећава се са 60 хиљада на 90 хиљада динара, а за капитал, односно акције, уписане на име, са 50 хиљада на 70 хиљада динара.

У Закону о порезу на доходак грађана из прихода који подлежу плаћању пореза на лична примања искључују се акције које код послодавца остварују запослени у поступку својинске трансформације. Такође, предлаже се повећање одређених прописаних неопорезивих износа личних примања, дневница, теренских додатака и слично. И у неким другим случајевима такође се види тенденција либерализације у области опорезивања грађана, односно правних лица или привредних субјеката.

Свему овом треба додати да је тенденција либерализације неопходна, да бисмо могли да рачунамо на опоравак и излазак из економске кризе.

Сматрамо да је неопходно побољшати Закон о својинској трансформацији, у оном смислу којим ће се приватизација поставити као обавеза предузећима. Свакако, држава мора рачунати на такву врсту приватизације, која би јој обезбедила реалан извор прихода од приватизације, и та средства, прибављена на тај начин, касније би могла да употреби за обнову земље, за покривање неких социјалних давања, социјалних програма и слично.

У том смислу сматрамо да је и предложени Закон о посебним условима за промет непокретности у државној својини правац у либерализацији, приватизацији, односно својинској трансформацији. Сигурно је да ће добар део пословног простора, који ће у већини случајева бити предмет овог закона, бити продат на начин који је предвиђен овим законом и да ће то бити реалан извор прихода за све оно што је држава планирала у наредној години да покрије из сопствених извора. То је само један сегмент државне својине, која може да се прода на овај начин, али треба пронаћи

модел и начин како би се и привредна предузећа, која су и даље у друштвеној или државној својини, продала на сличан начин. Наравно, ту треба водити рачуна и о запосленим у тим предузећима, који би евентуално приликом приватизације тих предузећа могли да остану вишак радне снаге. Уколико се не би водило рачуна о томе, то би се онда појавило као негативна последица приватизације.

Дакле, приватизација мора да буде убрзана, мора да буде обавезна, али да се води рачуна и о евентуалним негативним последицама, које би могле касније да буду притисак на социјалне фондове државе.

Сматрамо да је могуће постићи компромис између интереса државе да приватизује предузећа и интереса државе да не створи социјални проблем након приватизације. У таквој врсти компромиса мислимо да би држава имала двоструку корист. Пре свега, обезбедила би додатни реални извор прихода за покривање неких својих дажбина, а, с друге стране, заштитила би интерес запослених у тим предузећима тако што би им гарантовала радни статус у том предузећу, сем под условима неке дисциплинске одговорности.

Сматрамо да је овај пакет закона, који је данас предложен уз буџет, који треба данас да усвојимо, корак даље у либерализацији у економској сфери, а свакако и израз Владе да жели да води рестриктивну буџетску политику, како бисмо у условима у којима се налазимо на најбољи могући начин успели да изађемо из кризе у којој се налазимо.

СВЕТСКИ КОНЦИПИРАН БУЏЕТ

Јоргованка Табаковић: Драге колеге посланици, ја сам најављена као министар, и јесам министар, али ћу говорити, пре свега, као посланик Српске радикалне странке. Од 1993. године имала сам задовољство да разговарам о буџету који је усвајан у овој згради у сличном саставу. То задовољство да говорим о буџету, врло често је било садржано у прилици да могу потпуно аргументовано да критикујем, пре свега, расходну страну буџета, где је увек било места да се уштеди, да се приходи прикажу на један сасвим другачији начин, који би омогућавао потпуни увид у начин трошења, а и да се, с друге стране, могу испоштовати и уважити све уставне норме о ревизији јавних прихода и расхода.

Данас, и као посланик и као министар, имам задовољство да приметим једну штетљиву руку домаћина, који у тешко време, на другачијим основама, гради републички буџет. То моје задовољство, пре свега, огледа се у чињеници да буџет ове године представља реално смањени износ. Раст трошкова живота, до краја године, прећи ће цифру од, вероватно, 50%. Раст цена на мало до октобра био је 44%, а номинални износ повећања овог буџета за 2000. годину, у односу на 1999. годину, је свега 34,8%.

Јоргованка Табаковић: радује избегавање буџетског дефицита

Сасвим је јасно да је реч о фактички мањем износу средстава намењеном за прерасподелу кроз институт буџета.

Нешто што ме посебно радује и полако уводи у праксу последњих година, јесте избегавање буџетског дефицита и избегавање да се предвиди намена да се држава финансира из емисије. На сасвим реалним основама, имамо један врло модеран буџет у коме су ставке прихода формиране, не онако како је невестит и недобронамеран посланик рекао, да је 40% предвиђено из средстава пореза на имовину, реч је о свега 3,8% предвиђених прихода, које би држава потрошила за своје буџетске расходе.

Кад кажем један светски концептиран буџет, мислим на податак да је 43% прихода, који ће се у буџет слити, предвиђен из извора акциза и пореза на промет. Свака модерна држава рачуна да највећи део пореских прихода прикупи из опорезивања потрошње. С друге стране, 40% пореза на доходак грађана, из чега је највећи део порез на лична примања, такође јесте једна сасвим позитивна ставка у формирању извора за државну потрошњу, што значи, рачунамо на примања и приходе које ћемо моћи да реализујемо у производњи и из чега би држава могла да има један реалан извор за финансирање.

Порез на добит предузећа јесте једна чињеница коју можемо коментарисати и не користити се изговором да нам предузећа не послују са неком значајном добити због агресије, већ, једноставно, чињеница је да од 1992. године радимо под санкцијама, у разним видовима и облицима, и да стопа од 5,6% прихода, по овом основу, јесте нешто што указује на чињеницу да рачунамо на повећање овог извора прихода, али у дагим околностима он не може бити већи.

Увек смо се трудили да говоримо како позитивне примере треба следити, а не друге учити како да раде. Држава то овога пута чини на најдиректнији начин. Свако ко је имао у рукама овај материјал, ако крене од члана 32. Закона о буџету, у коме пише да – "Корисници буџетских средстава, ако не изврше обавезе утврђене чланом 14, 28, 29. и 30. овог закона, неће добити средства која су им намењена овим буџетом". Ти чланови гласе – "Пренос средстава за плате, који се финансирају из буџета, вршиће се искључиво према захтеву и на образцима који се подносе на прописани начин за сваку исплату". Члан 28. каже – "Буџетски корисници могу користити средства само за оне намене за које су та средства и пренета". Члан 29. каже – "Само они који остваре уштеде 10% од материјалних трошкова за 1/12, идеалну, како се по буџету предвиђа, могу ту уштеђену разлику користити за стимулисање својих запослених". Члан 30. каже – "Да извештај о извршењу годишњег финансијског плана сви корисници морају да поднесу органу на ревизију јавних расхода, морају исказати сваки свој приход, иначе неће добити ни динар буџетских средстава".

Да ли постоји овакав пример буџетске дисциплине? Кад кажем буџетске дисциплине, мислим на дисциплине свих оних који остварују приходе, имају расходе, а за то неком треба да полагају рачуне, као што држава, на овом примеру и овим буџетом указује. Поред овога, начин инвестирања у идућој години и начин набавке онога што се зове статусни симбол функционера, говори посебно о домаћинском односу ове државе.

Набавка превозних средстава, искључиво иде преко Дирекције за имовину Републике Србије. Нико не може чак ни да региструје превозно средство или функционерски аутомобил, а да за то не добије сагласност ове Дирекције. Нико не може имати вишак аутомобила, већ Дирекција за имовину може вршити прерасподелу, у оквиру ових буџетских корисника. Ово је заиста пример који треба следити, а онај ко оствари позитивне резултате ће, претпостављам, бити пример који ће недобронамерни прећуткивати.

Начин инвестирања, искључиво преко Дирекције за имовину, која у исто време омогућује максималну контролу и домаћинску употребу средстава, надам се, биће ствар коју неће моћи нико да прећути.

РЕСТРИКТИВАН БУЏЕТ ЗА СТАРТ НОВОГ ВЕКА

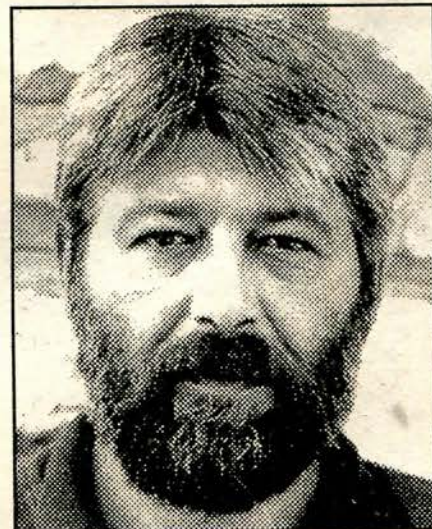
Миодраг Дишић: Господине председнице, поштовани чланови Владе, колеге посланици. Ја овом приликом немам намеру да браним буџет нити овај пакет пореских закона, а немам намеру ни да будем аналитичар појединих билансних позиција, како на приходној, тако и на расходној страни буџета. Буџет ће током буџетске године добити сво-

ју потврду, да ли су одређене билансне позиције остављене на право место.

С друге стране, ми као посланици који смо добили законске предлоге Владе, или смо као директори, или посредно кроз одборе учествовали практично у послу да дођемо до коначног предлога овог закона, имали смо, значи, прилику да учествујемо и да својим предлозима, саветима допринесемо да ови законски пројекти буду овакви какве је Влада предложила.

Анализом буџетских ставки требало би да се бави опозиција у овој Скупштини. Опозиционе партије, да их на срећу имамо, треба да буду конструктивне, оне би требале да се баве проблематиком, да ли су одређене билансне позиције добре или их треба мењати. Но, на несрећу, ја кажем на несрећу, јер свака озбиљна власт жели да има добру опозицију, њима није стало до српског буџета, па им онда, вероватно, није стало ни до српског народа ни до српске државе. Лакше им је скинути бреме одговорности са својих плећа и шетати светом, мољкати за коју цистерну горива, тражити подршку за долазак на власт, јер очито сматрају да сутра када би се они бавили овим послом, не би имали ових проблема, одакле наћи паре и како праведно те паре расподелити.

Но, то је проблем тих политичких странака. Ми овде, у овој Скупштини, треба ипак због важности материје, јер

Миодраг Дишић: остваривање социјалних циљева, кључни елемент економске политике за 2000. годину

је Закон о буџету Републике Србије највиши и најзначајнији акт у домену економске и фискалне политике, акт који представља основу за наредну годину и за који јавности треба рећи шта представља и шта је основа буџета за 1999. годину.

Треба поновити, пре свега, какву је намеру Влада националног јединства имала у 1999. години и шта су јој основне економске политике. Јасно треба рећи да су сви циљеви економске политике Владе народног јединства усаглашени са Савезном владом и са Народном банком Југославије, и да је основа пре-

Домаће зло: издајника ко кусих паса

ношење овог развојног замајца после агресије НАТО-а у наредну годину. Значи, обнова земље је основа економске политике.

Даље, развој тржишта и реструктурирање привреде, наставак започетих, озбиљних реформи и либерализације коју је ова Влада покренула у овој години и обезбеђење економске и социјалне сигурности грађана у ситуацији у којој данас грађани Србије живе. Треба рећи још једну ствар, да је кључни елемент економске политике за наредну годину остваривање социјалних циљева. Пре свега, циљева социјалне заштите, заштите породица са најнижим примањима и редовна исплата пензија и то принадежности у здравству и образовању.

Све су ово елементи економске политике у којој је основна полуга, значи и стабилизација и развој, буџет који доносимо, буџет који је и ове године рестриктиван, који има за циљ да се покрију сви јавни расходи, али из реалних извора. Уз Предлог закона о буџету иде и овај пакет пореских закона који треба да му послужи као потпора.

Када сам споменуо пореске законе, желим да искористим прилику и да данас овде кажем да је посланик Маријан Ристичевић за овом говорницом изрекао неистину. Изрекао је неистину у смислу што је рекао да је Влада националног јединства током године неколико пута посегла и само мењала маказе за шишање пореских обвезника.

Напросто, то није истина. Ви знате да данас трећи пут усвајамо пакет пореских закона, истина у оном првом пакету смо извршили одређена захватања од пореских обвезника, али са намером да порески терет распоредимо, да идемо правцем, да онај ко има више, више и да,

али знате да смо то урадили са основном намером да се та средства извоје на посебан рачун измирења тих надлежности социјалне области.

На претходној седници Скупштине, и на овој данас, усвојили смо пакет пореских закона који чине потпуно растерећење пореских обвезника. Господин Ристичевић је рекао да је све ове и овакве пореске законе потписао др Војислав Шешељ. Др Војислав Шешељ, по природи ствари, као потпредседник Владе и као председник владиног Одбора за привреду и финансије, потписује све законе из области привреде и финансија, па сво потписао је и овај Предлог закона о буџету.

Шта је био циљ господина Ристичевића, да јавности Србије и српском народу каже да је разлог уласка Српске радикалне странке у Владу националног јединства био управо тај да смо ми у Влади националног јединства задужени за шишање пореских обвезника. Није, господине Ристичевић, то истина. Српска радикална странка је ушла у Владу народног јединства из једног јединог разлога, да преузме на себе бремене одговорности и терета за одбрану државе и овог народа.

Српска радикална странка свих ових година свог постојања никада није божала од проблема. Тамо где су били проблеми, где се бранио српски народ, где год је био угрожен, Српска радикална странка, коалициона партија, у то време је само то могла и да уради, као опозициона партија, да се стави на чело одбране отаџбине и народа.

То су били, господине Ристичевићу, разлози зашто је Српска радикална странка и данас у Влади националног јединства и зашто ће у тој Влади и остати, све

док буде у стању да својим радом помогне да овај народ издржи и превaziђе све ове проблеме које смо имали.

Што се тиче самог буџета, морамо рећи због шире јавности, с обзиром да је ова материја увек сувопарна и мало грађана Србије зна шта је буџет. Увек се мисли да је то само прикупљање средстава за потрошњу и расипништво.

Према томе, на једној страни буџет је, ако тако могу да кажем списак жеља, односно не списак жеља, него списак потреба буџетских корисника, и на другој страни, могућност да се уберу приходи за измирење свих тих обавеза. Јасно је да овако зацртана политика ове Владе, која се заснива у принципу на задржавању учешћа јавне потрошње на степену испод 50% од друштвеног производа, значи на оном нивоу од 49,5%, при чему је неопходно да се сви јавни расходи сведу на најмањи могући ниво, односно следећи циљ оваквог буџета да се настави и даље путем рестриктивног трошења, избегавања ребаланса буџета, нисмо га имали ни за претходну годину, а надам се нећемо га имати ни за ову годину.

Јасно је да су захтеви корисника буџета били много значајнији од онога што је могуће на другој страни убрати, и видите да су ти захтеви корисника буџета били на нивоу од око 44 милијарде. Међутим, водило се рачуна да ова предложена расподела средстава за поједине намене и по корисницима, обезбеди само најнеопходније услове, односно средства за обављање тих функција, како у области социјалне заштите, тако и јавних служби и других функција које обезбеђује буџет.

Немам намеру да буџет анализирам, али имам обавезу да само један део из расходне стране буџета кажем, а то је, у разделима где се говори о расходима 1, конто који се зове посебне намене. Он са овом дефиницијом може да изазове сумњу да се ту одвајају посебна средства и да неко та средства тајно може да троши. Наиме, конто посебне намене где расходне стране није могуће детаљно објаснити, и које су понекад, када се види расходна страна буџета, оне чак веће у појединим разделима и од материјалних трошкова. Мора се рећи да су то средства која се, сходно члану 86. Закона о државној управи, обезбеђују за намене утврђене посебним законима, у одређеним областима. Одређене потребе са радом државних органа и кажем, због јавности би требало рећи на шта се односи тај део.

Српска радикална странка, као члан Владе националног јединства, њени министри и посланици, кроз рад одбора, који су разматрали ову материју, јасно су подржали овакву концепцију Владе националног јединства, овакав начин убирања и овакав предлог расподеле буџетских средстава, чију ћемо потврду, да ли су билансне позиције биле добре или не, видети током буџетске године и ми ћемо, као посланици Српске радикалне странке, гласати за овакав буџет.

ПОЛИТИЧКА АЛХЕМИЈА ПОСЛАНИКА "ВОЈВОДИНЕ"

Марјан Ристичевић: Ја сам у свом наступу рекао да су измене и допуне пореских закона вршене четири пута и да је све те измене и допуне потписао господин, потпредседник Владе, Војислав Шешељ. Нисам рекао да то није учинио овлашћено, уопште нисам сумњао да је он овлашћен за потпис тих закона. Само сам констатовао да је све те пореске законе потписао господин Војислав Шешељ.

Дакле, нисам ништа лоше рекао. Ако је лоше у томе што сам рекао да смо у току године четири пута вршили измене и допуне пореских закона, на захтев Владе, а ниједном нисмо расправљали, о нашим предлозима, на пример нисмо расправљали о предлогу коалиције "Војводина", о предлогу Закона о укидању таксе на електрично бројило. Уколико, господо радикали, желите стварно да народ ослободите неких намета, подржите наш предлог о укидању такси на електрично бројило, који смо поднели још у фебруару.

ЗАБОРАВНИ АУТОНОМАШ

Миодраг Дишић: Марјан Ристичевић је заборавио, за непуну два сата, шта је рекао. Дословце је рекао да је Влада четири или пет пута мењала маказе за шишање пореских обвезника, а да је све то потписао господин Војислав Шешељ. Према томе, Ристичевићу, за ова два сата, ја не знам где сте ви били, кад сте све заборавили.

БУЏЕТ ШТЕДЉИВЕ ВЛАДЕ

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, овај састав Народне скупштине био је на великим мукама кад је дошло до распада коалиције "Војводина" којој страни да се приволимо, да проценимо где је то оно већинско крило. Проценили смо да је то крило следбеника Славка Веселинова, који предводи његов син Драган, као што му је отац некад правио спискове људи који не смеју из Београда и ондашње уже Србије, ужасне Србије да пређу у Војводину, тако би он сад да отцепљује Војводину.

Међутим, то крило, нажалост, није било паметније крило. Разликује се оно од Чанка по томе што Чанак никад није читао ове материјале. Излазио је за говорницу, а о материјалима није ни говорио, него је лупетао онако из главе, а некад је то било и духовито. Следбеници Славка Веселинова глуме да читају, а нису сва слова научили. Нису математику научили, и онда изађу за говорницу и лупетају глупости. Тако је један од њих, Маријан Ристичевић, сабрао и буџетске позиције и међузбирове и нази-

Др Шешељ демантовао аутономаше: нико ме се не узимају паре

ве чланова и бројке и тако даље и данашњи датум. Онда је добио неку небулозну цифру и тражи од нас да му ту цифру објаснимо.

Како ми то њему да објаснимо или да одемо са Драганом Веселиновом да се напијемо у паузи, а онда би можда могли да објаснимо. Само пијан човек ово може да објашњава. Кад је човек трезан, он не може да води дијалог.

Ове године смо имали читав пакет врло озбиљних пореских закона. Зашто те законе чешће мењамо и стално смањујемо пореске стопе. Није нам циљ да их нагло смањујемо, како тражимо неки други извор прихода, тако смањујемо пореске стопе, стопе акциза итд. и доводимо их у један прихватљив ниво у један склад који подразумева либерализацију основних економских токова. Јесмо имали честе измене пореских закона, али су увек те измене биле у неколико чланова и увек је то било смањивање пореских стопа током целе ове године и у овој Народној скупштини, и у Савезној скупштини. Ја сам с поносом, као ресорни потпредседник Владе, то потписивао, упућујући Народној скупштини законе, које је цела Влада припремала на врло стручан начин, што доказује да је ова Влада способна.

Изначу вам неколико других чињеница које то боље потврђују. Стопа инфлације за ову годину биће нешто око 50%, један проценат или два испод тога, толика је стопа инфлације била и у прошлој години и то је велики успех ове Владе, јер смо имали три месеца рата, три месеца многе фабрике нису радиле, а многе фабрике су у рату уништене. То је реални успех.

И други успех ове Владе је што је смогла снаге да изађе са овако рестриктивним буџетом пред Народну скупштину. Буџет је 30 процената, 34,8% номи-

нално већи од овогодишњег. Кад упоредите с овом стопом инфлације од 50%, видећете да је реално мањи. Реално сваки корисник буџета има мање планираних пара за следећу годину. Ви дижете галаму за овом говорницом како се Војводини узимају паре. Нико ме се не узимају паре, све паре које држава наплати кроз порезе и доприносе, она одмах троши кроз одређене буџетске ставке, одређеној врсти буџетских корисника. Да ли ће се те паре концентрисати у Београду или Новом саду, сасвим је свеједно. Кључно питање је ко су људи на власти који одлучују о расподели средстава, а Србија у својој историји дисциплинованију и штедљивију Владу, сигурно од ове садашње Владе, никада није имала.

Ви који сте навикли, остало вам од ваших очева да отимате, да плјачкате, да дробите српске земље, сад сте им помало завидни. Док су они били актуелни, док су они владали, могли су да отимају до миле воље, сад ви немате могућности, рачунате ако се повећа степен аутономије и ако се отцепи Војводина, онда ћете и ви моћи да заседнете у њихове некадашње фотеле. Грдно се варате, ништа од тога не бисте имали, и кад би се то десило, неке друге странке би добијале изборе, а ви јадни то мало што добијате, добили сте забуном. Добили сте са неким погрешним плакатом Социјалистичке партије, где је писало - Војводина коју волим, па су ваши гласачи из забуне гласали за вас, повезујући вашу народну коалицију са оним плакатом и ништа више.

НАЈНОВИЈЕ НЕБУЛОЗЕ ДРАГАНА ВЕСЕЛИНОВА

Драган Веселинов: Не желим нико ме од вас да било ко помини ваше родитеље. Претпостављам да сте сви поносни на своју крв, на своје порекло, на гро-

Аршин "Војводине": за све је увек крив потпредседник Шешељ

бља својих предака. И ја сам поносан на своје родитеље, ма шта ко о њима мислио. Не желим да помињем родитеље господина Шешелја, да ли му је отац жив, не знам, да ли му је мати жива, не знам. Најгоре је помињати другог родитеље, поготову кад су преминули.

Мој отац није био криминалац, мој отац није био издајник, био је револуционар, био је партизан, носилац је одликовања. У његову идеологију се не мешам, његов политички живот је био и прошао. Он је имао право на своје мишљење, на своју литературу, на своје уставе, као што и ми данас то имамо.

Ви помињете да је неко међу нама неурачунљив. Ја бих могао са лакоћом вас да питам – нисте ли ви међу нама најнеурачунљивији? Пре десет година сте тајно препливали Дрину, ноћу, ушли у Србију, доселили се у Војводину, годинама не плаћате боравишну таксу. Неко вам је грешком дао држављанство и после десет година сте помислили да можете да budete председник Србије. У којој држави је то могуће, само уколико у њој нема довољно зрелих људи, да неко ко је јуче дошао, није рођен, још хоће да влада другима? То сте само ви њему учинили.

А што се издајника тиче, нисте ли ви били ти, због којих више нема Срба у Книну, нема на Банији, нема у Кордуну, у Јлици, ко је потписивао Венс-Овенове планове, ко је потписивао Дејтон, ко је потписивао капитулацију о Космету? Ви, ваша Влада и ваша политика. Ако

је ико љубио руку госпођи Олбрајт, има оних који то воле, обично се женама љубе руке да би се дочекало нешто заузврат, они који су то учинили, нешто су очекивали и нису добили, али ви сте љубили целој тој клици и скуте, и њој сте прали ноге, јер сте потписивали споразуме који су уништили српски народ и изгубили смо територије. И, ако је ико издајник, то сте ви, а не коалиција "Војводина".

ИВЕР НЕ ПАДА ДАЛЕКО ОД КЛАДЕ

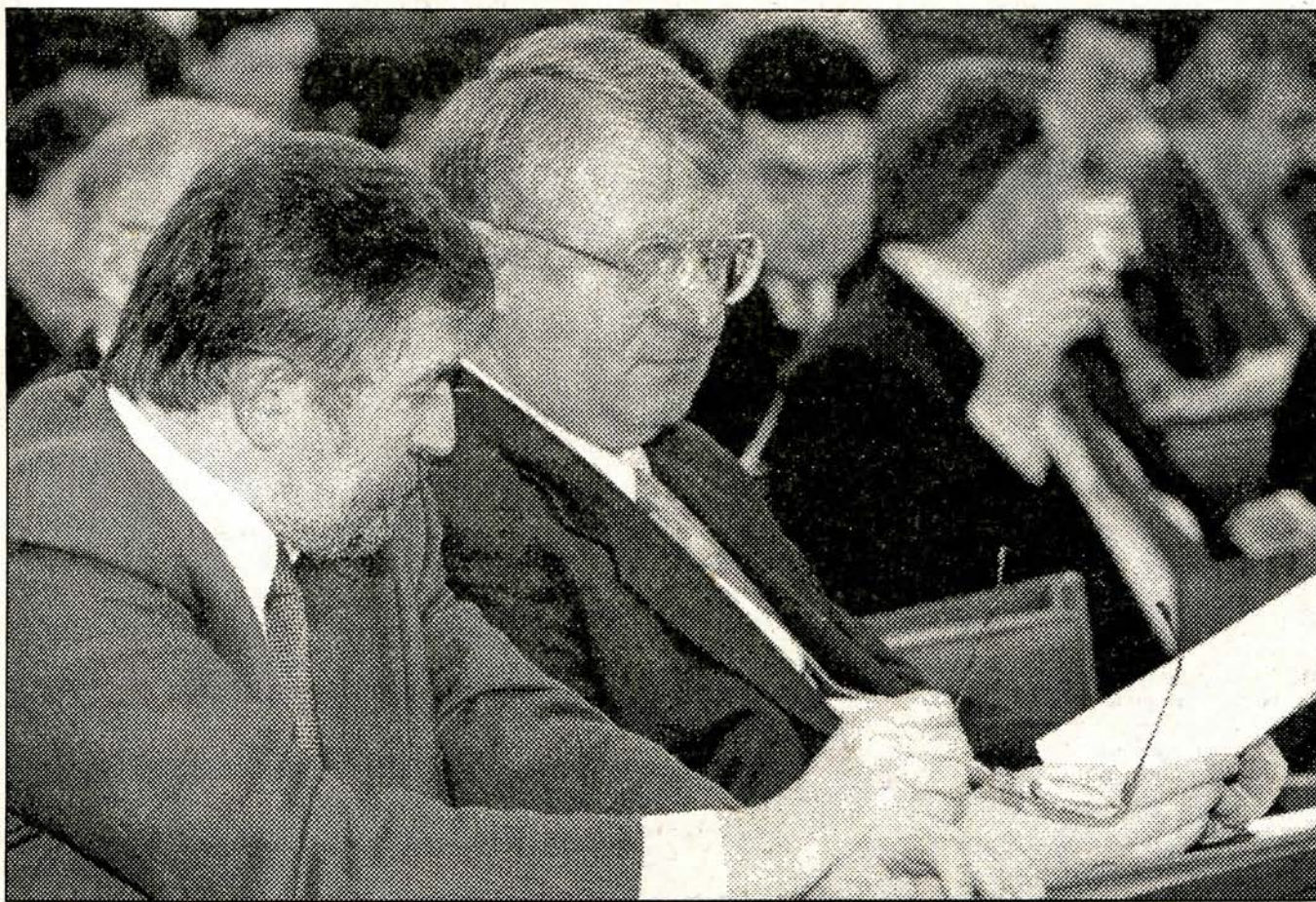
Др Војислав Шешел: Даме и господо народни посланици, ја са поносом могу да поновим за говорницом ове Народне скупштине да сам рођен у срцу Србије, у српском Сарајеву. Можда сам тајно препливавао Дрину, можда сам се тајно населио у Војводини, како каже Веселинов, али, у сваком случају, на изборима у Војводини увек добијемпо десет, петнаест, двадесет пута више гласова, него Драган Веселинов и следбеници Славка Веселинова.

Многи људи могу бити поносни на своје очеве и мајке, и друге претке, и рођаке, али постоје неки људи који никако не могу бити поносни на своје очеве, и друге претке. Не може онај чији је отац делио и цепао српски народ и служио српским непријатељима, да буде поносан на свога оца, и када то изјави, он заправо лаже. Он је ту, једноставно, онтолошки предодређен да иде странпути-

цом, јер сваки корак ка истини, значи удар на оно што је његов отац покушао да створи, а ми знамо каква је мука била крајем осамдесетих година демонтирати оно што је Славко Веселинов, и што су компанија, Бошко Крунић и остали, Жика Берисављевић итд. што су правили на грбачи српског народа, да би уништили Србију, да би Србе дефинитивно поцепали, поделили, да Србима трага не би остало.

Ми знамо ко су наши непријатељи и лако нам је у принципу са нашим непријатељима, али оно зло домаће, издаја у нашим редовима, кад се појави, то је најопасније и томе се треба супротставити свим средствима. Нисмо ми изгубили српску Крајину, бар привремено, или делове Републике Српске, или смо дочекали да нам окупирају Републику Српску и Косово и Метохију зато што смо хтели, грчевито смо се борили, истина неко више, неко мање, али српски народ сигурно није ни хтео, ни желео ово што се десило. Али, издајници у српским редовима, различити сепаратисти, следбеници америчке идеологије, новог светског поретка, они који примају паре од НАТО-а, странке НАТО-а у Србији су желеле, оне су славиле сваки пбраз српског народа и сваки, макар привремени, тријумф српских непријатеља, предвођених Америком и НАТО-ом.

Припремио:
Синиша Аксентијевић

Влада народног јединства: штедљивост и дисциплина без преседана у историји Србије

ЗЕЛЕНО СВЕТЛО ЗА РЕСТРИКТИВАН БУЏЕТ

Оба већа Савезне скупштине, на седници одржаној 24. децембра, усвојила буџет за идућу годину и Закон о порезу на додату вредност. Заседању нису присуствовали посланици ДПС и СПО

Наша Савезна држава константно је под спољним притисцима, некада јачим, некад слабијим, што зависи од потреба и интереса Запада. Наравно, ту су и неизбежне пришипетље, које се послушнички клањају прохтевима оних који желе да наметну нови светски поредак.

Послушници Запада, или како их још српски народ зва – петоклонаши, имају домаћи задатак да у нашу земљу унесе унутрашњи немир. У складу са добијеним инструкцијама, они се и понашају, тако да данашњем заседању Савезне скупштине нису присуствовали ДПС и СПО. Разлози њиховог недоласка су тако прозирни да их не вреди ни помињати. Можда је, подсећања ради, потребно рећи само то да се власт осваја на изборима, не на улицама и уценама.

Премијер Савезне државе је у свомекспозеу нагласио да ће и наредна година бити тешка, да спољни притисци још увек трају и да је то оставило трага у свим сегментима државе.

Говорећи о буџету за 2000. годину, савезни премијер је истакао да ће се финансирање буџетских расхода обезбеђивати, искључиво из реалних извора. Савезна каса догодине ће износити 22,522 милијарде, што је 10,17 процената друштвеног производа. Највећа средства из буџета требало би да се издаје за финансирање одбране Савезне Републике Југославије.

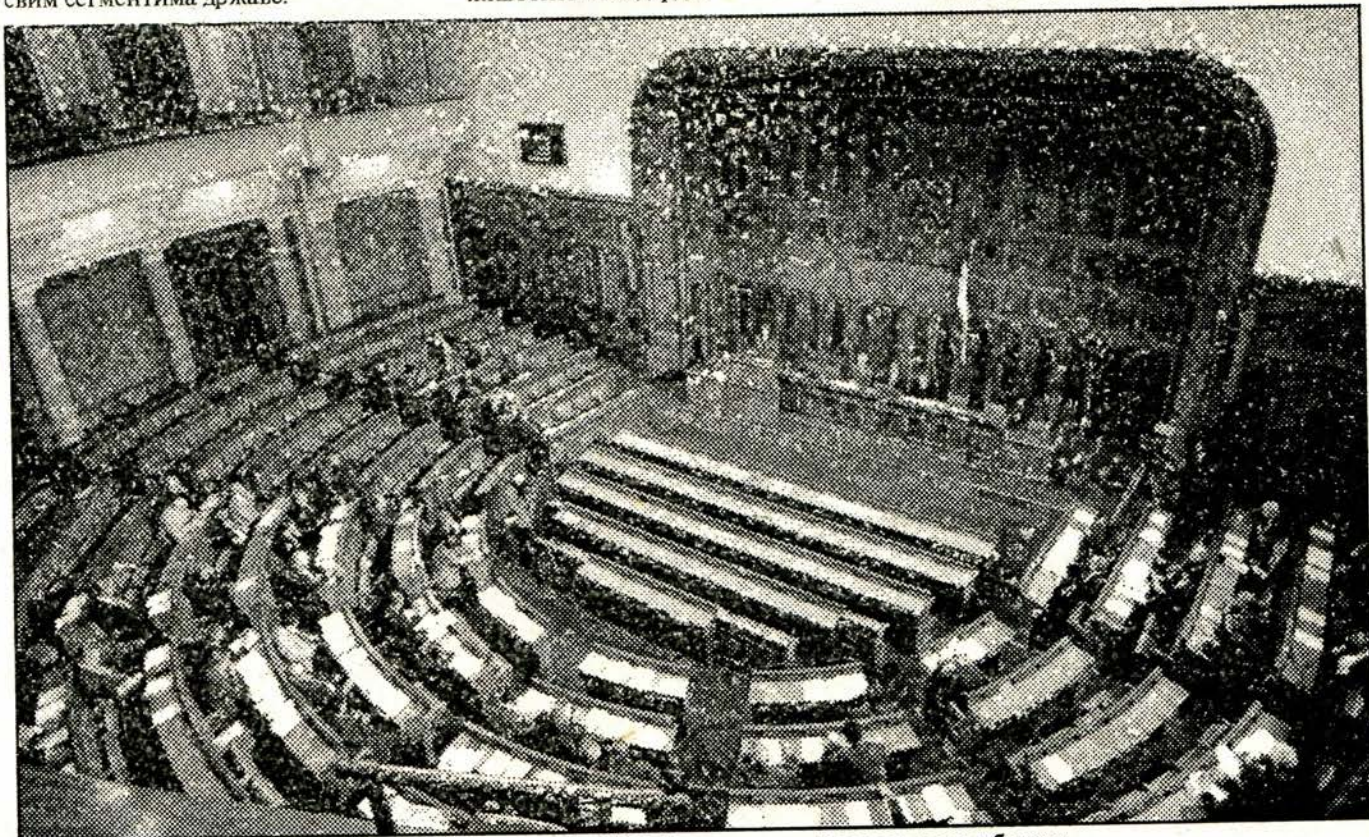
Занимљиво је да ће приходи од пореза и акциза бити најзначајнији извор прихода, уз царине од којих се очекује девет милијарди динара.

Економска политика Савезне Републике Југославије за 2000. годину, по премијеровим речима, у потпуности је усаглашена са програмом Владе Србије и Народне банке Југославије. Основни циљеви овакве економске политике су обнова, реструктурирање привреде, раст производње и извоза уз заштиту животног стандарда.

После прочитаног експозеа, посланици су добили реч. Др Војислав Шешељ, потпредседник Републичке владе, похвалио је започете мере штедње на савезном нивоу и сутерисао даљу штедњу.

Буџет одговара државним потребама

Др Војислав Шешељ: Посланичка група Српске радикалне странке ће гласати за савезни буџет за 2000. годину не само зато што је Српска радикална странка сада и у позицији владајуће политичке партије него, пре свега, што ценимо да је овај буџет штедљив, рестриктиван, да одговара нашим државним потребама и да својом рестриктивношћу спречава инфлационе трендове или их, у најмању руку, успорава, с тим што бих поводом те расправе о буџету, истичући да је он заиста овог пута добро балансиран, упутио захтев Савезној влади да тражи унутар својих ресурса

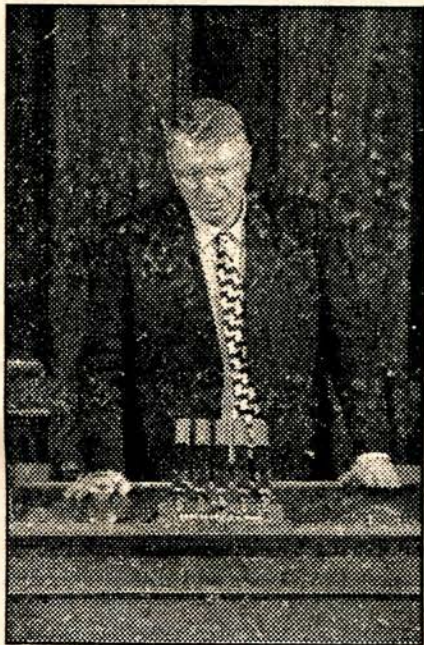

На истом послу: ДПС и СПО "дезертирали" са расправе о буџету

могућности за даље уштеде и за стицање даљих извора финансирања.

Почеле су већ неке мере штелње у Савезној влади и то је очигледно у распореду имовином Савезне државе. Ми можемо читав низ проблема на тај начин разрешити. Један пример за углед је и доношење Закона у Републичкој скупштини Србије о продаји пословног простора затеченим корисницима по неким релативно реалним ценама.

Исти процес се може спровести и на нивоу Савезне државе. Чули смо већ да је Савезна влада извршила одређену ре-

Др Војислав Шешел: рестриктиван буџет одговара државним потребама

визију коришћења свог пословног простора и да је затекла читав низ различитих институција чије одржавање је на буџету Савезне државе, или на принципу бесплатног коришћења савезне имовине, а то нема никаквог смисла, апсолутно је ирационално.

У овом случају, посебно треба охрабрили Министарство одбране и Генералштаб Војске Југославије да много интензивније крену у попис имовине која није неопходна као имовина у поседу Армије, да се та имовина понуди федералним јединицама и органима локалне самоуправе на продају, на парцелисање, на друге видове располагања и да се средства, која се тако прикупе, искористе за изградњу војних станова. То је један од кључних проблема са којима се Војска данас суочава и он се, вероватно, на други начин не може разрешити. Зато треба храбрије ићи у елиминацију свега онога што није неопходно за исправно и адекватно функционисање наше оружане силе, а може помоћи да се реше проблеми официра, подофицира и професионалних војника.

Ви знате, ако им те проблеме не решимо на адекватан начин у неком солидном озбиљном року, не можемо ни очекивати да и они, као људи од крви и меса, извршавају уредно све своје обавезе. А да заслужују да држава брине о њима и

да им реши те егзистенцијалне проблеме показали су у овом рату, у тромесечној агресији на нашу земљу, кад се заиста Армија показала, кад се Војска Југославије показала као респективна војна сила и кад имамо и те како разлога да се поносимо својом војском.

Даље, има ту читав низ задатака који стоје пред Савезном владом и пред органима савезне државе.

Један од њих је попис становништва. Можда ће требати и више новца за ту ставку. Она је, колико сам видео, око 20 милиона и вероватно ће требати више, јер рачунамо на читав низ компликација око обављања тог посла. Попис становништва, који следи 2001. године, и избори 2000. године, заиста су сложени у садашњим условима, а знамо и у каквој политичкој атмосфери се проводе ове две деликатне политичке и институционално-државне операције које ће морати да се проведу у складу са Уставом и законом, што наш народ каже – без грешке. Ту ће ангажовање свих институција Савезне државе бити веома значајно.

Захтев да Министарство унутрашњих послова Савезне Републике Југославије убрза процес уписа свих Срба прогнаних из било ког дела бивше Југославије у књигу држављана Савезне Републике Југославије, иако су потребна додатна буџетска средства, мислим да се прерасподелом то сигурно може постићи.

Буџет узорног домаћина

Наташа Јовановић: Поштоване колеге, савезни посланици, Предлог буџета који вам је доставила Савезна влада у износу од 22 милијарде 522 милиона је у номиналном износу повећан у односу на буџет за 1999. годину за 42,1%. Када се има у виду да се до краја ове године стопа инфлације предвиђа за 50%, можемо видети да се влада пројекцијом оваквог буџета руководио максималном рационалношћу у циљу даље економске стабилизације у нашој земљи.

По свим ставкама расхода у буџету можемо видети да је граница јавне потрошње заиста овог пута сведена на минимум, и само су оправдане ставке у буџету добиле буџетско покриће и нашле се у ставкама расхода. У овако тешким условима у којима су се нашли наша држава и наш народ после зликовачке агресије НАТО-а на нашу државу и на српски народ у целини, морам да истакнем чињеницу да је у тако тешким условима наша влада успела да направи овако реалну пројекцију буџета, иако смо сви свесни чињенице да се та зликовачка агресија Американаца и њихових западних сателита на нашу државу наставља, само у модификованим облицима.

Прецизна структура потрошње види се у скоро свим ставкама, с тим што још увек постоји могућност да се неки буџетски корисници преиспитају, дакле да то у току буџетске године влада уради. Међутим, када се целокупан износ расхода узме у обзир, види се да је вла-

да сачинила буџет по узору на доброг домаћина који реално и рационално планира наредну годину.

Такође, видело се да је држава ишла на максимално смањење јавне потрошње и да ће потпуно наменски трошити буџетска средства. Он је заснован на реалној процени друштвеног производа од 14,1%, при чему је ниво јавне потрошње у друштвеном производу сведен на минимум.

Имајући све ово у виду, могу слободно рећи да су представници Владе овог пута јасно показали нашем народу у Савезној Републици Југославији да се направила јасна разлика, са једне стране, између оних који су представници Савезне владе, Владе народног јединства који су овако рационално и рестриктивно планирали буџет, водећи рачуна о интересима државе у целини, о несметаном функционисању свих државних органа и, пре свега, наше храбре и одважне Војске која је бранила нашу земљу и наш народ за све време зликовачке НАТО агресије. Са једне стране, управо су такви аутентични представници народа који воде рачуна о овој држави, а са друге стране су они које народ такође јасно препознаје и који ће се ускоро наћи на сметлишту историје, који се доводравају и који се снисходљиво понашају према зликовцима и рушитељима наше земље.

Морална придика Станићу

Др Војислав Шешел: По други пут јављам да бих одговорио на ово што је изрекао Новица Станић.

Новица Станић би требало да зна да наступа овде сада у другачијој позицији. Сад је Новица Станић припадник владајуће политичке партије и не може да "седи на две столице". Сви ми који припадамо владајућим политичким партијама одговорни смо за укупно стање у држави. Можда постоји градијација одговорности, па да то делимо по факторима, па Српска радикална странка има пет министара – фактор 5, Новица Станић, односно Српска народна странка, једног министра – фактор 1. То је једини начин градијације одговорности, а та се одговорност не може избећи и на "две столице се не може седети".

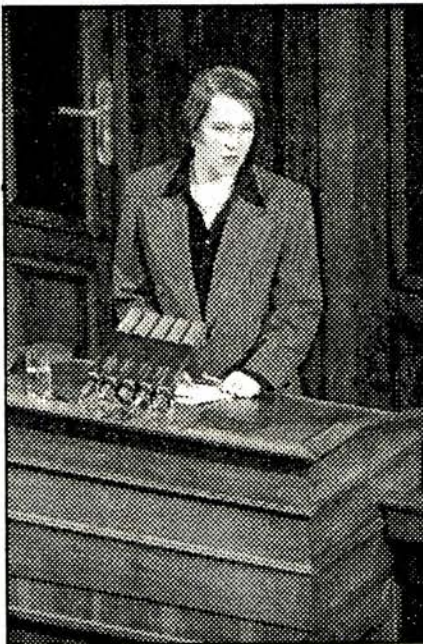
Је ли то морално, господине Станићу, да ви овде кажете: "Ја ћу изаћи, нећу гласати"? А што остајете онда у тој партији која је владајућа? Зато што вам се свиђа тај посланички мандат, то посланичко место. Је ли то једини разлог? Немојте и ви, као Миодраг Перишић, 1992. године ушао у Владу Милана Панића, јер му се свиђа да буде министар, а глуми да његова странка – Демократска странка, није у Влади, па каже: "Замрзао је чланство у странци". То историја модерног парламентаризма не познаје. Или сте у Влади или нисте у Влади. Или сте власт или сте опозиција. Нема овде средине. Нема трећег пута. Трећи пут не постоји.

И ако желите нама да читате лекције, прво регулишите свој положај.

И ово је о буџету. Буџет је кључни закон. Баш по питању буџета се сагледава да ли је нека странка опозициона или владајућа, и тако је у свим системима. Не може опозиција ни у једном систему гласати за буџет нити може владајућа странка гласати против буџета. Зато ја сада говорим о буџету. Ово је расправа о буџету и ово је једна морална прилика поводом Закона о буџету.

Не могу да схватим да Новица Станић остане члан Српске народне странке, а да гласа против буџета или избегне гласање о буџету. Онда, или ће његова цела странка да гласа против буџета и да напусти Савезну владу, или ће Новица Станић напустити своју странку и уразнети свој посланички мандат за неког члана Српске народне странке који ће гласати за овај буџет, у чијој је изради учествовала и Српска народна странка. У којој мери је учествовала, у оној мери у којој је снажна парламентарна партија и у којој је заступљена у Савезној влади.

Овде више нема места за дечије приче или за расправе оног типа какве су се водиле у претходном систему када је и Новица Станић партиципировао заједно и са Словенцима и са Хрватима и са осталима, као што нам сам овде мало пре откри и признаде.

Наташа Јовановић: јавна потрошња сведена на минимум

Овде имамо парламентарни систем. Тај парламентарни систем се руководи принципима који су створени 200 година, и више од 200 година. Ти принципи су немилосрдни. Они подразумевају изван политички морал. Тај политички морал налаже и мени и сваком другом, ако сам против нечега, и ако сам тако убедљиво против нечега, као што је Новица Станић, да се од тога дистанцирам, а не да остајем, јер волим да будем посланик, али се не слажем. Кад изађемо следећи пут пред суд народа, а за нас су сви избори суд народа, господине Ста-

нићу, не можете ви да кажете: нисте учествовали. Ви сте у свему учествовали. Ако не желите да учествујете, онда извуците одговарајуће консеквенце.

Мед и жуч, без бирања

Др Војислав Шешељ: Имам једну врло кратку реплику. Када је реконструисана Савезна влада, мандатар, односно премијер, имао је у виду снагу сваке странке и на основу тога је извршена реконструкција. И кад је савезни премијер вршио реконструкцију, рачунао је да свака странка има одређен број министарских места и да свака странка има одређен број гласова у Савезној скупштини.

Српска народна странка је постала владајућа странка. Добила је министарски мандат у Савезној скупштини, јер је Савезна влада рачунала на њених осам гласова у Већу грађана Савезне скупштине. Ако ускраћује тих осам гласова Српска народна странка, онда се поставља питање њеног учешћа у Влади. Значи, она нас је преварила. Она је добила министарско место, јер је обећала да ће гласати за све законе с којима Влада излази пред Савезну скупштину, а сада испада да они имају неку вишу страначку демократију, па сваки њихов посланик може да процени за шта ће гласати, за шта неће. Е, то је дечија игра, то није демократија. Онда ослободите то место, да не рачунамо на ваше гласове.

Значи, ви бисте да партиципирате у Савезној влади, а овамо бисте да шпекулишете. Кад се учествује у Савезној влади, онда може да се пије и мед, али некад мора и жуч. И у извршној власти може учествовати само онај ко је спреман да пије и мед и жуч, па шта кад превагне, а не да се бира, е, ово ми се свиђа, ово хоћу, ово ми се не свиђа, ово нећу. Ово је један фер споразум између странака које учествују у Влади. Ми смо се договорили да заједно владамо и партиципирамо у оној мери у којој смо снажни. То значи и подељену одговорност и одговорност свих наших посланика, а не како ко хоће и да нам се онда држе моралне прилике и ако ставимо до знања који су то парламентарни принципи којима се руководимо, е, онда се увлаче и неке друге приче, те овако, те онако.

Нема никаквог спора између Србије и Црне Горе. Проблем је што актуелна власт у Црној Гори не поштује институције Савезне државе, не примењује савезне законе и спречава те институције да обављају своје послове у Црној Гори. То је проблем. То нема везе са другом федералном јединицом, са Србијом, јер она се тако није поставила према Савезној држави.

Порез као реални извор прихода

Наташа Јовановић: Српска радикална странка и њени посланици у Већу грађан и у Већу република ће гласати за овај закон. Ја сам лично уверена да је Предлог закона о порезу на додату вред-

ност, који нам је доставила Савезна влада, ресорно министарство, имао за циљ, пре свега, да унапреди механизме фискалног система и укупне пореске политике у нашој земљи. Да би скуп свих пореза представљао једну конзистентну целину, да би могли да се остварују циљеви фискалне политике, примена овог закона ће бити и те како потребна, како би се реалним оптерећивањем свих пореских обвезника, кроз овакав систем пореза у оквиру система јавних финансија, омогућило остваривање основних и приоритетних задатака државе, а то су обезбеђење реалних извора јавних прихода, којима би се стабилизовала законска регулатива у систему јавних финансија.

Овакав начин убирања неопходних прихода за државу у великој мери ће, обрачунавањем пореза само на додату вредност, односно на вишак вредности, да појача комплетну пореску контролу у нашој земљи, да се изврши додатна заштита од пореске утаје, јер свефазни порез управо то омогућује, да се спрече манипулације у било којој фази прометног циклуса.

Увођењем посебног режима опорезивања у Предлогу овог закона, држава је, такође, имала у виду да се одређене категорије изузму од примене овог закона, а то су, пре свега, они предузетници и пољопривредници, значи, до одређеног лимитираног износа и свакако да кроз те посебне режиме опорезивања треба имати у виду значај оваквог начина опорезивања туристичке делатности, односно туристичких агенција.

Овакав порез, који ће представљати значајан део фискалног система у нашој земљи, кроз стриктно спровођење свих његових одредаба, омогућиће да се државне функције несметано обављају. Дакле, да редовније и много боље имамо наплату пореза, овог свефазног пореза и да се кроз погуњавање прихода државе рационалним и наменским усмеравањем за оно, пре свега, што је само неопходно, а пошто је ово значајан део у приходима државе и у буџету државе, неопходних износа средстава за појачану и за сталну борбenu готовост наше земље, која је била исказана на највише нивоу и на највишем степену од стране Војске Југославије за време зликовачке НАТО агресије.

Наравно, да би овај закон заживео, који је новина и који је по узору на развијене стандарде пореске политике, свакако да треба у што краћем року, до времена од када ће овај закон да се примењује, до јануара 2001. године, донети читав низ пратећих закона. Значи, да се ураде ти припремни сегменти за спровођење овог закона. Мислим да је од свега најважније да се целокупна наша јавност и да се сви порески обвезници о овом закону благовремено информису кроз разне видове едукација, одржавања семинара и максимално коришћење медија у ове сврхе.

Припремила
Јасна Олујић

**РЕПУБЛИКА СРПСКА
ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ
СЛУЖБА ПРЕДСЕДНИКА**

Број: 03-6/2000.
Бања Лука,
11. јануар 2000. године

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Судећи по саопштењу од 10. јануара 2000. године, неименовани извор из Кабинета потпредседника Републике Српске, Мирка Шаровића, током свог рада у Служби председника Републике, очито није научио да се одликовања додељују по Уставу и закону, а не по било каквом протоколу, па макар он био направљен и у америчкој амбасади.

Истовремено, потребно је знати да потписи потпредседника Републике, на указима и унапређењу ђенерала или на другим одлукама за чије је доношење надлежан искључиво председник Републике и врховни командант, нису у складу са чланом 80. Устава који одређује надлежности председника Републике, као и то да потпредседник, без изричитог допуштења или налога председника Републике, не може обављати ниједну председничку дужност.

Можда је проблем то што је председник Републике одликовао доказане борце за српске националне интересе – Милана Мартића, Ратка Младића, Војислава Шешеља, Радислава Крстића, Станислава Галића и друге, а не такозване кооперативне Србе типа Радишића, Додика, Плавшићке и других, чије се изјаве и одлуке свакодневно утврђују, до детаља, у америчким дипломатским представништвима.

У опредељењу да ли треба одликовати оне који су нас бранили и бране од агресије и убијања или оне који су организовали агресију и убијања, председник Републике је одлучио да одликује оне прве.

Мада неки људи из Српске демократске странке тешко подносе владавину права, ипак морају знати да се званичност неке одлуке одређује на основу Устава и закона, а не по укусу личних и страначких амбиција, па макар оне уживале симпатије и америчке амбасаде.

Информативна служба

ИЗБОРИ ЗА ПРАЊЕ РУКУ

Одборничка већина усвојила закључке којима, у име Београђана, од надлежних републичких органа захтева расписивање превремених избора на свим нивоима. Својим суграђанима, међутим, остаје дужна одговор на то како ће преживети ову зиму, из наставка у наставак прекинуте 19. седнице. Дуел Шешел - Вуксановић обележио 22. октобар. Демократска странка "поштено" минирала трећи продужетак или пружиала алиби владајућем Српском покрету обнове да ескивира одговоре на "вруће теме"?

Челници Скупштине града Београда, као ретко када, за три године колико су на власти, припремили су двадесету седницу, "удену" између наставака претходне недовршене, релативно на време. Дан њеног одржавања је већ класика - петак, да би се, ваљда, имајући у виду да следи викенд, дневни ред "пребио преко колена", а евентуални продужеци, по обичају, отегли унедоглед. Све у свему, председавајући, потпредседник Скупштине града, Милан Божић, 22. октобра 1999. године, отворио је ту фамозну двадесету седницу, са некаквим "претећим" предзнаком са "само" двадесет минута закашњења!

Закључак као тачка дневног реда!

Божић је најпре констатовао да је присутно 83 одборника и да Скупштина има кворум за рад и пуноважно одлучивање. Примедбу на предлог дневног реда са свега једном тачком: Закључак о захтеву за ванредним изборима на свим нивоима до краја 1999. године, упућен председнику Народне скупштине Републике Србије, председнику Владе Републике Србије, председнику Републике Србије, председнику Савезне владе и председнику Савезне Републике Југославије, први је са говорнице изнео Жарко Шешлија, шеф одборничке групе Социјалистичке партије Србије. Он је

замолио предлагача да Градску скупштину поштеди "исфорсиране политизације, да се врати својим надлежностима и виталним проблемима Београда и његових грађана".

Сама форма предлога дневног реда - закључак, који одборници претходно нису ни усвојили, у ствари је значила провокацију и продужетак новог "стила" рада градских челника, испробаног на деветнаестој седници.

Тактиком свршеног чина, на коју не пристају они који се држе Пословника и закона, треба да се без по муке, много речи и расправе, скупштинска већина гурне у чисти криминал и штету, каква је, на пример, читав низ малверзација у Градском саобраћајном предузе-

Скупштина града: у новом веку, поверење новом владајућем тиму

ћу, са којима се ових дана упознаје јавност, истакао је Шешлија. Јер, прави послови, огромне суме инкасирају се одлукама које се усвајају онда када опозиција напусти салу, а то је накнадна легализација претходно одобрене дивље градње разноразним урбанистичким плановима.

"Љубазни" домаћин Божић пуком тврдњом да је двадесета седница заказана по Статуту и Пословнику Скупштине града, широкогрудо је, као уље, испратио своје колеге одборнике Социјалистичке партије Србије речима да су им "отворена врата"!

града Београда, па бих и то прихватио. Дакле, захтев за хитно сазивање ванредних избора на подручју града Београда, за Скупштину града Београда и за скупштине општина на подручју града Београда или скупштине градских општина. Све друго би било кршење Устава и закона, преузимање надлежности које по Уставу и закону не припадају овој Градској скупштини.

Ако би остала оваква формулација дневног реда, онда би то био још један у низу разлога за провођење принудне управе у Градској скупштини Београда, јер Градска скупштина Београда упор-

ваша снага, треба да нас, који смо јачи, одобровољите да прихватимо споразум којим бисте и ви били задовољни. А не овако, састали сте се и написали, десет, двадесет, тридесет имагинарних странака с коца и конопца које је покупила Демократска странка - шта ће вам они, да делите с њима ваше мандате и ништа друго и да вам задају проблеме. Вук Обрадовић вам је само почетак. Па, ваљда сте и ви из Српског покрета обнове научили нешто с Новом демократијом, Грађанским савезом и још некима? То мало поуке неће вам шкодити.

Споразум тражите с неким ко је јачи од вас, а ми вам опет кажемо можете лепим да нас убедите, али ако нам потављате ултиматуме, ми нећемо. Да нећете ви можда да бомбардујете Београд ако не пристанемо? Нема ултиматума, не можете ви да одређујете услове. Изборе можемо заказати, заказаћемо их онда кад нам се прохте, у границама Устава и закона.

Крајњи рок је 3. новембар 2000. године. Да вам искрено кажем, мени се жури. Пре свега због локалних избора. Желели би што пре те локалне изборе. Али, опет неће бити онога дана када ви будете тражили. Нудили смо вам летос - хајде ви одредите датум. Српски покрет обнове, шеф посланичке групе у Скупштини Србије, је одбио, каже - нема овлашћења своје странке. После даје изјаве како ја нисам озбиљно мислио. Демократска странка је рекла летос да неће изборе, него власт без избора! Прво власт, годину дана да владају, па онда они да заказују. Зар то није небулоза? Ми који смо се целог живота борили за власт, толико волимо власт да вам је не би дали ни по коју цену, осим ако народ другачије одлучи. Шта кажете, је ли то истина? Шта сте све ви из Српског покрета обнове у ове две године били спремни да урадите да сачувате власт? Па мало у коалицију с овим, па с овим, па мало овако, па мало онако, да што дуже владате. Што се заносите тиме?

Можемо и да разговарамо, хоћемо панел расправу и у Републичкој и у Савезној скупштини, само са парламентарним странкама. Немојте нам тај ваш с коца и конопца покупљени башибозлук нудити као релевантне преговараче, нећемо с њима да разговарамо. Сувише смо озбиљни људи да бисмо се бавили психијатријском технологијом и нисмо за то квалификовани, већ се бавимо оним што најбоље знамо. Што скупљате тај башибозлук? Шта ће вам то? Можемо следеће недеље почети разговор, међустранички. Зна се које су странке парламентарне у Републичкој скупштини, представници свих странака да разговарају. Зна се које су странке парламентарне у Савезној скупштини, представници тих странака да разговарају.

Не кажем ја да су вама и ти закључци у потпуности лоши. Од оних осам, колико сам запамтио, има два која бих вам одмах прихватио. И о осталим би се могло разговарати. Али, не може баш онако како сте ви замислили. И да средимо бирачке спискове, и да поставимо кон-

Милан Божић: политиком свршеног чина до циља

Најтежа злоупотреба Скупштине

Најављен као "одборник, иначе и потпредседник Владе републике Србије", реч је добио др Војислав Шешел:

"Даме и господо, градски одборници, ја мислим да би се у основи ова тачка дневног реда могла да прихвати, али само да се преформулише: захтев за хитне ванредне изборе за Градску скупштину Београда. Само то! Само је то у оквиру надлежности Градске скупштине!

Шта има Градска скупштина да размишља о савезним изборима?! Шта има Градска скупштина да размишља о републичким изборима?! Може да размишља о општинским изборима, али само о општинским изборима на подручју

но, константно, континуирано и систематски крши и Устав и закон. Не обавља оне послове због којих су нас грађани упутили у Градску скупштину, а бави се заправо страначком политиком. Ја не оспоравам вама право да упутите захтев за расписивање избора на свим нивоима, али такав захтев можете упутити као Демократска странка или као Српски покрет обнове, или ваше две странке заједно, или ваше две и ко зна колико још странака, али не злоупотребљавајте Градску скупштину у страначке сврхе, а ово је, можда до сада најтежа злоупотреба Градске скупштине у страначке, политикантске сврхе. Ово не може, једноставно, да се ради.

Друго, где сте ви то видели да Скупштина града захтева хитан споразум? Споразум се или постигне или не постигне, треба да процените колика је

Гест добре воље: пола времена предвиђеног за своју реплику, др Шешелј уступио др Радоју Прици

тролу избора и да обезбедимо равноправност свих странака у медијима, о свему може да се разговара, али опет не језиком ултиматума. Кренули сте наругушено, ултимативно, нетрпељиво и нестрпљиво и у старту онемогућавате било какав разговор.

Две године се ја трудим да убедим социјалисте да идемо на ванредне изборе у Београду. Захваљујући вама, изгледа да сам на путу да их напокон убедим. Трудим се из петних жила, ништа није помагало. Ни претње, ни убеђивања, ни аргументовани разлози, а ви сад направите неколико таквих флагрантних кршења закона, да немају чиме да ми одговоре. Хвала вам на томе. Једва сам чекао тако нешто. Што то раније не урадите? Било би много лакше. Пошто већ срљате тако како срљате, стварно има разлога да се под хитно заказују ванредни избори.

Неће бити ванредни, биће редовни. Не могу до Нове године, а следеће године у ком год дану се закажу, биће редовни, тако је свуда у парламентарним системима. Друго, не рачунајте до 23. јануара, јер ми се интензивно спремамо за Пети отаџбински конгрес, а имамо толико снаге у Парламенту, да нас нико не може натерати да гласамо за оно што нам не одговара. Кад завршимо Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке, видећемо, можда ће и социјалисти имати неки конгрес, можда ће и Југословенска левица имати неки конгрес, па кад све то завршимо, онда ћемо рећи - е, хајде, сад да видимо кад ћемо те изборе.

И, на крају, још једно упозорење, ја вас молим да се наљутите, па да бојкотујете следеће локалне изборе. То би нам највише одговарало, да се ми, радикали, ухватимо у коштак са левичарским странкама, па ком' обојци, ком' опанци. Задржаћемо ми коалицију на републичком и савезном нивоу, али на локалном се онда разрачунавамо, разигравамо ко ће више власти да освоји. Ако се ви појавите, већ је компликованије, па морамо тражити неке друге ваијанте и тако даље. Ако бојкотујете изборе, све нам је онда јасно. С једне стране српски радикали, с друге стране левица, народу је онда јасно за кога ће се опредељивати, нема никаквих забуна, нема никаквих проблема, јер, што се тиче Српског покрета обнове, ту би, богами, забуне било највише. Никад се није знало за кога је човек гласао кад је вама глас поверио, господине Ковачевићу. Хвала."

Говорница за високу политику

Испред одборничке групе Југословенске левике, шансу за коментар предложеног дневног реда 20. седнице добио је Срђан Смиљковић. Он је подсетио да "ова Скупштина увек има нешто важније од онога чиме треба да се бави", уместо комуналним темама - високом политиком. Смиљковић је градске оце упозорио на болесне амбиције да Градску скупштину претворе у Републичку. Како градски одборници треба да на оваквој политичкој трибини глуме посланике, Смиљковић је саопштио да ће предста-

вници Југословенске левике напусти-ти скупштинску салу.

Реч је добио демократа, Слободан Вукановић. У маниру благоглагољивих учесника митинга опозиције, баш као да је на неком од градских тргова, а не за скупштинском говорницом, Вукановић је најпре покушао да оспори оптужбе о прекорачењу надлежности градских одборника.

"Ја вам, драги пријатељи, и вама који излазите, и вама који не излазите, кажем да Градска скупштина и градски одборници имају право све да траже, јер их је народ бирао, и немојте нам причати о страначким промоцијама, кад сте ви државу у ових десет година претворили у партијску државу и партијску промоцију. Градска скупштина има право да тражи републичке изборе, јер од Републичке владе зависи свака општина, сваки град у Србији" - "доказао" је "права одборника" блиски Ђинђићев сарадник.

Ретко "надахнуто" и "оригинално", Вукановић је своје политичке неистомисљенике запитио да ли знају како ланас живи народ у Србији и о чему брине, а управо због тога, да невоље својих бирача јавно изнесу, градски одборници и седе у овим клупама. "Треба ли ми овде да расправљамо о јавним комуналним преузећима, а земља нам у потпуној изолацији? На шта ће ти аутобуси да се возе, на коју нафту? Од којих пара ће да функционишу јавна предузећа и било која друга предузећа, друштвена, приватна?" - прозивао је упорно колико до јуче најгласнији критизер градских власти испред чувене "Владе у

сенци", почашћен аплаузом представника некадашње коалиције "Заједно".

Растеривање магле

Вуксановићеве жаоке на рачун маћехинске политике Владе народног јединства према општинама и градовима у којима је власт на прошлим локалним изборима добила опозиција, оповргао је др Војислав Шешељ:

"Даме и господо, градски одборници, мене је данас пријатно изненадио господин Вуксановић. Ја морам овде и пред вама признати да сам 1993. године лично поприлично допринео да Зоран Ђинђић успе у свом покушају да смени Драгољуба Мићуновића. Изгледао ми је Мићуновић сувише стар, ороноу и неспособан, неактиван, мислио сам, Ђинђић - млада снага, пун полета, слана, моћи ће с њим можда и у неку сарадњу, и тако даље. Ђинђић на крају успе.

Међутим, после забрља. Нећу да му наводим све брљотине, није данас справа о томе, али мислим да је основни проблем био у бојкоту избора 97. године и то је његова највећа грешка.

Данас се појавила нова звезда Демократске странке. Сад обећавам господину Вуксановићу: све ћу учинити да он дође на чело странке, пошто чујем да тамо већ има неких размирица. Ја ћу са своје стране припомоћи да се тај процес унапредим.

Господине Вуксановићу, Српска радикална странка никада није учествовала ни у каквим крајама, ни гласова, ни избора, ни мандата. Нама су крали; ја нећу данас да набрајам све они који су нас крали, поменућу само Демократску странку, јер сте ви то једини дотакали у овој справи. Одмах после избора 96. године, отели сте нам један или два мандата, колико оно беше? Два. Немојте да говорите о крајама. Не може онај који краде да напада другог за крају. То не иде.

Треће, кад су грађани за нас гласали да будемо одборници Градске скупштине, они су имали у виду надлежности Градске скупштине, па су за вас, за Чотрића, за Милутиновића, за Ковачевића, за мене, за Бору Боровића гласали зато што су сматрали да смо ми способни да се бавимо комуналијама, водоводом, канализацијом, одвожењем градског смећа, асфалтирањем, и тако даље. Они нису за нас гласали да будемо одборници да би се бавили вишом политиком - земља нам угрожена, нема овога, нема онога. Кад гласају за републичке посланике, онда то имају у виду, па су за неке од нас гласали за републичке, јер су сматрали да можемо тиме да се бавимо, за неке, опет, нису, јер су сматрали да се они не могу тиме бавити. Немојте да мешамо бабе и жабе.

Овде смо да расправљамо о водоводу и канализацији, грејању, асфалтирању, плацевима за индивидуалну стамбену изградњу, плацевима за индустријску изградњу, и тако даље, да не набрајам наджности ове Скупштине. Ни о чему другом. Нису нас грађани овде послали

да постављамо захтеве, него да управљао градом. Јер, захтеве грађани могу и сами да постављају, нису им потребни посредници. Одборници су једна врста посредника између грађана и власти, односно институција којима се управља државом. Захтев могу поднети и грађани сами - напишу на папир и пошаљу на шалтер, изађу на улицу, продеру се и искажу захтев. Нема ништа од испостављања захтева.

Али, има у систему управљања одређени квалитет који ми морамо задовољити. Очигледно је да нисмо у стању да га задовољимо. Од 1996. године, Град је кренуо низбрдо. Можда има неких објективних слабости, али има и субјективних: 1996. године на улице је излазило 800 аутобуса Градског саобраћајног предузећа. Данас смо срећни ако их изађе 250. А још никада нисмо о томе расправљали. Никада!

Ви нам сад говорите, господине Вуксановићу, да је земља у тешкој ситуацији, да се боримо да презимимо ову зиму, нема овога, нема онога. Можда вас још нису обавестили да је наша земља бомбардована. Бомбардовали су је Американци, Немци, Енглези, Французи и остали. И гро проблема је из тога проистекло. Ми сада грчевитим напором те ствари постављамо и обезбеђујемо и струју, и грејање, и путеве, и мостове.

Можете ви да се смејете до миле воље, али ако се мост поправи, онда се преко њега прелази. Да мост код Бешке нисмо поправили, не би се могао прелазити. Да нисмо мостове на Морави поправили, ишло би се опет до Ниша заобилазним путем. То су чињенице и ми то радимо. А ви, господине Вуксановићу, сарађујете са онима који су нас бомбардовали. Што се нисте од њих дистанцирали? Да сте се дистанцирали од Американаца, Немаца, Француза, Енглеза и осталих који су нас бомбардовали, мени би можда ваше речи деловале убедљиво. Пошто се ви нисте дистанцирали, пошто с њима сарађујете, пошто

с њима договарате промену власти у Београду, пошто су вам само Американци у том кругу обезбедили 100 милиона долара помоћи за ову и следећу годину на име субверзивних акција против српског народа и српске државе, имате право на тако резолутне изјаве и на таква револт.

И на крају бих вас упозорио, није добро да се служите лажима у политици. Постоји једна велика научница, умрла је, додуше, 72. године, звала се Хана Арент. Написала је гомилу књига о тоталитаризму и једну књигу под називом "Истина и лаж у политици". Та књига је преведена и на српски језик. Треба да је прочитате и да неке поуке из те књиге научите. Немојте више да се деси као на прошлој седници, да изађе господин Прица за ову говорницу, оптужи српске радикале и шефа обезбеђења општине Земун да су напали мирне демонстранте. А онда после даје деманти у новинама, после дан - два. А кад му ја с ове говорнице кажем - није истина, ви се смејете. Ја волим кад се ви смејете, ја сам весео човек по природи, најалост, данас мало промукао. Не волим кад плачете или урличете, мало је непријатно. Водите рачуна о томе куда воде лажне оптужбе.

Ако уђемо мало дубље у историју, ову нашу савремену историју, дао бих вам читав низ примера о понашању ваше странке кад је била владајућа. Ви сте то заборавили. Имали сте министра Савезне владе. О понашању ваше странке у неким преломним моментима за ову земљу, а да не помињем онај такозвани Ђинђићев закон о враћању приватизације у претходно стање. Тад сте заиста ојадрили земљу. Било је приватизовано негде 60 - 70 одсто наше индустрије, а ви све вратили у првобитно стање и svelи на два - три процента. А сад нас нападите, који смо били против тог закона, што не убрзамо приватизацију!?

Доста је нашој садашњој економској кризи допринела чињеница да привати-

За власт без избора: ново у политичкој науци - диктатура демократа

зацију нисмо провели на време, а да 94. године нисте све вратили у првобитно стање, ја сам лично убеђен да би данас имали много бољу ситуацију у економији земље, неупоредиво бољу него што је сада."

Планетарна завера против власти Београда

Магистар Слободан Вуксановић падао је у ватру и већ спремио своју отровну реплику. Подсетио је сасвим недужне колеге одборнике и јавност на безброј пута поновљене јетке импровизације, које су демократе похабале од употребе у свим досадашњим изборним кампањама и бојкота избора. Вуксановић је

говоримо овде, да слушамо његове патриотске говоре!? То је заиста смешно!

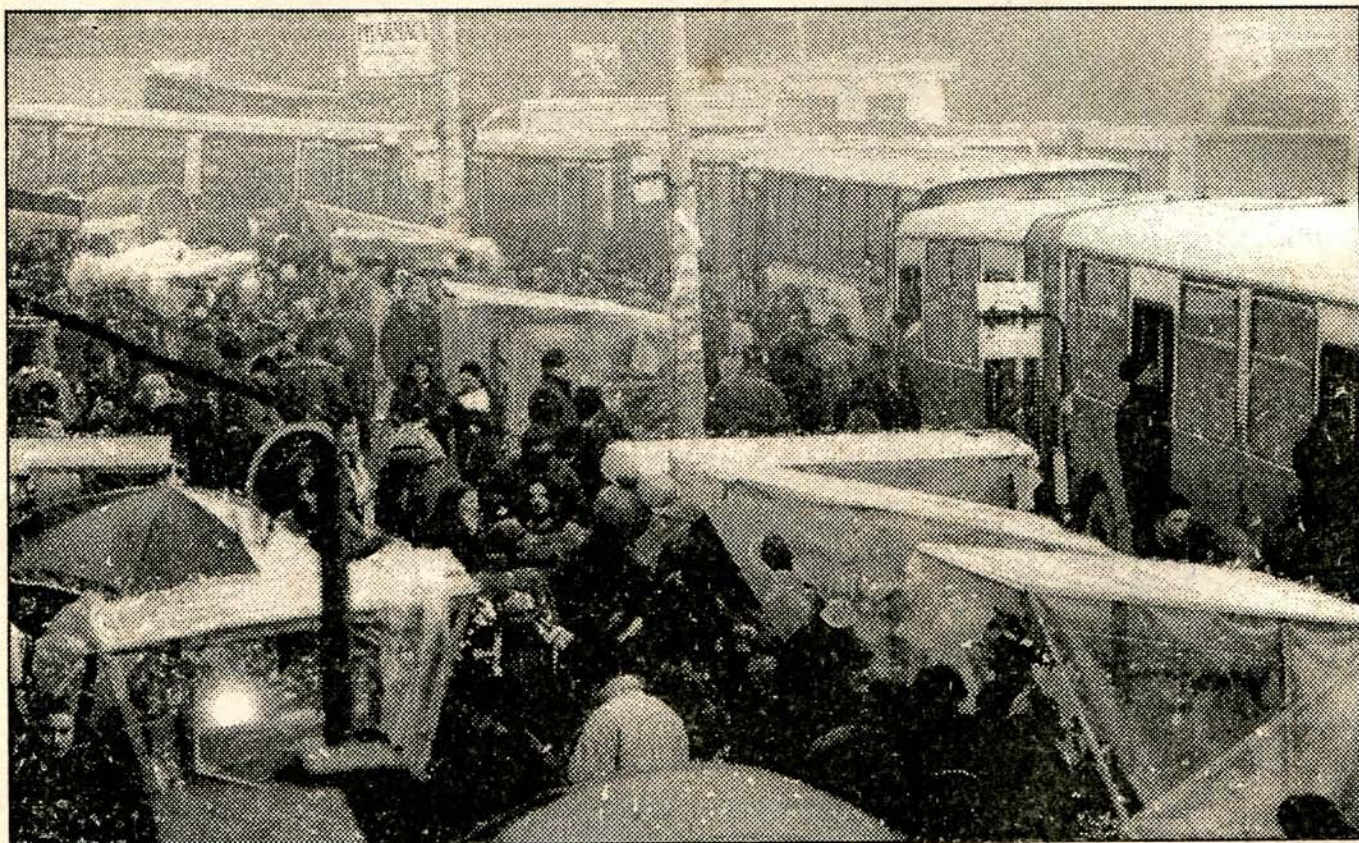
Он који је на речима био и овде јак и поштен у вези са овим изборима, он који је на речима бомбардовао пола планете, замало да пређе и на друге галаксије, он нама, највећим жртвама тог бомбардовања прича о патриотизму! Уместо да буде срећан што постоји неко у Србији ко може да разговара са тим светом, а ми смо с њим разговарали и гражили оно што је нормално да урадимо за наш народ, сваку заштиту и тако даље." Уместо било каквог коментара, они који су преживели пролетошњу варварску агресију НАТО армаде на нашу отаџбину, одлично памте за какву "заштиту" се залагао лидер демократа

дивидуалне и индустријске изградње, свим оним због чега су их бирачи и послали у Градску скупштину!

Политика гута "свилене"

У једном тренутку, за скупштинском говорницом нашли су се заједно и лидер српских радикала и др Радоје Прица, кога је председавајући узалуд враћао у клупу, не дозвољавајући му право на реплику. Др Шешељ му је великодушно дао првенство.

"Господин Шешељ је малопре рекао да сам ја погрешно када сам оно рекао на претходној седници. Тачно је да сам погрешно, јесам, ал' сам се извинио и кориговао. Само да питам господина Шеше-

"Посмртни" остаци ГСП-а: градски оци оставили Београђане на цедилу

"вратио филм" на председничке изборе, резултате из Пећке изборне јединице, чак и на изборе за упражњено место републичког посланика у Раковици, с обавезном оптужбом да су тала за др Шешеља радили социјалисти, јер "Социјалистичка партија Србије практично није кандидовала свог човека".

Потпредседник Демократске странке усудио се да се упусти и у полемику о патриотизму. Пошто је др Шешељу накалемио проћердан углед међу Србима у иностранству, које је, наводно, изневерио, "па сад у иностранству сви Срби знају какав је господин Шешељ", Вуксановић се пребацио и на "ратне" теме: "Али, када је реч о ратовању, ми који смо свих ових година помагали колико смо могли ојађеном народу Кина, преко Босне, Славоније, Косова, да не

у Немачкој или у сигурној заватрини код "брата" Мила.

Добронамерно упозорење др Шешеља упућено Градској скупштини, да се држи својих законских надлежности, Вуксановић је, у духу песничког да "ствари имају онакав изглед какав им дадне наша душа" искривотворио као "изругивање грађанима Београда." Град Београд, наводно, у Вуксановићевој интерпретацији "није пусто острво усред Србије да о себи може да се брине потпуно сам", а он је напуштен од свих - од Републичке и Савезне владе, развлашћен и тако даље и тако даље. Београђани то најбоље знају, они су напуштени од својих преамбициозних "очсва", неизлечиво инфицираних вирусом "високе политике", којима је, сада већ очигледно испод части да се баве проблемима градског превоза, грејања, отпада, ин-

ља да ли се он икада кориговао. Он је учествовао у Влади која је предала Косово, па је због тога дао оставку, па је остао у Влади. Питам га - кад је погрешно, кад је дао оставку или кад је остао у тој Влади, упркос оставци?"

Др Шешељ није остао дужан демократском двојцу:

"Даме и господо,

што се тиче господина Прице, ево, ја сам се овде на лицу места кориговао. Кад му Божић није дао реч, дао сам му пола моје реплике да је искористи. Ја мислим да ова Скупштина коректнији и лепши поступак не памти.

Што се тиче Демократске странке и како је она бранила Крајину, где се све она појављивала у Крајини постоје многе слике. Српска радикална странка је у последњој Скупштини Републике Српске Крајине имала 16 посланика, а

ви никад ниједног. У Републици Српској нисте имали ниједног.

Ја нисам имао команду над оружаним снагама. Ја нисам имао команду ни над војском ни над полицијом. И нисам могао да спречим пад Српске Крајине, јер сам тих дана излазио из Гњиланског затвора. Али, господине Вуксановићу, бранио сам Српску Крајину пре свега од вас и вама сличних овде у Београду. Рат није дефинитивно завршен, господине Прица. Још питање Српске Крајине није решено. А да би једног дана било решено, ми настојимо да ви никад не дођете на власт.

Што се тиче Косова и Метохије, Српска радикална странка је једина гласала против прихватања плана Черномирдин - Ахтисари. А што ви бојкотовате изборе 97. године, можда бисте и ви имали неколико посланика, па би могли да спречимо усвајање тога плана? Вас нема, ви побегосте са бојног поља, са мегдана, повукосте се. А ми смо се борили како смо знали и умели.

То што смо били поднели оставке у Влади Србије, нисмо поднели и оставке на бављење политиком. Можда би престали да се бавимо политиком да нисмо видели нову опасност. Како сте кренули на улице Београда и осталих градова Србије, помислили, ето, сад је готово, сад све пада, сад само да се дочепате власти. И да ме се моји синови и унучи не би стидели, морао сам да одлуку променим. Незадовољан сам коалиционим партнерима, али ви сте много гори. Не бих себи никада могао опростити да неким својим потезом вама омогућим долазак на власт.

Господине Вуксановићу, овде рекох да се не бих бавио неким историјским, заборављеним моментима, ја сам шест пута био у затвору. Од тога четири пута од 90. године наовамо. Како ви ниједном баш не допадосте затвора? То ми објасните. Како је то могуће? Под условом да сам баш онакав каквим ме представљате, али зашто сам баш ја ишао у затвор? Што ни један демократа не оде никад? Шта је то? Да ви немате неку поштеду? Да немате нешто за шта ја не знам?

И, што се тиче раковачких избора. Хајде, кажите, господине Вуксановићу, ко је могао те 1991. године да истакне кандидата који је имао шансе да ме победи на тим посланичким изборима? Ево, погледајте целу ондашњу структуру те Социјалистичке партије, да ли знате једног јединог који већ није био посланик или високи државни функционер, који ме је могао победити? Само једног кажите, ето, тај је могао! Нема ниједног.

Ви сте истакли најбољег из ваше странке, и ја мислим да је најбољи, никад тако доброг нећете имати. Зато вас је после и напустио. Одличан књижевник, најбољи књижевник кога смо можда имали, али, знате, он је у политици деловао као кад бих ја сад писао песме или романе.

Српски покрет обнове је кандидовао можда не најбољег, али кандидата који

је осетио да нема шанси, ваљда другог или трећег по реду, је ли тако било? Ево, Чотрић се сећа тога.

Шта је то онда било на раковачким изборима? Како неко други може да допринесе, ево, ја да дубим на глави, не бих могао допринети вашој победи! Како? Неуверљиво. Потпуно неуверљиво.

Погледајте онда услове у којима сте деловали 1990. године. Вашу странку је протежирао режим, Демократска странка и Народна радикална странка. Све остале су прогонили. Душан Михајловић није дао Вуку Драшковићу да уђе у Владу Србије, кад је испред талашње Владе Србије сазвао разговоре са опозиционим странкама. Је ли тако било, Чотрићу? А, не сећаш се, брзо заборављаш.

Опозицијом је сматрана само Демократска странка, овако негована опозиција, и Народна радикална странка. Све остало је сметало, све остало је било за одстрел, али вама се осветила та брига режима. Ви никаквих проблема нисте имали, нисте имали никаквих опасности и онда сте сувише свилене људе окупили у својим редовима. Са тим свиленим људима у политици се не може бог зна шта постићи и то је ваше зло. Кад год пригусте, ви бежите, ви се предајете, вигубите живце, ви се повлачите. То је проблем ваше странке.

Загустило вам је 1997, побегли сте. Загустило вам је сад, и да вам није загустило, не бисте ви око себе окупљали овај башибозлук, Грађански савез, Социјалдемократију и Владана Батића, кога све има тамо, ко би их све набројао. Башибозлук!

Она странка која је у себе сигурна, нема разлога да окупља око себе булументу, да их као предводи или да с њима делиризи. Ми никада нисмо око себе окупљали, нити смо било с ким делили ризик.

Што се тиче избора 1997. године, јавно смо саопштили све што смо имали. Све. Објавили у новинама. А онај ваш инструктор Гелбард је дошао овде и ре-

као: "Урадите са Шешељем шта год хоћете, можете слободно, дозвољено је." Не мислите, ваљда, да бих се ја уклопио у неку Гелбардову шему и дозволио да се оствари оно што је Гелбард замислио. Сад Гелбард има неке друге шеме.

Кад год су социјалисти имали подршку Американаца, ми смо им овде били најжешћи противници, и сад кад су Американци против њих, ми смо им савезници. Тако ће бити и са вашом странком, ако се довољно замерите Американцима и Американци крену против вас. И са било којом другом. Али, онај ко сарађује са непријатељем нашег народа и државе, не може бити пријатељ и савезник Српске радикалне странке.

Друго, ми, радикали, нисмо сујетни људи. Шта год смо преживели у политичкој борби, ми смо то сматрали као рок службе, као материјал за неке будуће мемоаре и ишли напред. А они који се поводе сујетама и личним интересима и личним судбинама, не могу до краја да догурају. А најгоре је онима који дозволе да буду инструментализовани. Не бих ја у животу себи дозволио оно понижење које сте ви себи, да вас сазову у Финску амбасаду и да вам ултимативно прочитају услове њихове подршке, макар се никада не бавио политиком."

Пирова победа

Председавајући 20 седнице, потпредседник Скупштине града, др Милан Божић, пошто је констатовао да више нема предлога за допуне и измене дневног реда, ставио је на гласање његово усвајање. За прихватање закључка изјаснило се 56 одборника, против су гласали представници Српске радикалне странке, који су потом напустили скупштинску салу. "Е, ето ти сад кворум", добио је председавајућем у пролазу председник Српске радикалне странке.

Славодобитно, за говорницу је изашао Милан Божић да поданичкој већини саопшти како су "Скупштине градо-

Београдска "сколошка" разгледница: "мртва природа" градске власти

ва Београд, Крагујевац, Ниш, Нови Сад, Скупштине општина Ариље, Бајина Башта, Вождовац, Врачар, Звездара, Кањижа, Кикинда, Краљево, Лапово, Лучани, Младеновац, Палилула, Панчево, Пирот, Пожега, Раковица, Савски венац, Смедеревска паланка, Сокобања, Сомбор, Стари град, Суботица, Трстеник, Ужице, Чачак и Чукарица, у којима је на власти тзв опозиција, а у име четири милиона грађана који живе у овим градовима и општинама, упутиле јединствени захтев властима у Србији да неодложно приступе договору са опозицијом о одржавању ванредних демократских избора на свим нивоима, савезном, републичком, покрајинском, локалном, као и председничких избора, у складу са Платформом и изборним законима, који представљају срж овога захтева, како је договорено на Округлом столу опозиције у Београду, 14. окто-

7. нови Закон о политичким партијама,

8. Закон о финансирању странака.”

Љубав за једну седницу

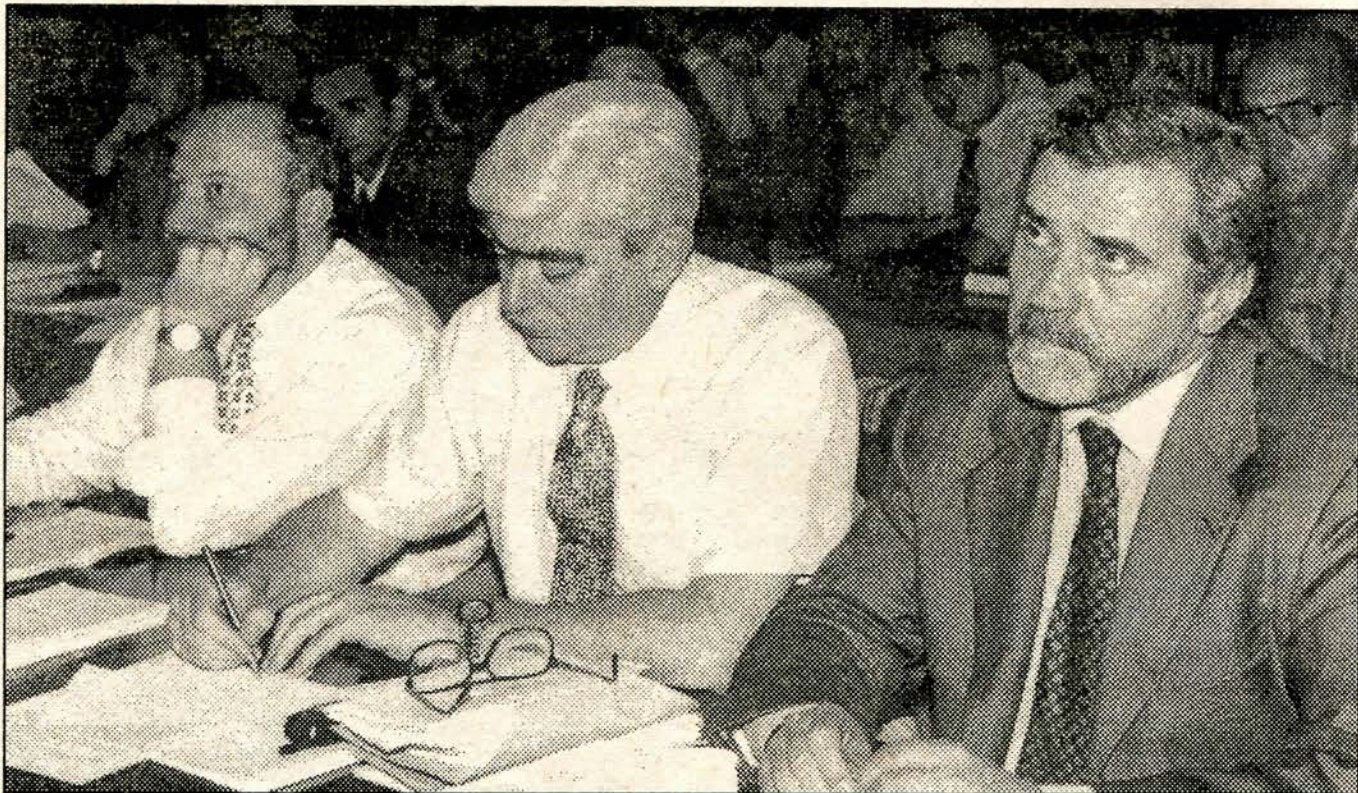
Малициозни Срђа Поповић, одборник "савезничке" Демократске странке, није издржао, а да председавајућем Божићу не упути "пријатељску сугестију" како је могао барем на часак да скрене поглед са телевизијске камере на своје колеге и стручни савет да се никад не гледа директно у камеру, већ поред објектива.

Поповић је, у име демократа поздравио захтев срочен у име Градске скупштине за расписивање ванредних избора на свим нивоима, уз препознатљиву, за њега и његове политичке истомишљенике, карактеристичну демагошку анализу понашања владајућих странака.

Српског покрета обнове, саопштио да не постоји кворум за рад и одлучивање.

После свега једне седнице заједничтва, страначка осовина Српски покрет обнове - Демократска странка је пукла. Лицемерни гест демократа, тачније Срђе Поповића, који је колико пре петнаестак минута жигосао наводне покушаје одборника левнице и Српске радикалне странке да направе "кризу кворума", да се не би ни вратили у салу на наставак седнице, осудили су њихови неформални коалициони савезници из редова Српског покрета обнове.

Један дневно - политички циљ је постигнут, незаконито и (само) за свој рачун и интерес, на 20. седници Скупштине града Београда, Српски покрет обнове и Демократска странка "усвојили" су закључке о ванредним изборима на свим нивоима, пре као вид притиска, ултиматума и покрића за некакав свој

У сукобу са Пословником и законима: прекорачењем својих надлежности, градска власт провоцира увођење принудне управе

бра 1999. године и полази од следећих принципа и ставова, који су незаобилазни предуслов за спровођење демократских избора:

1. пропорционални изборни систем на свим нивоима,
2. ревизија бирачких спискова,
3. потпуна контрола избора, потпуна контрола бирачких спискова, контрола штампања гласачких листића, контрола изборног процеса, бројања гласова, обраде података и присуство домаћих и страних посматрача,
4. нови састав сталног дела бирачких одбора,
5. укидање постојећег Закона о информисању,
6. међународна правила о вођењу кампање, о медијском представљању,

Демократа Синиша Даковић, други учесник у расправи, био је нешто самокритичнији, те је упозорио Скупштину да није први пут да кворум "спашавају" два одборника Демократске странке Србије, о чему би "демократска" већина требало добро да размисли.

Поновним утврђивањем кворума констатовано је присуство 59 одборника у сали, наводно су "неки дошли касније", како је са места председавајућег стигло образложење овог "чула". Изјашњавањем, скупштинска већина је једногласно усвојила предложене закључке.

После десетоминутне паузе, одборници су се вратили у клупе на наставак више пута прекидане 19. седнице Скупштине града. Божић је са места председавајућег одмах уочио одсуство демократа и, на гласно негодовање одборника

умишљени "опозициони" имиш код шаџице преосталих шегаца, него као искрену намеру за истинским одмеравањем снага са владајућим партијама.

А то што та иста душебрижна Скупштина унедоглед одлаже расправу о томе како ће Београђани презимити тешку послератну зиму, најпоузданији је знак да је "нешто труло", највероватније у рачунима, и да је смисао кукумавке на Републику - "држте лопова". У чијим су цеповима завршиле паре за одржавање градских система, управо на тим изборима које тобож прижељкују, својим суграђанима ће морати да објасне они које су бирали да управљају градом, а који су, на своју и туђу несрећу, башили око, ни мање ни више него на - државу.

Жана Живаљевић

ОСВРТ НА МОНОГРАФИЈУ "ЕМИГРАНТСКИ ОПУС
ПРОФЕСОРА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА - ПРВИ ДЕО" ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

НА ПРВОЈ ЛИНИЈИ СРПСТВА

Исцрпном анализом бројних радова др Лазе М. Костића, др Војислав Шешељ први пут у нашој средини представља дело овог класика српске правне и политичке мисли. Својом књигом он исправља и огромну неправду коју је комунистички режим нанео водећем писцу српске емиграције и поставља темеље за ширу рецепцију Костићевих идеја на овом простору

Све до пре десетак година о личности и делу др Лазе М. Костића (1897-1979) шира читалачка публика, па чак и ужи научни кругови у нашој земљи, готово да нису ништа знали. Тек тада се стил-љиво појављују први новински тексто-ви о овом великану правне и историјске мисли, а неки одломци из његових књи-га почињу пресиптампавати у појединим националним часописима и дневној штампи. Истина о једном од највећих име-ну српске емиграције почела се полако пробијати и на ове просторе, али се од тих почетних корака није отишло много да-ље. Нажалост, уместо да му поклоне дуж-ну пажњу и приреде сабрана дела, нај-значајније институције српске култу-ре још увек прећуткују Костићев гран-диозни опус и не говоре ништа о њего-вом немерљивом доприносу на национа-лном плану. Крајње незапажено, без ика-ких почести и подсећања, осим неко-лико часних изузетака, протекла је сто-годишњица Костићевог рођења, а ни двадесет година од његове смрти није на адекватан начин обележено.

Исправљање полувековне неправде

Објављивањем књиге "Емигрантски опус професора Лазе Костића - први део" (ЗИПС, 1999), др Војислав Шешељ исправља полувековну неправду коју је комунистички режим нанео овом угле-дном професору и веома плодном ства-раоцу. Читаоци "Велике Србије" имали су прилику да се са свим текстовима, који чине садржај поменути књиге, по-ступно упознају још пре неколико ме-сеци, када су у наставцима публикова-ни у гласилу Српске радикалне стран-ке. Гостујући још раније у појединим емисијама, др Војислав Шешељ је при-ликом одговора на одређена питања више пута истицао да се интензивно ба-ви проучавањем Костићевог дела и да има намеру да о том врском стручњаку напише једну монографију. Сада, када је први део те монографије пред нама, ми морамо са посебним поштовањем да истакнемо труд са којим је, поред свих

Др Војислав Шешељ

ЕМИГРАНТСКИ ОПУС
ПРОФЕСОРА
ЛАЗЕ М. КОСТИЋА
ПРВИ ДЕО

Јединствен научноистраживачки подухват др Војислава Шешеља:
насловна страна монографије о др Лазе М. Костићу

обавеза које му политички ангажман намеће, др Војислав Шешел приступио истраживању бројних Костићевих радова.

У предговору посвећеном овој књизи, он истиче да се још крајем седамдесетих година, као млад асистент Факултета политичких наука у Сарајеву, први пут сусрео са неким делима професора Костића, да би све његове књиге коначно набавио 1989. године, током своје вишемесечне турнеје по српској дијаспори.

Наводећи да је др Лазо М. Костић написао низ књига и чланака још пре Другог светског рата, др Шешел наглашава да је своју монографију базирао на послератном Костићевом опусу, јер је у том периоду овај предратни универзитетски професор остварио неоспорни интелектуални врхунац. Монографија о којој је овде реч састављена је од укупно шест обимних делова кроз које нас аутор постепено уводи у саму срж велике проблема о којима је Костић писао: "Како су Хрвати отели српски језик", "Срби католици", "Његош и српство", "Српска Бока Которска", "Националне мањине и вештачке нације у српским земљама" и "Хиљаду година хрватског варварства".

Детињство у свештеничкој породици

На почетку књиге, др Војислав Шешел набраја основне биографске податке и даје кратке изводе из бројних признања која су истакнути српски емигранти упутили на Костићеву адресу. Овом приликом напомињемо да је у својој књизи "Црногорац свесрпски великан", која се појавила 1995. године, о животу др Лазо М. Костића такође писао његов синовац Васко Костић. Говорећи у трећем делу своје монографије о Костићевој преокупацији Његошем, др Војислав Шешел се и сам позива на поменути књигу Васка Костића, истичући да се у њој налазе до сада непознати и врло значајни подаци о овом аутору.

Описивањем најважнијих детаља из Костићеве биографије, на коју се прецизним навођењем свих важнијих чињеница осврнуо и др Војислав Шешел, покушаћемо да наше читаоце укратко упознамо са животом др Лазо М. Костића и тиме покажемо да се радило о интелектуалцу светског калибра. То је потребно и због тога што о одређеним периодима његовог живота круже многе неистине, као што је то случај са Костићевим понашањем у време Другог светског рата, којим је директно била условљена његова потоња азилантска судбина.

Лазо М. Костић је рођен 15. марта 1897. године у бокељском селу Врановићи, као треће дете у породици Марка и Даринке Костић. Име је добио по деди Лазу (Лазару) Костићу, кртољском парохију и народном учитељу. Лазов отац Марко такође је завршио богословију у Задру, да би после смрти Лазовог деде, само пет месеци након Костићевог

рођења, наследио очеву парохију. И деда и отац др Лазо М. Костића су били врло образовани људи, који су се поред свештеничког позива бавили и писањем, тако да је Лазо одрастао у једној веома културној средини. Његов отац Марко говорио је неколико страних језика и имао огромну кућну библиотеку која је Лазу стајала на располагању. Осим тога, поп Марко се активно бавио политиком и био председник месног одбора Народне радикалне странке у Кртолама. Лазова мајка Даринка била је најстарија кћерка чувеног морепловца

Велики допринос правној и историјској мисли: Лазо М. Костић (1897-1979)

Сава Петковића, тако да је и по тој линији он имао познате претке. Попадају Дара била је омиљена сеоска бабица, чијем су се умећу и многи лекари дивили. Највећи ударац доживела је новембра 1943. године, када су Немци обесили Лазовог брата Мирка, даровитог песника и великог антифашисту.

Бриљантан завршетак студија

Почетком 1913. године, због тога што је са групом патриотски расположених пријатеља покушао да се као добровољац прикључи црногорској војсци код Скадра, Лазо М. Костић је избачен из задарске гимназије уз трајни губитак права на редовно школовање у свим државним школама Аустроугарске царевине. Пети разред гимназије завршио је на Цетињу, где му је стриц Крсто предавао историју и географију. Дружење са стрицем ће у њему развити огромно интересовање за историјску литературу, што ће му касније бити од изузетне користи у научном раду.

У Првом светском рату, аустроугарске власти распоредиле су Лазу у школу резервних официра у Сарајеву, у којој се као професор топографије нашао и његов стриц Крсто. Поред обавеза у војној

школи, Лазо је успео да у тим ратним данима приватно заврши шести и седми разред гимназије. Због тога што је намерно делио слабе оцене својим земљацима, како би их на тај начин сачувао од одласка на прву линију, Лазов стриц Крсто послат је по казни на италијански фронт, где је средином фебруара 1917. године изрешетан у покушају да пређе на савезничку страну.

Вест о стричевој погибији је страховито погодила његовог синовца, с обзиром на приврженост која се међу њима развила. Оставши сам, Лазо је некако успео да избегне фронт и стигне до Сремских Карловаца у којима је завршио осми разред гимназије и положио испит зрелости.

У октобру 1918. године, Костић се није вратио са одсуства у јединицу, већ је у околини Кртола и Лушгиће формирао "Српску гарду", која је за само пола месеца нарастала на 160 људи. На крају рата, ова група је разоружала непријатељску посаду у Боки и јединицама српске војске предала ратне заробљенике и пуне магацине војне опреме. По завршетку рата, Лазо М. Костић уписује Правни факултет у Београду и за само две године завршава студије са највишим оценама. Убрзо је постављен за секретара Државне статистике Краљевине СХС. Економско-социолошке студије завршава у Франкфурту на Мајни, где и докторира августа 1923. године.

Паралелно са статистичким истраживањима, бави се и обрађивањем тема из административног и уставног права. Његови уџбеници из те области дуго година су једина литература слушаоцима тих предмета. Са непуних тридесет година предаје на факултетима у Београду, Суботици и Љубљани. Од 1929. године је редовни члан Међународног статистичког института у Хагу. Углед експерта стиче на заседањима ове организације у Риму, Лондону, Варшави, Прагу, Берлину, Атини, Москви и Токију.

Веома је активан на тим скуповима, јер је уз потребно знање владао и са неколико страних језика, па му није било тешко да активно учествује у дискусијама и редовно подноси реферате. Са неколико угледних колега, он оснива 1937. године Економско-комерцијалну високу школу у Београду, која је била у рангу факултета. Између два светска рата два пута је биран за његовог декана и једанпут за декана Правног факултета у Суботици.

Брига за биолошки опстанак Срба

Упоредо са интензивном научном и друштвеном активносту, др Лазо М. Костић је стварао и породицу. Чим је докторирао, оженио се вереницом Зором и добио две кћерке и сина. На Лазову велику жалост, његов једанаестогодишњи син Марко, који је име добио по Лазовом оцу Марку, умро је 12. јануара 1939. године од упале мозга. Иако је припадао врхунској елити тога доба, професор Ла-

Из породичног албума:
брачни пар др Лаза и Зора

зо М. Костић је живео врло скромно, налазећи времена и за лични живот и за друштвене активности. Ни политичко ангажовање му није било страном, јер је непосредно по завршетку Првог светског рата почео да објављује прве публицистичке текстове. Још као млад студент, одржао је у зиму 1919/20. године, у студентском радикалском клубу "Словенски југ", предавање под насловом: "Неколико негативних мисли о нашем уједињењу". Од почетка је био противник заједничке државе са Хрватима, а када је споразумом Цветковић-Мачек, 26. августа 1939. године, створена Бановина Хрватска, др Лазо М. Костић је у Српском културном клубу правно оспорио тај споразум, називајући га "уникумом дилетантства и злоупотреба", којим се до крајности врећа част српског народа и легитимитет правног поретка уопште. За попуштање Хрватима, Костић је највише осуђивао принца Павла, који није водио много рачуна о животним интересима српског народа. Заступнике српске стране сматрао је неспособним, јер су у преговоре улазили без довољно знања из јавног права и етничко-статистичких односа у земљи. Нажалост, овим споразумом Хрвати су успели да присвоје знатне српске територије, добивши уз Савску и Приморску бановину и срезове: Дубровник, Шид, Брчко, Градачац, Дервенту, Травник и Фојницу.

Немачки напад на Југославију затекао је резервног официра Лаза М. Костића у Крагујевцу, где се без позива пријавио на мобилизацијско место. У данима непосредне ратне опасности, професор Костић је тим потезом желео да пружи пример својим студентима како треба да се понашају. После капитулације и војног расула, др Лазо М. Костић се враћа у Београд и зграду у Мутаповој

улици, у којој се налазио његов стан, затиче у рушевинама.

На срећу, Лазова породица је преживела бомбардовање, али богата библиотека није. На наговор пријатеља, постаје члан Комесаријата за цивилну управу, којим је руководио Милан Ахимовић. Та институција је по међународном праву била дозвољена и не би је требало поистовећивати са формирањем владе у окупацијским условима. За улазак у комесаријат, Костић је био заинтересован и због тога што је покушавао на све начине да утиче на биолошко очување српског народа, јер су Хрвати већ основали своју злогласну независну државу и почели са истребљивањем православног живља.

Тешки емигрантски дани

Сматрајући своје чланство у комесаријату привременим, професор Костић је, на дан немачког напада на СССР, поднео писмену оставку на своје место у овој институцији. Касније Недићеве предлоге да уђе у његову владу, он је редовно одбијао, јер се у многим стварима њих двојица нису слагали. О покрету Драже Михаиловића имао је позитивно мишљење, али ни његове понуде није прихватио. Четири године је професор Костић одбијао да се јавно експонира, да би крајем рата, после дужег лутања, коначно стигао у Швајцарску. Прве две године провео је у избегличком логору, радећи као фабрички радник и портир. У лето 1948. године, проглашен је неспособним за рад и од тада почиње да добија редовну избегличку помоћ, која се у месечном износу кретала од 50 до 80 долара.

Имајући какве-такве приходе, стан проналази у Ветингену код Цириха и одмах приступа истраживањима у циришкој библиотеци. Тих дана започиње и сарадњу са листом "Српско јединство" из Чикага, а 1949. године се дефинитивно окреће националној проблематици и на том пољу остварује изванредне резултате. У егзилу ће Костић написати и објавити осамдесет књига и преко две хиљаде студија, расправа и полемика. "Сигурно је да никада нико у целокупној српској историографији није прикупио толико научне грађе као професор Костић, који је лично преводио текстове из немачке и италијанске литературе, инсистирајући на строгој аутентичности изворника и прецизности навода. И они који су га најжешће по новинама нападали нису могли да оспоре веродостојност документа. У позним годинама живео је у старачком дому, али до задњег даха је писао", пише о Костићу др Војислав Шешељ.

У библиотеци је професор Костић проводио готово цео дан у читању и писању, а његов стан је, како нам је пре неку годину причала његова сада већ покојна кћерка Гроздана, био испуњен разним књигама и часописима. Гроздана је била једна од ретких особа која је могла да чита очев рукопис, па је приликом својих посета Швајцарској често прекуца-

вала Костићеве текстове. Од ње смо сазнали да је за време њеног последњег сусрета са оцем, у једном циришком хотелу, њему нагло позлило и да је убрзо умро.

Иначе, Лазова супруга Зора и кћерке Гроздана и Даринка остале су да живе у Београду. Десет година после Зорине смрти, седамдесет двогодишњи Лазо ће се 1970. године оженити по други пут. Из брака са Немцем Хаделандом, остале му кћерка Ружица. "На Лазову велику жалост, ту дјевојчицу мајка није могла васпитавати у српском духу, тако да ни као одрасла дјевојка није показивала никакав интерес за завичај и народ свог оца", записаће на последњим страницама своје књиге Лазов синовац Васко Костић.

Позитивна оцена Вука Караџића

После почетног осврта на најважније податке из Костићеве биографије, др Војислав Шешељ прелази одмах на анализу емигрантског опуса професора Костића, пратећи својим коментарима опширне цитате из мноштва тематски повезаних радова. С обзиром на његово познавање онога што је Костић написао, можемо рећи, за оне који се по први пут сусрећу са идејама овог аутора, да ова монографија представља јединствен путоказ кроз огромно дело које је Костић оставио иза себе.

У поглављу "Светски лингвисти о особинама српског језика", др Војислав Шешељ наводи најбитније погледе неких страних писаца и теоретичара из Костићеве брошуре "О српском језику. Изјаве странаца", која се 1964. године појавила поводом стогодишњице смрти Вука Стефановића Караџића. Тако смо у прилици да прочитамо шта су о српском језику мислили Јосиф Добровски, Јернеј Копитар, Јакоб Грим, Феликс Каниц и још неки истраживачи. Додатак овој брошури чини Костићева расправа "Вук и Немци", у којој се он врло позитивно изражава о Караџићевом раду, његовом претварању херцеговачког дијалекта у српски књижевни језик и променама на пољу правописа.

Крађа српског језика

У оквиру дела посвећеног крађи српског језика, др Шешељ излаже читав низ цитата којима др Лазо М. Костић показује на који су начин Хрвати присвојили српски језик. Из ових фрагмената се јасно види да су најеминентнији аутори из области славистике под хрватским језиком подразумевали искључиво чакавски дијалект, јер су кајкавски поистовећивали са словеначким, а босански, славонски и дубровачки говор редовно идентификовали као српски. Илирски покрет ће послужити Хрватима да готово неприметно присвоје штокавски дијалект, који је као наречје припадао искључиво Србима, да би после очигледне крађе, признајући у почетку да се ради

о српском језику, па затим о илирском, почели поступно да га преименују у хрватски.

Када се зна да је одлукама Пожунског сабора из 1805. године и Хрватског сабора из 1827. године, мађарски језик био обавезан језик за све Хрвате, постаје сасвим јасно да су кроз илирски покрет они избегли предстојећу мађаризацију и нестанак са историјске сцене. Пре тога, званични језик у хрватском делу царевине био је латински, с тим што су се горњи слојеви друштва служили такође и немачким језиком. За народни језик хрватско племство није показивало никакво интересовање, нити га је уопште користило у својој комуникацији. Подводећи под појам илирства и Хрвате и Србе, заступници ове идеје имали су за циљ да од српског етничког корпуса првенствено однароде католички део нашег народа.

"Политички циљеви илираца су били усмерени на окупљање старих хрватских земаља у којима се вековима вршила комплетна измена етничке структуре становништва. Хрвати су из Далмације, Босанске Крајине и Славоније одлазили далеко на север, а ова подручја су постепено насељавали Срби, а многи од њих су се однарођавали прелазећи у католичанство, јер се српска национална свест чувала само у оквирима развијене и поцепане, али духовно очеличене непоколебљиве Српске православне цркве. Када је царским прогласом 1843. године забрањен илирски назив, били су већ створени сви услови да се илиризам преточи у хрватство и да се систематски сви Срби католици угурају у хрватски национални корпус.

Данашњи Хрвати су очигледно, потпуно нов, вештачки народ, сачињен од однарођених Срба, и имају веома мало

заједничког са изворним Хрватима, заправо у оној мери у којој данас рођени чакавци и кајкавци процентуално учествују у укупном броју хрватског становништва", примећује др Војислав Шешел.

Без жеље за "суживотом"

Потврду за хрватску крађу српског језика, о којој је Јован Дучић писао да је случај без примера међу народима, др Лазо М. Костић налази у радовима многобројних страних аутора, за чије ставове не бисмо ни знали да их он није пронашао и превео. Сви се они слажу у томе да су Хрвати свој слабо развијени идиом заменили чистим српским језиком. Наступајући са јасним намерама, они нису дуго заступали илирство, већ су се по налозима својих страних ментора врло брзо окренули југословенству. У жељи да по сваку цену остваре своју државну независност, они су преузети језик почели систематски да кваре и на тај начин стварају своју језичку варијанту. Костић посебно говори о њиховој тежњи да свесним извртањем на силу дођу до свог посебног језика, наглашавајући да они никада нису схватили праву суштину наречја за које су се определили.

"Хрвати су, у ствари, током времена створили једну накарадну верзију српског језика који су утолико више искварили што су на њега применили немачку синтаксу и дух језика. Тако је буквалним превођењем са немачког језика на искварени српски језик, постао данашњи хрватски језик. Отуда је у хрватском говору, књижевности, штампи итд створен један тешко разумљив и схватљив језик који представља праву накаралу

и пружа обиље материјала онима који су расположени за шалу и при тако жалосним резултатима унакарајувања српског језика", истиче Костић.

О међусобној удаљености хрватског и српског народа, др Војислав Шешел пише у посебном поглављу, позивајући се на Костићеву брошуру "Вековна раздвојеност Срба и Хрвата". Ниједан од наших уважених научних радника или политичара, као што су били Стојан Новаковић, Владимир Ђоровић или Милован Миловановић, није никада тврдио да између ова два народа постоји жеља за заједничким животом и деловањем. Пре би се могло говорити о мржњи са хрватске стране, коју најбоље дочаравају речи Влатка Мачека изговорене уочи Другог светског рата. "Ако Срби крену лево, ми ћемо морати десно. Ако они крену десно, ми ћемо лево. Ако дође до рата, ништа нам друго неће остати него да одемо на супротну страну, од оне коју Београд буде подржавао", рекао је Мачек у интервјуу за један лондонски лист.

Дакле, општи је утисак да су Хрвати својатили српску страну само када им је то било потребно. Историјска је чињеница да су у два светска рата они били на страни поражених, али им је приклањање уз Србе помогло да избегну заслужену казну. Штавише, обе југословенске државе они ће искористити за максимално остваривање својих државних претензија.

Скрнављење српске заставе

После ових разматрања, у одвојеним поглављима, др Војислав Шешел приказује Костићеве књиге "О заставима код Срба" и "О српском имену - мишљења

Српски Дубровник: слепа политика Карађорђевића гурнула Србе католике у "раље" хрватске пропаганде

Запостављао интересе српског народа: краљ Александар I Карађорђевић (1888-1934)

странаца". Он каже да је Костић установио да је израз "застава" новословенска реч, која је првобитно означавала "место у pročелу софре, а у руском језику улазак у град, торањ или врсту страже". Овај израз се у 19. веку најпре проширио међу војвођанским Србима, да би веома брзо стигао и на остале просторе. За препознатљив изглед српске заставе изборио се у прошлом веку кнез Милош, а распоред црвене, плаве и беле боје, потврђен султановим ферманом из 1838. године, представљао је обрнуту варијанту руске заставе. Радикалским уставом из 1888. године она је и званично постала српска застава. Костић говори и о историјату заставе у Црној Гори и њеном поистовештавању са српском тробојком.

"Често се истицало како се и у ношњи Црногораца, Херцеговаца и Бокеља огледала српска застава: на грудима је црвени џемадан, затим плаве чакшире и доле беле доколенице са чарапама", пише Костић. О периоду после Првог светског рата он говори врло негативно, јер је после ослобођења за заставу заједничке државе изабрана обрнута хрватска застава. Завођењем диктатуре краља Александра било је забрањено истицање националних застав, али се чини да су највеће скрнављење српске заставе учинили комунисти стављањем петокраке у њено средиште.

Што се тиче порекла српског имена, др Лазо М. Костић наводи прегршт разноврсних судова најутледнијих историчара и етимолога, не опредељујући се ни за једно од њих као коначно. Заиста, није ни лако утврдити да ли је у питању означавање наоружаних Словена, географско порекло народа или нешто треће.

Правничке анализе Костићевих ставова

О Костићевом схватању права, др Војислав Шешељ врло детаљно пише у поглављу "Расправа о уставним питањима". Он подсећа на податак да је у лето 1942. године, посредством доцента Економско-комерцијалне школе, др Гојка Грђића, професор Костић добио из штаба генерала Михаиловића поруку да из ради једну варијанту устава будуће државе. Познати предатни правник заложује се у свом елаборату за стварање самосталне српске државе, јер због почињених зверстава није могао ни да замисли заједнички живот са Хрватима.

Дајући пројугословенској општини правенство, правни одбор Равногорског покрета у Београду одбацио је Костићев предлог о коначном разлазу ова два народа. Са размишљањима на ову тему, како запажа др Шешељ, Костић ће наставити и у емиграцији, али ће тек постхумно у Кливленду бити објављена његова незавршена студија "О српском уставу", са поднасловом "Правна начела будуће српске демократије".

У Србији, према Костићевим речима, није никада постојао уставни континитет, јер се сваким новим уставом у потпуности негирао претходни. Као професор уставног права, др Лазо М. Костић је сматрао да честе промене устава девалвирају његов значај и улогу. Кроз врхуну правничку анализу, др Војислав Шешељ излаже основне Костићеве ставове о уставном суду и потреби постојања Српског националног института, који би имао функцију главног саветодавног органа. Уважавајући све предности једнодомног парламента, Костић је у будућем уставном систему предвиђао и могућност постојања горњег дома. Износићи податак да је професор Кос-

Хрвати присвојили српски језик: Људевит Гај (1809-1872), вођа Илирског покрета

тић, по сопственом признању, био противник једнакости бирачког права, др Војислав Шешељ примећује да је било какво молификовање начела једнаког права гласа неодрживо са аспекта основних демократских принципа.

"Корекцију он свесно врши у корист елите, без обзира што то у пракси значи да ће неки грађани у политичком процесу имати троструко гласачко право. Уз то је показао и склоност ка корпоративном систему политичког уређења државе, вероватно под утицајем Мусолинијевих и Љотићевих идеолошких дела које, у принципу, целовито никада није прихватио", констатује др Шешељ.

Пишући о подели власти на законодавну, извршну и судску, Костић каже да је по правилу у парламентарним системима законодавна власт супериорна у односу на два преостала облика власти. Уколико парламент бира владу из сопствених редова, онда она постепено преузима сву власт коју он формално поседује, што је видљиво на примеру Велике Британије. Костић пише и о односу управне и законодавне власти у Сједињеним Америчким Државама, где народ директно бира и председника републике и парламент, с тим што председник управља а парламент доноси законе.

У нашој пракси би, по Костићевом схватању, требало применити комбинацију ова два система, коју он формулише као умерени парламентаризам. На министарска места треба постављати врхунске стручњаке, како би државна управа била што квалитетнија. Због тога он сматра да министри не морају бити из редова посланика, с тим што је парламент и даље контролни орган њиховог рада. На крају првог дела монографије, др Војислав Шешељ обрађује још и Костићево схватање појма интерпелације и проблем њеног нефункционисања у скупштинској процедури. Уколико би се то право доследно поштовало, примећивао је Костић, парламент би био у сталном заседању, а опозиција имала у рукама ефикасно средство за опструисање његовог рада. У исто време, др Шешељ замера Костићу што пренаглашава функцију шефа државе, сматрајући да министри морају уживати поверење и шефа државе и парламента.

Грешке Карађорђевића

Други део монографије, др Војислав Шешељ започиње анализом Костићеве расправе "Католички Срби", објављене 1964. године у Торонту. Истраживања професора Костића показују да Срби католици представљају особену појаву у српској историји, о којој постоје бројни историјски извори. У прилици смо да видимо да су нека значајна имена наше прошлости била католичке вере, као што су Људевит Вуличевић, Матија Бан, Валтазар Богишић, Медо Пушић, Сибе Миличић и многи други. Иако су били различите вере од већинског православног становништва, што се нарочито односи на Боку Которску и Дубровник,

Срби католици нису никада тврдили да се у националном смислу разликују од своје православне браће. Када су их 1848. године Илија Гарашанин и владица Петар II Петровић Његош наговарали да се прикључе бану Јелачићу и Хрватској, 400 највиђенијих Бокеља састало се, 13. јула те године, у Прчњу и послало негативан одговор Хрватско-славонском сабору у Загреб и владици Његошу на Цетиње. Нажалост, уместо да се побрину да овај део српског народа што више вежу за његове етничке корене, краљ Александар Карађорђевић и кнез Павле повукли су такве потезе који су довели до тога да Срби католици што пре подлегну хрватској католичкој пропаганди.

Такав развој догађаја омогућио је да у 16. и 17. веку српска књижевност у Дубровнику доживи свој врхунац, мада у строго литерарном погледу она не представља неку нарочиту вредност, јер се на извештан начин заснивала на копирању ренесансних аутора.

Пошто никада нису имали своју књижевност, Хрвати су на све начине покушавали да стару дубровачку књижевност прикажу као своју, не би ли доказали да свој данашњи језик нису покрали од Срба.

Треће поглавље овог дела монографије посвећено је Костићевој књизи "Српска историја и српско море", која се појавила 1963. године у Мелбурну. У њој је др Лазо М. Костић описао настанак пр-

професора Лазе М. Костића - први део", базиран је на Костићевом приступу Његошевом делу. О Његошу је Костић написао неколико књига, доказујући да је један од његових најбољих познавалаца.

"Његошу Костић приступа не са књижевног, него са правног, социолошког, економског, политичког и идеолошког полазишта. Он врши анализу разлога истраге потурица, облика владавине у Црној Гори, међусобне односе црногорских главара, као и односе Срба и потурица, верске обреде и народне обичаје, а пре свега карактерне особине, схватање морала, слободе, законитости, правде, тираније итд.", каже о овом Костићевом подухвату др Војислав Шешељ.

Кривошијски устанак 1869. године: око две хиљаде устаника нанело пораз десет пута бројнијој аустријској војсци

У другом поглављу, др Војислав Шешељ представља Костићеву књигу "Насилно присвајање дубровачке културе", у којој је овај аутор обрадио језик старог Дубровника и његову књижевност. Ослањајући се на истраживања признатих лингвиста и историчара, др Лазо М. Костић показује да је јачање словенског елемента у становништву Дубровника утицало на то да се специфичан влашко-романски дијалекат постепено замени српским језиком. Иако је првобитна дубровачка књижевност стварана на латинском, а нешто касније и на италијанском језику, неоспорна је чињеница да се од помоћног језика у административном управљању српски језик врло брзо почео званично употребљавати у Дубровачкој републици.

вих српских држава и објаснио колико су оне биле везане за приморје. Занемаривање Босне и српског Јадрана од стране цара Душана, о чему су писали Владимир Ћоровић и Лујо Војновић, представљало је заметак каснијег распада српске државе. Падом српских земаља у турско ропство, Срби губе контролу над облашћу у којој се зачала њихова државотворна традиција.

Истраживање Његошевог дела

Осим завршног поглавља, под насловом "Одбрана Марка Краљевића", у коме др Шешељ наводи шта је све у одбрану овог епског јунака на хрватске нападе изнео професор Костић, читав трећи део монографије "Емигрантски опус

Према Костићевом увиду, државна власт у Црној Гори имала је на почетку 18. века конфедеративно обележје. Једини орган централне власти био је владица, који се само по части издвајао од осталих главара.

"Црногорска државна власт из тог времена била је специфична комбинација монархије, аристократије и демократских права наоружаног народа. Главари су имали најважнију суштинску улогу, али они нису представљали аристократију у правом смислу речи. Костић сматра да је крајње погрешно црногорски систем владавине називати теократијом. И у праву је. Нема ту владавине свештеника. За владара је биран један од чланова владарске куће, а тек по избору би се замонашио и стигао епископско звање. Дакле, прво је постојао вла-

дар, а онда првосвештеник", запажа др Шешељ.

Бесмислене примедбе великану

У својим радовима, др Лазо М. Костић је врло занимљиво писао и о међусобним односима јунака у Његошевом епу, нетрпељивости према потурицама, презирању издајника, пишчевим преувеличавањима неких историјских чињеница, сагледавању паганских елемената у српском православљу, наративним претеривањима карактеристичним за динарско поднебље, грешкама Његошевих приређивача на пољу интерпункције и низу других ствари.

Отуда је разумљиво зашто су на његов рачун стизале похвале бившег министра Јована Ђоновића, владике Николаја Велимировића (који је и сам написао студију "Религија Његошева"), као и историчара Ђоке Слијепчевића. У својој анализи Његошевог дела, професор Костић пише још и о култу освете код Црногораца, пре свега освете Косова и свих зала које су нам Турци нанели, мржњи према Млечанима и љубави према Русима, поштовању беседника и гуслара, а нарочито о српству које је Његош симболизовао.

Пратећи пажљиво шта се дешава у земљи, он је најоштрије осуђивао конституисање црногорског народа и десрбизацију Његошевог књижевног дела, закључујући да је бесмислен сваки спор о Његошевом српству, јер на основу његових стихова сваки гимназијалац може доказати да је он пре свега био Србин.

Поред Његоша, морао је професор Костић да од црногорских комуниста брани и Стјепана Митрова Љубишу и Марка Миљанова. Знао је он добро да оваква настојања имају за циљ да се Црногорци насилно издвоје из српског националног корпуса. Колико је у својим страховањима био у праву, више него било шта друго показују актуелни процеси у Црној Гори и поновни покушаји појединих црногорских академика да Његошево име ампутирају из српске историје и културе.

Српска обележја Боке Которске

У четвртном делу монографије, др Војислав Шешељ се бави Костићевим књигама о Боки Которској. Њима се професор Костић најодлучније супротставио хрватским аспирацијама на овај део Јадрана и покушајима црногорских комуниста да Боки избришу српско обележје. Служећи се цитатима из Костићевих радова, др Шешељ најпре приказује историјску ретроспективу Котора, на основу које се види како се током историје мењала власт над овим градом.

У одељку "Бока Которска у српским државама", он затим говори о утицају највећих српских владара на остале бокељске градове, а у наредним поглављима пише о мењању етничке структуре

становништва, деловању Светог Саве у Боки, католичком прозелитизму млетачке управе и непоколебљивом српству Бокеља. Посебно је занимљив сегмент "Српска национална обележја Боке Которске", у коме се још једанпут потенцира чистота српског језика у Боки. Истина, Бокељи су у свој говор уврстили одређене италијанизме, али је њихов број много мањи од броја прихваћених турцизама у Србији и Босни. Без обзира на то, може се закључити да су лексика и синтакса остале непромењене.

"Свакако у Боки има доста дијалеката, више него игде у српству на тако ма-

ног времена искључиво користили ћирилично писмо, о чему сведочи велики број ћириличних натписа, који се могу наћи чак и у неким католичким црквама.

Српско писмо нису оспоравале ни окупацијске власти, па Костић износи мало познату чињеницу да је и грамата аустријског цара Франца Јосипа I, којом је 1874. године установљена Бококоторска епархија и именован епископ Герасим Петрановић, написана на српском језику.

"Ствар једва чувена: Бечки ћесар доноси званичан акт из своје компетенци-

Симбол српства: владика и песник Петар II Петровић Његош (1813-1851)

лом простору. Доказ аутономије и посебности бокељских општина. Негде су се очували најпрвобитнији облици старог српског језика, (као нпр. у Кртолима мукло а), док се у новској и рисанској крајини и дан-дањи говори чисто херцеговачки. Разлике између дијалеката нису у томе што би један био чистије а други слабије српски, већ у изговарању (интонирању и наглашавању) појединих речи", закључује Костић.

Наравно, томе треба додати и податак да су бокељски Срби још од Немањи-

је на српском језику и српски се потписује. Јер би иначе вређао Бокеље. Колика разлика према србомрцу који се зове Јосип Броз Тито!", чуђи се професор Костић.

Српски карактер Боке Которске потврђивале су и локалне аутономне јединице, односно жупе или кнежине, које свој правни континуитет вуку још из немањићких времена. Неки од ових жупских атаризама, како их је називао Владимир Дворниковић, дочекали су у појединим деловима Црне Горе и почетак 19.

века. Дворниковић нарочито издваја Паштровиће код Будве и Грбаљ у Боки. Племенски живот је такође био једна од главних одредница српског народа у тим крајевима. Његови основни елементи вуку корене из средњовековног српског законодавства, али и из вековних патријархалних обичаја.

"За Боку је карактеристично и све друго што спада у значајне српске институције обичајног права као што су задруге, патријархални облик наслеђивања, побратимство, кумство итд. Народни судови су у српској правној свести увек били важнији од државних. Ту су и крвна освета, мирене, каменовање као облик кажњавања и др.", уочава др Шешел.

Бројна предања, свадбарске свечаности, тужбалице, крсна слава (коју су у Боки и Срби католици славили), гусларска традиција, народна ношња и ношење оружја показују колико је српство било утемељено на том подручју.

Пораз Аустријанаца у Кривошијама

Тринаесто поглавље овог дела монографије обрађује Први кривошијски устанак. О овом историјском догађају, др Лазо М. Костић је 1959. године прво објавио брошуру "Кривошијски устанак 1869. године", а десетак година касније обимну студију "Стогодишњица првог кривошијског устанка".

Пишући о околностима које су претходиле устанку, Костић се позива на анализу Стојана Новаковића, по којој су стари приморски градови још под управом средњовековних српских владара имали своје статуте и велики степен аутономије. Млетачка власт, која се постепено ширила Боком, није те привилегије озбиљно доводила у питање. Венеција је 1718. године и формално признала власт цетињских владика над овом територијом.

"На Бечком конгресу, Аустрија се изричито обавезала да ће сачувати локална права и привилегије на млетачким територијама које су јој припојене, али у пракси их је толерисала само тамо где их није могла одмах искоренити. С обзиром да је то ипак била солидно правно уређена држава она је на целој територији покушавала инсталисати сопствени систем локалне самоуправе. Надлежности градова су значајно смањене, али сеоске општине су задржале значајан статус и на подручју Боке су правно изједначене са осталима на територији царевине", каже др Шешел.

На поштовање затечених права у Боки, Аустрија се обавезала и Русији, тврдећи да ће становништво имати право да задржи оружје и да се на њега неће односити војна обавеза.

Највеће проблеме аустријским властима задавало је стање у Кривошијама. Кривошије су неприступачна област изнад Рисна, чије становништво није признавало никакву власт изнад себе. Жене и деца су се бавили сточарством, а мушкарци четовањем по турској Херцегови-

ни, одакле су односили плен и оружје. На аустријску намеру да им одузме оружје и увече војну обавезу, на коју се довозила и забрана ћирилице у бокелским школама, Кривошијани су одговорили општим устанком који је захватио још нека места. Негде око две хиљаде устаника, по Костићевој процени, нанело је пораз десет пута бројнијој аустријској војсци која је покушала да угуши побуну. Аустрија је морала да одустане од својих ранијих захтева и устаницима гарантује потпуну амнестију.

"До 1870. нико у српству није знао за Кнежлаз, није то нико ни у Боки знао. Нити је то град, нити село, нити неко насеље, нити река или каква планина. То је безначајан локалитет у Кривошијама, у пустари, која има један храст под којим је склопљен мир. Аустријски виши официри, на челу са намесником Даламације генералом Родићем, морали су се попети на Кривошије да ту под ведрим небом де факто приме све услове побуњеника. Кнежлаз мора да уђе у све српске историје и енциклопедије. Он је понос Кривошија, понос Бокеља, понос свих Срба", пише о крају устанка професор Костић.

Завршно поглавље овог дела, др Војислав Шешел користи да се осврне на Костићеву постхумно објављену књигу "Бока и Бокељи, нарочито према описима странаца". У овој студији, Костић је објаснио да је свој назив Бока добила у првим деценијама млетачке владавине, по истоименој италијанској речи, која значи ушће, док је у средњовековној српској држави ова област увек означавана као Српско приморје. Он подсећа на то да ни у Првом светском рату нико није могао да оспори право Србији да има свој излаз на море, па изражава наду да ће изградња пруге Београд-Бар по-

пешити чвршће повезивање Црне Горе и Србије.

"Морамо признати да од свих варијанти пруге ниједна није била чистије српска од ове, јер пролази пределе само Србије и Црне Горе, кроз чисто српске пределе. Треба јој сад дати и формално српско обележје, да пролази само кроз Србију, кроз српску државу. То ће бити онда кад Србија и Црна Гора буду поново исте државе. Тада ће се и сва Бока приљубити више Црној Гори, јер ће кроз њу постати поново део Србије, што више од свега на свету желим", записаће при крају живота професор Костић.

Запажања о националним мањинама

Пети део монографије "Емигрантски опус професора Лазе М. Костића - први део", састављен од укупно 19 поглавља, носи наслов "Националне мањине и вештачке нације у српским земљама". Аутор монографије настоји да нам представи шта је све у емиграцији Костић написао о питању националних мањина, стварању вештачких нација и покушају цепања Српске православне цркве.

Своје демографско-етнографске студије, примењује др Шешел, Костић је заснивао на коришћењу статистичког метода, сматрајући га најприкладнијим за ову врсту истраживања. У уводном делу, др Шешел представља демографску слику Србије током прошлог века и говори о асимиловању неких мањина у градским срединама, после периода турске владавине. Реч је о Грцима, Бугарима и Циншарима, а у извесној мери и о Јеврејима. Насупрот етничкој компактности Србије у 19. веку, ослобађање Старе Србије и Македоније почетком овог века довело је до појаве неких мањина

Буњевачка свадба: Буњевацима и Шокацима Хрвати апсолутно стран етнички елемент

које су на државном плану деловале дезинтегративно. Стварање Југославије појачаће етничке напетости до крајњих граница и озбиљно угрозили опстанак српског народа, иако је наша земља поштовала сва етничка и мањинска права на својој територији.

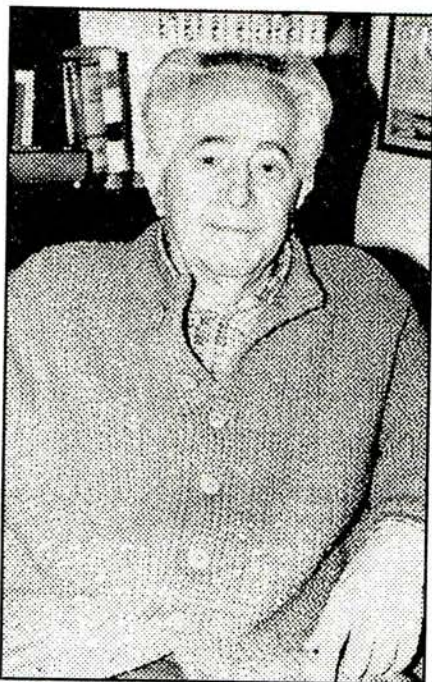
Однос српског народа према националним мањинама, професор Костић започиње посматрањем положаја влашког становништва у Србији. Он каже да је процес асимиловања у приличној мери захватио Влахе и примећује да то припајање није нико са српске стране форсирао. Са Власима су Срби увек имали добре односе, а Костић нарочито хвали њихову лојалност према покрету генерала Михаиловића у Другом светском рату.

Он се посебно осврће и на феномен Куповлаха или Цинцара, који представљају остатке старих римских колониста на Балкану. Куповлах у преводу значи Влах који храмље, док Цинцарима овај народ називају само Срби. Тај назив вероватно потиче од броја пет, који се на њиховом језику изговара као "тинг". У свим срединама у којима су живели, Цинцари су били подложни асимилацији. Представљали су вредан и културан народ, из чијих редова је Србија добила угледне дипломате и књижевнике. Само су поједини левичари осуђивали Цинцаре, сматрајући да је балканска буржоазија у знатној мери цинцарског порекла.

Костић обрађује и положај румунске националне мањине у Банату и упозорава на опасност потпуне денационализације српске мањине у Румунији. Поисламљивање Срба и њихово арбанашење, такође је предмет Костићеве анализе. Осим тога, он сагледава стање у Српској Војводини и наглашава њен изразити српски карактер. Стварањем покрајине од овог дела земље и припајањем Барање и Западног Срема Хрватској, сматра Костић, комунисти су после Другог светског рата самовољно извршили прекрајање историјских граница на штету српског народа.

У поглављу о Буњевцима и Шокцима, др Војислав Шешел пише о Костићевом схватању порекла ове две етничке групе. Костић је износио податке бројних иностраних етнографа, који су на Шоке и Буњевце гледали као на католичке Србе.

"Никада ниједан страни аутор од науке или струке нигде није написао да су Буњевци или Шокеци Хрвати. Такву тврдњу изнети било би једноставно крајње неозбиљно. Мора се признати да се српска национална свест код Буњевца и Шокаца постепено гасила, али то није никако утицало на појаву хрватске свести, него на истицање сопствене посебности. Хрвати су Буњевцима и Шокицима били апсолутно стран етнички елемент", наводи др Шешел. Крајем Првог светског рата Буњевци су подржали припајање Војводине Србији. Њихова књижевница Мара Малагурска и сликарка Ана Бенлић декларисале су се као Српкиње. Али, под утицајем њихове

Милован Ђилас: Циљ образовања црногорске нације, дељење и слабење српства

интелигенције, дошло је до интензивног похрваћења ове националне мањине. Буњевачка свест сачувала се делимично само код сеоског становништва.

Пошто на територији Војводине срећемо још и Хрвате, Украјинце, Русине, Словаке, Мађаре и Немце, Костић ће о свакој од ових етничких група оставити по неко своје запажање и на приступачан начин обрадити њихово порекло и историју.

Частан потез грофа Телекија

О односу Срба и Мађара, он говори у посебној књизи, развијајући своје мишљење о пријатељству са суседним народима. Професор Костић истиче да смо са Мађарима у историји имали и добру сарадњу и бројне сукобе, али да су тек злочини мађарских окупатора у Другом светском рату ставили тешку хипотеку на наше међусобне односе.

Разлоге за пријатељство са Мађарима и већином суседних народа, Костић је образлагао нашом основном бригом: предстојећим сукобом са Хрватима. Наиме, он није веровао у пријатељство са хрватским народом, па је у сарадњи са суседним земљама проналазио начин да их одврати од савезништва са Хрватима. Отуда је подржавао мађарске претензије на Ријеку и са симпатијама гледао на познату изјаву Лајоша Кошута да он на географској карти не види места за Хрватску.

Костић набраја оне мађарске политичаре који су у прошлости подржавали српске интересе у неким периодима, као што су Ђула Андраши, Куен Хедервари, Бењамин Калај, гроф Тиса и још неки други.

Мада је регент Миклош Хорти пружао уточиште усташама, ипак је 12.

децембра 1940. године у Београду закључен југословенско-мађарски уговор о трајном миру и вечитом пријатељству. После одлуке да Мађарска прекрши тај уговор и заједно са Немачком нападне Југославију, председник владе Паул Телеки је извршио самоубиство. У писму које је пре тог чина упутио Хортију, Телеки је написао да је кршењем дате речи мађарска нација изгубила част, а да су наводни злочини против Мађара и Немаца измишљени од почетка до краја.

Поглавље "Срби и Јевреји" састављено је од извода из истоимене Костићеве књиге, која је објављена после његове смрти у Аустралији.

Односи између наша два народа, оцењује Костић, били су увек пријатељски. Највећи број Јевреја стигао је у ове крајеве у 16. веку, после њиховог изгнанства из Шпаније. За разлику од Хрвата, Срби су у Другом светском рату помагали Јеврејима, одбијајући да учествују у њиховом протеривању и ликвидацији.

Костић негативно пише о понашању неких јеврејских интелектуалаца у послератној Србији, као што су били Ели Финци и Оскар Лавичо, јер су они са омаловавањем и ниподаштавањем говорили о српској култури.

Финци је напао објављивање Дучићевих сабраних дела и тврдио да овај српски песник заступа назадна друштва на схватања. Чак је отворено признавао да му је највише сметало Дучићево питање: "Где ли ће наћи свој довољно велик зид плача моја православна браћа Руси да се исплачу за оних што су и у земљи и у душама - потпуно недужним - порушили војници Карла Маркса, мало страшнији него легионари цара Титуса, рушитеља Јерусалима".

Костић напомиње да су Немци и Хрвати побили негде око 60.000 Јевреја, од укупно 75.000 колико их је живело у предратној Југославији.

Стварање вештачких нација

У једном броју радова, др Лазо М. Костић је анализирао и феномен стварања вештачких нација.

Посебно је био огорчен заговарањем интегралног југословенства, иако су српски непријатељи истицали да и кроз овај појам Срби спроводе своју наводну хегемонију. За Костића је југословенство представљало један од главних узрока распада прве Југославије, а нарочито су га нервирали они наши емигранти, који су и у иностранству наставили да робују старим заблудама.

Неоснованим формирањем црногорске нације после Другог светског рата, комунисти су велики део српске територије отцепили од матице и Србији пресекали излаз на море. Креатори те погубне политике били су Милован Ђилас, Радован Зоговић и Јагош Јовановић. Њихову тезу о вековној црногорској посебности, професор Костић је подржао непристрасном научном суду.

"Тиме се може братити једна државноправна или административна форма, но не једна народност. Јер би Срби онда заиста морали бити подељени на десетак народности, и оно морално јединство Срба подељених у толико држава, које је представљало етнички уникум у Европи морало би бити демантовано... Одвојили су црногорску историју од српске историје и напослетку ће довести до тога да Црногорци неће смети да партиципирају у српској прошлости. Ето до чега доводе фалсификати. Циљ образовања црногорске народности је био: дељење и слабење српства", исправно је закључивао Костић.

На основу његовог излагања и лайку постаје јасно да политика црногорских комуниста није имала никакве везе са традицијом Црне Горе. Преименовањем Подгорице у Титоград, комунистички идеолози су најбоље показали колико су држали до прошлости свога народа. Велику одговорност за овакво стање сноси и краљ Никола, који је по губљењу престола почео да говори о самоопредељењу црногорске народности, али су о томе чак и немачки историчари писали са подсмехом.

Костић даље пише и о комунистичком прокламовању македонске нације и подвлачи да се у славистичким круговима није могао никако оправдати октроисани језик овог новоустановљеног народа. У научним срединама се добро знало да је македонско становништво српског или бугарског порекла и да као такво не може представљати посебну нацију. Нешто слично комунисти су покушали да ураде и у Босни и Херцего-

вини са тамошњим муслиманима, али своје намере нису до краја остварили.

Инструментализација патријарха Германа

У настојању да што више разори српско национално биће, титоистички режим је приступио и систематском разарању Српске православне цркве.

"Удар на њену хијерархију вешто је смишљан, многи свештеници су стрељани, један број суђен и отеран на дугогодишњу робију, а неки су врбовани да служе комунистима против интереса српског народа и своје цркве. Чак су организовали и под принудом извели отцепљење њеног македонског крила, а планирали су тако да поступе и са црногорским", каже др Шешељ.

И поред свих притисака, митрополит Јосиф Цвијовић, патријарх Гаврило Дожић и патријарх Викентије, успели су да очувају канонско јединство цркве и не издају српску заветну мисао.

На избор и деловање патријарха Германа Ђорића, др Лазо М. Костић гледа врло негативно. Он мисли да је патријарх Герман био инструментализован од стране режима, поготову при стварању тзв. Македонске цркве. За време његовог управљања Српском православном црквом, формирана су у оквиру Социјалистичког савеза и свештеничка удружења, која су окупуљала оне свештенике који су отворено подржавали комунистички систем. Прота Милан Смиљанић је најпознатије име међу тим свештеницима. Костић посебно истиче Смиљанићев утицај на патријарха Германа и наводи

да га је патријарх водио на сва своја путовања изван земље.

Када је 1958. године на скупу у Охриду донета одлука о обнављању Охридске архиепископије, прота Милан Смиљанић је био присутан као гост, а патријарх Герман је нешто касније, заједно са патријархом московским Алексејем, присуствовао у Охриду, како каже Костић, конфирмацији те расколничке одлуке.

Али, у правном погледу, та одлука је апсолутно неважећа, па нигде у свету "Македонска црква" није могла бити званично призната.

Фалсификовани попис становништва

У одељку "Национални аспекти пописа становништва", др Војислав Шешељ приказује Костићеву књигу "Осврт на попис народности у Југославији", која се 1973. године појавила у Минхену. Повод за њен настанак представљали су резултати пописа становништва из 1971. године. Кроз њу је Костић упутио своје основне методолошке замерке на претходно одржани попис и указао на некоординисаност институција које су биле надлежне за његово спровођење. Исто тако, он је посебну пажњу скренуо на надување података о броју неких националности, говорећи отворено о националној пристрасности пописивача у појединим федералним јединицама, њиховом манипулисању подацима и фалсификовању резултата пописа, нарочито на Косову и Метохији.

Освајање Магдебурга 1631. године: по нечувеним зверствима Хрвати се "прославили" у Европи

"Сопственим проценама Костић је дошао до закључка да званичне југословенске статистике приказују два милиона Срба мање него што их реално има", примећује у свом успутном коментару др Шешељ.

Пописивањем лица која се налазе на привременом раду у иностранству и одсељених лица, а не само тзв. присутног

Првог светског рата Србија пренебрегла унутрашње и спољне опасности и створила заједницу у којој је 1941. године српски народ доведен на ивицу уништења. Сарадња са Хрватима скупо нас је коштала.

"Костић је увек био резолутан у оцени коју је сасвим исправно постављао да је за усташка зверства над Србима крив

омогућио главним злочинцима да се несметано склоне у иностранство.

Комунисти су волели да се само са Србима обрачунавају репресивним мерама за махом измишљене кривице. Грађанска одговорност би подразумевала накнаду материјалне штете за све оно што су Хрвати Србима уништили. Морална одговорност обухвата сва лица која су створила услове у којима су почињени злочини или су злочине мирно посматрали, а многи и одобравали. А пели хрватски народ је између два светска рата стварао атмосферу мржње и освете", образлаже Костићево виђење др Шешељ.

Други Костићев говор тумачи улогу косовског завета у српској националној свести и објашњава значај косовског мита у нашој историји.

Последње поглавље посвећено је Костићевој књизи "Страна мишљења о Србима у борбама за ослобођење и уједињење 1912-1918.", у којој је он 1962. године објавио избор најзначајнијих изјава које су странци изrekli о величанственим успесима српског народа у другој деценији овог века.

Хрватски злочини широм Европе

У шестом делу монографије "Емигрантски опус професора Лазе М. Костића - први део", под насловом "Хиљаду година хрватског варварства", др Војислав Шешељ износи целокупан Костићев поглед на хрватску историју, наводећи обиље фрагмената из неколико Костићевих брошура у којима је он детаљно писао о хрватским злочинцима у прошлости. Још са првом књигом из серије "Примери хиљадугодишње културе Хрвата", Костић је, по мишљењу др Шешеља, започео "своје аргументовано доказивање да клање српских жена и деце, плачке, рушење цркава и споменика, уништавање српских књига у Другом светском рату није никакав преседан нити историјски инцидент, него закономерни резултат хрватског историјског хода и крајњи домет њиховог културног и цивилизацијског развоја".

О томе упечатљиво сведоче опширни цитати из бројних историјских и књижевних извора, у којима се описује каква су све зверства Хрвати починили над протестантима у 17. веку. Своје понашање из Тридесетогодишњег рата, Хрвати су поновили и у Шлеским ратовима, који су се водили половином 18. века. У тим ратовима по злу ће се прочути Тренкови хрватски пандури, једна свирска ордија чијих су се зверстава ужасавали и њихови страни наредбодавци.

"Ја сам пришао проучавању хрватске прошлости јер сам се у чуду чудило како су Хрвати могли да начине оне злочине према Србима у XX веку. Ако их никад раније нису чинили, требало је претпоставити и српску кривицу, бар у извесном обиму. На моје запрепаштење констатовао сам да су Хрвати били такви увек откад их историја спомиње и да је сва њихова "култура" саздана на лажи

Кољачи из Јасеновца: Срби невинне жртве колективне психозе и националног карактера Хрвата

становништва, дошло се до тога да су неке општине, које су бележиле убрзан пад броја становника, почеле да приказују одређен статистички вишак на том плану.

Осамнаесто поглавље овог дела монографије, под називом "Костићеве видовданске беседе", односи се на два Костићева говора из јуна 1958. године. У првом говору, Костић је рекао да је после

целокупан хрватски народ. Наравно, правна наука инсистира на строгој индивидуализацији одговорности, али овде није реч о кривичној одговорности, него о грађанској, политичкој, моралној и историјској. Кривично су одговорни само извршиоци дела, у које спадају починитељи, подстрекачи и помагачи. Али, комунистички режим је углавном избегавао њихово кривично гоњење и

и обмани. Тиме се потврђује оно што смо ми Срби и досад знали, а што странци најалост неће да верују: да су Срби невинне жртве колективне психозе и националног карактера Хрвата", пише Костић.

Он затим говори о улози Хрвата у гушењу револуционарних покрета 1848. године у аустријској царевини. Покољ становника Милана и свирепо пустошење Беча од стране бана Јелачића забележио је низ савременика ових догађаја, а њихове оцене Костић уредно евидентира у својим списима.

Историјски подаци показују да су и предводника прве хрватске државе, Људевита Посавског, красили слични манири у 9. веку. Хрватска властела није презала ни од убиства краља Звонимира, јер јој је он 1080. године предлагао учешће у крсташким ратовима. Водећи хрватски идеолог, Анте Старчевић, набрајао је у својој књизи "Пасмина славосербска по Хрватској" шта су Хрвати 1569. године радили Србима.

"Вешала за ову пасмину бејаху најстраховитија верста смрти. Било да Хрвати то нису знали, било да их је знао гњев преузети, они нису кривце вешали: Сењани у Перушићу нависше на ражањ па ти их испекосе", писао је Старчевић.

Да би спречили српско насељавање својих јужних крајева, хрватски сабори су наређивали да се сви они који то покушају да ураде набију живи на колац. Хрватски банови, који су вековима трпели туђинску управу, нису били нежни ни према сопственим поданицима. Бан Јурај Драшковић је у крви угушио буну Матије Гупца, обесивши при том већину побуњених сељака.

Немачка осуда усташа

При крају монографије посвећене професору Лазу М. Костићу, др Војислав Шешељ пише о Костићевој књизи "Хрватска зверства у Другом светском рату према изјавама њихових савезника", а на крају своје књиге спомиње и другу Костићеву брошуру о овој теми "Додатак књизи Хрватска зверства у Другом светском рату према изјавама њихових савезника", која је објављена 1975. године у Мелбурну.

"Костић ту показује да су систематска и континуирана хрватска дивљачка дела у прошлости природно и логички, даљом конкретизацијом њихових зверских инстинката и злочиначких преокупација, довела до свега онога што се десило у Другом светском рату", наводи др Шешељ.

Истрајним прекопавањем страних архива, Костић је сакупио изузетан материјал.

"Разуме се да осуда хрватских злочина од стране њихових савезника има доминантан значај, више вреди предцелим светом и пред историјом, него евентуална осуда од стране непријатеља Хрватске, па чак и неутралца. Национални интереси тих писаца захтевали би да ове податке забашуре а не да их стављају на велика звона. Али су то припадници великих нација и писци од ранга који-

ма је до истине стало", истиче своје намере Костић.

После тих речи, он преноси запажања Хермана Нојбахера, Глезе фон Хорстенауа, генерала Лотара Рендулића и неколицине немачких историчара, који дају прецизне информације о масовном страдању српског народа у Павелићевој Независној држави Хрватској.

Између осталих књига, Костић се позива и на студију Алфреда Милера, у којој је овај аутор 1961. године, показвао како је римски папа, у циљу потискивања православља на Балкану, благословио Павелићеве злочине.

"Стотине православних цркава су биле разрушене, стотине хиљада српских људи: жена, мушкараца, деце, старца, били су бодени као стока, помлађени, стрељани, саже жени, мучени и све то најчешће уз садејство католичког свештенства. Време велике "жетве" стигло је било. И нико у том народу није протествовао", објашњава Милер хрватске поступке.

Чак је и немачка команда СС на Балкану, 17. фебруара 1942. године, обавештавала централу у Берлину да хрватска злодела изазивају реакцију српских устаника и увећавају број четника и партизана на терену.

"Као главни узрок разбуктале делатности банди морају да се означе зверства која су чиниле усташке формације у хрватском пределу према православнима. Усташке формације су своја зверства вршиле не само над мушким и за оружје способним православцима, него, нарочито пак, над старцима који не могу да се бране, над женама и децом, и то на најбестијалнији начин. Православци поклани и најсалистичкијим методама мучени треба према процени да износе број од 300 хиљада људи. На основу тих зверстава су многи православци побегли преко границе у остатак Србије и својим извештајима су српско становништво до краја узбудили", стоји у немачком извештају.

Срамна улога Ватикана

Сведочанства о српском страдању оставили су и неки италијански официри. Они су имали прилике да на многе поклане Србе наиђу током обиласка окупираних територије, па чак и да поједина српска места заштите од хрватских напада.

Генерал Марио Роата, командант италијанске Друге армије, пуковник Ђузепе Анђелини, потпоручник Салваторе Јои и још неки италијански официри и дипломате, објавили су после рата своје мемоаре у којима су непристрасно приказивали усташка иживљавања над беспомоћним српским живљем. Не обазирајући се на овакве тврдње, Ватикан је омогућио Павелићу да побегне, а о правој улози Алојзија Степинца никада није био спреман да отворено проговори.

О ватиканском солидарисању са поступцима хрватског режима, Карло Фалкони је 1965. године објавио књигу "Ђутање Пија XII. Зашто папа није говорио о нацистичким масакрима (покољима) у Пољској и Хрватској - Неиздана доку-

ментација из архива Варшаве и Загреба". У њој он набраја масовне егзекуције Срба у Бјеловару, Вуковару и Глини, а на посебном месту описује страљна српских архиепископа и свештеника.

"Убијених свештеника било је 300, а владика пет. Али ни ти бројеви не показују ништа од ужаса са којима су извршена ова убиства. Доситеј, православни ординариј (дијецезан) Загреба био је стављен на такве муче да је полудео; Петар Зимоњић из Сарајева, од 80 година, био је задављен; а монсињор Платон, бањалучки, такође од 80 година, беше на ногама поткован као коњ и присиљен да јавно шета док се није онесвестио, а онда му је ишчупана брада и запаљена ватра на прсима", записује Фалкони.

Он спомиње фра Мирослава Филиповића и још неке католичке свештенике, који су окрвавили руке српском крвљу.

Велики број потресних примера, др Лазо М. Костић је пронашао и у књизи Авра Манхатана "Католички терор данас". Манхатан је сматрао да је хрватска интелигенција била главни иницијатор и извршитељ најгорих злочина над ухваћеним Србима. Овај аутор истиче случај Петра Бржице, францевачког ђака и студента права из Херцеговине, који је 29. августа 1942. године у Јасеновцу преклао грла 1.360 заточеника.

На последњим страницама монографије, др Војислав Шешељ издваја и случај познатог италијанског писца Курциа Малапарте, који је у својој књизи "Капут" описао своју аудијенцију код Павелића.

Мислећи да се у једној корпи налазе остриге, Малапарте се запрепастио када му је усташки поглавник одговорио да се ради о 20 килограма српских очију, које су му његови војници поклонили.

"Та корпа очију је најупечатљивији доказ хрватске хиљадугодишње културе. Једноставно говори све о том злочиначком народу", каже у закључку своје књиге др Војислав Шешељ.

Завршавајући овај наш осврт на монографију "Емигрантски опус професора Лазе М. Костића - први део", преостало је нам још да кажемо да је овом књигом др Војислав Шешељ успео да нам један део научних радова професора Костића у највећој могућој мери приближи.

У нашој стручној јавности поменуто монографија представља јединствен подухват, јер на овај начин ниједан наш аутор није до сада писао о Костићу. Сигурни смо да ће започети посао др Војислав Шешељ на исти начин довршити и у другом делу монографије, јер преостале Костићеве књиге то свакако заслужују. У том смислу, сматрамо да ће њено појављивање подстицајно деловати и на друге наше истраживаче, како би се Костићевом опусу поклонила одговарајућа пажња и напослава одало признање за све оно што је у свом животу успео да уради.

Уколико овај рад буде пратило и објављивање сабраних Костићевих дела, што је једна од намера његовог аутора, успех др Војислава Шешеља биће тим већи.

Добрица Гајић

ИСТИНА НА ЛОМАЧИ

Као прилог књизи Емигрантски опус професора Лазе М. Костића – први део, прилажем један битан документ, а то је књига предатног новинара Ђорђа Милише "Јасеновац – у мучилишту-паклу", објављена 1945. године у Загребу. На књизи није назначен тираж, али се може претпоставити да је штампана у више хиљада примерака, јер у оно време се није објављивало много, али тиражи су били огромни, досезали су чак више стотина хиљада примерака.

Међутим, поменуте књиге нема у библиотекама. Срећа да постоје приватне збирке.

Можемо претпоставити да је књига систематски уништана од стране Титовог режима, хрватских комунистичких руководилаца и њихових српских слуга.

Књига на 325 страна представља најстрашнији документ уопште у људској цивилизацији. Сав садизам римске империје и средњовековне инквизиције је само ситница у поређењу са паклом који се звао Јасеновац, јер инквизиција је бранила одређени поредак и религију

и имала је какав-такав смисао објашњења, али Јасеновац представља приказивање најнижих људских порива и инстиктата.

Тако су хрватски комунисти хтели да скину одговорност са хрватског народа и припишу га искључиво усташком покрету као тобоже маргиналној групи хрватског народа.

На почетку књиге пише: "Но, како зидине и природа шуте, а кости не говоре, скривају се највећи злочини и зверства у повјести човјечанства" (стр. 9).

Књига описује највеће бестијалности којих треба да се стиди народ из кога су оне потекле. Док се чита једва да је може поднети просечна људска психичка и емотивна стабилност.

У одељку под називом "Лов на старце и болесне", пише: "Сви без разлике, па и немоћни, биједни старци, стизали су у логор. Зар су и они били против интереса народа и кочили напредак друштва? Најбоље би одговорити могли тек сами, заправо ништа, јер толико су о томе и знали" (стр. 137).

Ко зна колико је оваквих докумената и сведочења. Титов режим их је уништио да би спрао љагу са једног народа и приписао га фашизму и нацизму, као објективном светском догађају.

У прилог дајем одсечак из каталога Народне библиотеке Србије, где се види да књиге Ђорђа Милише – "Јасеновац" нема у фонду библиотеке.

"Хиљаду година хрватског варварства", о чему је писао Лаза Костић, не завршавају се никад у познатим документима, јер ће стално извирати нови.

Треба додати и то да је аутор књиге, Ђорђе Милиша, и сам био логораш у Јасеновцу и да су сведочења аутентична.

Иначе, књига "Јасеновац" се налази у приватној збирци Воје Јеловца из Београда.

Др Бранко Надовеза

У Броју 671 "Велике Србије" испод текста "Конкордатско питање" грешком је изостављено име аутора др Бранка Надовезе. Извинявамо се аутору и читаоцима.

UVOD

О Јасеновцу су пише, много говори и стално ће се спомињати то злогласно мјесто, кад се сазна тко је и што је:

Јасеновац је понор...

Јасеновац је бездан понора...

Јасеновац је дно бездана понора...

Јасеновац је дубоки пад човјека...

Јасеновац је најдубља тачка пада човјечанства...

Јасеновац је настрашње мучилиште у историји човјечанства...

Јасеновац је видни и једини пакло на земљи овој од постанка свијета...

А што је, ево:

Јасеновац је djело кривог shвацања...

Јасеновац је djело mrжње...

Јасеновац је djело зла...

Јасеновац је djело lažnog života...

Јасеновац је djelo mraka...

Јасеновац је djelo nečiste krvi...

Јасеновац је djelo Satane...

Zašto је Јасеновац pakao?

Zato, јер нема bola, muke и patnje, koju у njem није iskusio чovјек...

Pakao је и zato, што се у njem губи sve од себе и чovјек није оно што јест, već само broj...

Pakao је и zato, што се у njem не живи, već само teško умire...

Ako је Dante успио да опише takav свијет својом генјалном mašтом или divovskim duhom, ја ćу pokušати да istim путем — duha — progovorim jezikом krvi, којом су се једино hranile slabosti moga života или snage naše smrti...

Sve оно, што људско око dotada није видјело на земљи овој, видјело је у тој krvавој tami...

11

ZAVRŠETAK

U крупна се zbivanja života не може ulaziti blijedo — jednostrano — или polovično, već samo punoćom...

Ulazeći и ko pjesnik, ulazim srcem и svim својим slabostima и snagama, једином namjerом, да што bolje прикажем истину и u njoj patnju чovјeka...

Nije то staza idealizma, која vodi metafiziци, već puni život...

Tu nije samo trasirani put realnosti, već ukupnost svih kretanja и svih tajna života и same smrti...

Ovdje је istina, и dalje, с njом sve...

Kraj prvog dijela

322

АФИРМАЦИЈА ИСТИНЕ

На крају године, 20. децембра, у Земуну, ради штампања сабраних дела проф. др Лазе М. Костића, потписан уговор о једнократном преносу ауторских права са његових наследника на Српску радикалну странку

Учињен први корак у припреми за издавање и упознавање јавности са овим, за српски национални корпус, најзначајнијим научним опусом од Другог светског рата до данас

У просторијама Српске радикалне странке је, 20. 12. 1999. године, потписан уговор о једнократном преносу ауторских права ради штампања сабраних дела професора др Лазе М. Костића.

Кћерка професора др Лазе М. Костића, Даринка Букић-Костић, и његове праунуке, Марија и Исидора Перић, ставиле су на располагање Српској радикалној странци и Јавном предузећу Земунско-информативни пословни систем, сва штампана дела, брошуре, чланке, књиге, говоре, студије и сав други материјал који поседују. Тиме је направљен први корак у припреми за издавање и представљање суду јавности овог, за Србе и српство, најзначајнијег опуса од рата наовамо. Зашто најзначајнијег!

Пре свега, зато што се у овом веку, над српским националним бићем, над српством, врши перманентна агресија на територијалном, политичком, верском, језичком и свим другим плановима. Агресија која је неколико пута узимала геноцидне размере. Агресија чији је једини циљ да нас као државотворни и историјски народ потпуно маргинализује и уништи. Посебан допринос овом расрбљивању, алијенацији, скривању и уништавању историјске истине, прогону и мисли и мисаоних људи и прогону српства са српског простора, прогону српства из Срба, из српског бића, српске мисли, српске науке и српске историје.

Свима је дата Титова и титоистичка слика у последњих педесет година. Сва дела, све мисли, све научно доказане чињенице и сви мислећи људи који су изражавали сопствени став, били су забрањени. Забрањивали су људе, забрањивали су историјске чињенице, историјска факта. Све такве књиге су завршавале у бункерима, а сви такви људи у затворима.

И док су бункери били пуни ухапшених књига, а затвори пуни ухапшених људи, широм српских простора цветао је процес расрбљивања. Срби су постали Југословени, постали су грађани без националног предзнака. Уместо своје историје, одмадена су проучавали разисторију, уместо српске културе, културу "народа и народности", уместо своје православне вере и житија светих, млади нараштаји су проучавали "свете" Маркса и Енгелса, "светог" Тита, "светог" Крлежу. Уместо манастира, млади су обилазили туђе богомоље антисрпских

Књиге које ће променити многе "истине":
иницијатор акције др Војислав Шешел

"великана". Јерес је било читати било шта српско.

Појединци, који су на било који начин дошли до примерка забрањених дела и прочитали их и бранили ставове, или се макар питали зашто, затварани су и осуђивани на вишегодишњу робију.

И ма колико се трудили, нису могли пронаћи и бункерисати свако дело сваку мисао, сваког писца. У расејању су живели често и испод сваког егзистенцијалног минимума, у бедности и немаштини људи који су скупљали архивску грађу, материјалне доказе, скупљали почупа-

не српске корене, скидали фалсификаторски лак са чињеница, систематизовали и стварали грандиозна дела која морају помоћи Србима и српству да поново откријемо ко смо, шта смо, одакле смо, докле се простиремо и шта нам све припада. Да откријемо шта су нам отели, шта присвојили, шта уништили и шта натурали као наше.

Они натурали, а Срби прихватили. Прихватили на њихову огромну штету ту "Брозом дану истину".

И у нормалним условима свака наука, а друштвена наука поготово, подлеже преиспитивању и промени. Но-

ви докази, новооткрivena архивска грађа, нови научни закључци потврђују, побијају или допуњају до тада важеће научне поставке. Нама, нашој науци, нашој мисли и нашој националној свести, то није дозвољено. Наша интелигенција је или морала да ћути, или да робнја, или да ствара негде у дијаспори. Није онда ни чудо што су човечанству највеће научне изуме оставили управо људи које је српство изнедрило. Питање је колико и какве све научне грађе лежи по светским архивама.

Двадесети век је иначе за Европу, а поготово за ове просторе, век апсурда, век нелогичности, век бруталне силе, отимања и пљачке туђих земаља и туђе памети, век вештачког стварања нових језика, нових нација (квази језика и квази нација), век уништавања и затирања историјских и државотворних народа, српског поготово.

Да су се којом срећом у књижарама појавила и народу била доступна сабрана дела професора др Лазе М. Костића, пре двадесет, тридесет година, политичко схватање Срба, њихова свест и самосвест, а самим тим и политичка ситуација и геополитички однос и став Срба према отаџбини, окружењу и свету, били би сасвим другачији.

Не би никога, ни наше пријатеље ни непријатеље, а поготово припаднике наше нације, изненађивала и чудила чињеница да су српске етничке, етичке, културне, верске и катастарске границе управо на релацији Карловац–Карлобаг–Огулин–Вировитица, не би их чудило да је, рецимо, Осјек некада био Осек, не би их чудило и изненадило кад год прочитају или чују да је хрватски језик вештачки, заправо украден и искварен српски језик, да су хрватски народ и хрватска нација вештачка творевина. Не би их изненадило ни то да је новокомпонована муслиманска нација, или Бошња-

Српству у корист:

Даринка Ђурић–Костић, кћерка Лазе М. Костића, потписује уговор

ци (како сад воле да се називају), поставила исламизацијом Срба, а да су Шиптари добрим делом постали арбанашењем дела српских племена.

Знали би да је и македонска нација вештачка творевина, настала на простору јужне Србије готово искључиво од помакедонченог српског народа, и то интензивним македончењем презимена у другој половини двадесетог века. Вероватно би и ова десетогодишња српска голгота била далеко мања и мање стравична. Не би нам се поново дешавали прогони и погроми. Или би трагедија била много мањег обима.

Превасходни циљ нам је да, штампајући сабрана дела професора др Лазе М. Костића, омогућимо припадницима срп-

ске нације да спознају и ко су, и шта су, и одакле су. Циљ нам је да са дела овог српског плодног научника, осведоченог српског патриоте и писца, скинемо идеолошку и историјску праšину и да их изнесемо пред Србе, пред научне раднике, пред јавност, а поготово пред млађе нарашћаје.

Ако и стоти део Срба прелиста, прочита и упозна се са овим грандиозним делом, и ако оно изазове макар полемику међу политичарима, међу научницима, међу људима, испуниће се циљеви мисије коју смо предузели штампајући ова дела. Истина је само једна.

Учинићемо све да јој помогнемо да изађе на видело!

Момир Марковић

Обиман и вредан задатак: редакциони одбор првог издања сабраних дела проф. др Лазе М. Костића

РАСПРОДАЈА ОТАЏБИНЕ

Деценију свог деловања на домаћој политичкој сцени такозвана опозиција заокружила потпуном сервилношћу и спремношћу да прихвати сваки диктат својих ментора
 Марифетлцима петоколониаша придружио се и део српске дијаспоре, инструментализован од влада земаља Запада
Нова стратегија Вука Драшковића договорена у Истанбулу

Да "не пада снег да покрије брег, већ да свака зверка покаже свој траг", уверила нас је пролетошња агресија НАТО-а на нашу земљу. Сила највеће светске армаде, која се обрушила на СР Југославију, подгрејала је наде петоколониаша да је, после читаве деценије посртања, коначно куцнуо њихов час.

Осокољени туђинским терором и снагом непријатељског оруђа, домаћи издајници су стали у врсту и скинули маске. Нису рачунали на сведоке, народ, који је добио прилику да види право лице својих "опозиционара". Направили су фаталну грешку, упецали се на мамак, а од онда их и њихови налогодавци,

захвљајући проћерданом кредиту код својих бирача, имају у шакама.

Уфлекана домаћа опозиција добила је шансу само у акцијама слабљења и спотицања свога народа. Она је постала сервис за најпрљавије послове, док њени "босови" стрпљиво чекају новог, неистрошеног "лидера", којег ће покушати да устоличе на пепелу његових претходника, слепих за сопствени фијаско.

Длаку мења, али ћуд...

Народ их је за век векова упамтио "по делима њиховим" у току најтежег стра-

дања које смо недавно доживели, у рату са оружаном силом новог светског поретка. Запамтио је кратковечно потпредседниковање Вука Драшковића у Савезној влади, које је, нововековни српски Бранковић, најтеже злоупотребио управо кад је НАТО најжешће ударао на цивиле, насеља и градове.

Сваку нашу рану Драшковић је претворио у "крв режима", заборављајући да је његов део, журећи да се препоручи за новог Милана Недића, коме ни до колена није дорастао.

О каквом се "родољубу" ради, Запад је брзо добио прилику да се увери. Чак ни непријатељ не воли полтроне, ули-

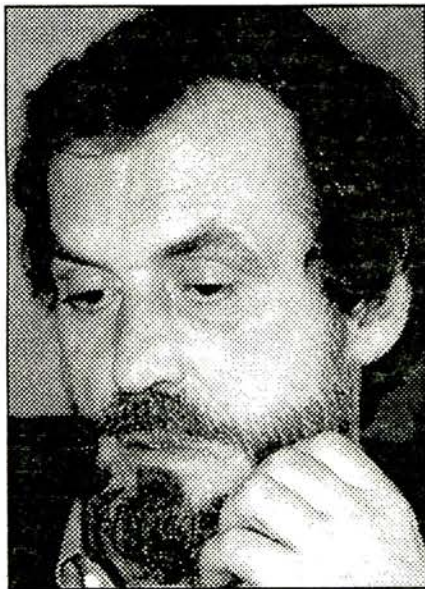

Лидерчићи опозиције: слепи за сопствени фијаско

зише и издајнике. А Вук Драшковић је, неколико месеци после смене са ове (пре)високе државне функције, већ стигао да истрља и (ли) измисли како је на једној од ратних седница Савезне владе било речи о интервенцији у Црној Гори, уколико се руководство ове федералне јединице осмели на сепесију, коју је управо он, својим аргументима – спречио!

Западним менторима Вука Драшковића савршено је било јасно до које мере је лидер Српског покрета обнове урачунљив, а савезни вицепремијер склон дискрецији.

Вук је дефинитивно испао из свих "добитних" комбинација у овом амери-

Кандидат за новог Милана Недића: ни до колена славном претходнику

чком рулету. Зато се, неочекивано за своје симпатизере и присталице, одлучио на колаборацију са делом левине тако омраженог режима. Како ни у једној игри није научен на витештво, тамо где је на локалном нивоу добио власт, Вук је функционере своје странке преобратио у "таоце" дојучерашњег "смртног (идеолошког) непријатеља", у најревносније службенике криминала, безакоња и хаоса.

Докази за овај "распад система" посејани су од Лесковца до Београда, свугде где Српски покрет обнове влада.

Своје последње издање "бунтовника без разлога", тобож огорчен због кашњења резултата истраге поводом наводног лазаревачког атентата, Вук злослутно, ових дана, приказује Србији, премореној од свих његових камелеонстава.

Шта се све дешавало средином новембра у Истанбулу, на маргинама Самита Организације за европску безбедност и сарадњу, тешко да ћемо икада сазнати, али је евидентно да је Вук још једном променио своју ћуд.

Какве је инструкције добио јасно је, из очајничког покушаја да инсценира климу "државног тероризма" као последње одбране српског режима "на умору".

Лажима и паралажима, лидер Српског покрета обнове постарао се да једну тешку трагедију, у којој је изгубио своја четири најоданија пријатеља, политички испроституише до незапамћених размера. Без доказа, без чињеница, оптужује сваког ко му се нађе на путу и упозори га на разум, тако да списак "осумњачених" више не штеди ни Бога ни шепирију! Тако је то кад "политичар" добије домаћи задатак, а "следовање" му зависи од оцене!

Дијагноза: Вук

Залетео се Вук у својој манији величине, па ради ли ради, све у корист своје штете. И већ спрема "одбрану", како каже, "од целата и тамничара" – соколске одреде. Соколи су се нешто брзо ухутали, а што се "одбране" тиче, колико нас памћење служи, српска народна обнова је, давне и бурне 1990. године, једногласно одлучила да се, искључењем Вука Драшковића из свог водећег ешелона, одбрани од крађе више хиљада долара, које су Срби из Америке, на ондашњим холочашћима наших опозиционара, скупчили за једну нову Србију, у чије су васкрснуће накратко поверовали.

Како је код Вука манитог језик бржи од памети, ни на ову будалаштину, названу Српски покрет одбране, нико нормалан није обратио пажњу, нити јој прилао очекивани значај.

И тада шеф Српског покрета обнове, у новом наступу своје већ чувене болке, задаје, надају се многи, свој "последњи ударац". Вади скривени адут из рукава, и прети како ће, тек ова странка, у циљу спречавања грађанског рата (који потпирују сви други политички фактори, а режим сања), организовати плодне и масовне протесте широм Србије! Овим је Вук заиста постао дијагноза.

Српска туга

На Вукова ниподаштавања како скоро тромесечна окупљања шачице на-

"Патриота": из немачког склоништа наручивао бомбардовање сопствене земље

јупорнијих присталица и симпатизера Савеза за промене служе само за "увеселавање народа", те да морају престати, све док се не осмисли будућа (која по реду!?) стратегија деловања опозиције, реторски филозоф Ђинђић изикола, лаконски и вишесмислено одговара да "они који искрено желе промене, то морају показати променом свог досадашњег арогантног и самозаљубљеног односа према неким чињеницама... Ново позориште, са новим глумцима и новом монодрамом, никоме не треба" – с неконтролисаним дозом искренности и самокритике, најновије закључке Главног одбора Српског покрета обнове оценио је лидер "Жуто-плавих", Зоран Ђинђић.

А народ се крсти и згражава! Још памти свог "поштеног" Зорана, који је, не тако давно, из немачке заветрине наручивао нове товари бомби за "недемократски југословенски режим". Наш вајни демократа је одлично знао да се власт не убија томахаком, да он стигне недужне и немоћне.

Врхунац ироније је да "поштени" отац троје деце одбије униформу и не одазове се позиву да брани отаџбину.

Образ му није засметао да се после бомбардовања врати и учествује у свим идолопоклоничким "преображењским" ритуалима такозване србијанске опозиције. Чак и тада, када је осетио сву милост режима, Ђинђић га папагајски крсти "тоталитарним и недемократским". То му, вероватно, не би прошло код Шредера.

У спреси са својим истомишљеником из Демократске партије социјалиста, председником Црне Горе, Милом Ђукановићем, Ђинђић важи за вероватно "најпоштенији" дуэт Европе. Роберт Гелбард још није стасао за мемоаре, а "седма сила" суседне Италије "клевеће и лаже" од љубоморе.

Кад се "поштењачине" удруже, ту, богме, Запад може видети вајду, на два удружена фронта.

Многима, који се успешно бране од вируса брзог заборава, Милошевићев јуноша са Жуте греде, сара распарен од Мома, не може да помути разум. Првоборац за Савезну Републику Југославију, Мило Ђукановић, инфилтрирао се, по опробаном рецепту из Вашингтонске кухиње, синдромом гробара отаџбине. Док су његови претходници барем били Словенци, Хрвати, Бошњаци, Мило је превалио пут јањичара, од (великог) Србина (са Жуте греде) до Црногорца!

Опозиција брука народ

Удружена српска пета колона нишходљиво и у свакој прилици демонстрира потпуну спремност да служи непријатељима српства. Да Србија уопште има "режим", а не још и "недемократски" и "тоталитарни" – њихово место би се знало – иза решетака (али не Зоолошког врта!).

Овако, народ првени због свог змијског накота. Тек што је уминуо рат, а они се, самозвани, посвађани, јадни, све се такмичећи ко ће умилније и убедљи-

Каријера у боји: од Жуте греде до просторија за послугу "Беле" куће

вије да шени, постројавају у најсвечанијим тоалетима пред Медлин Олбрајт, Билом Клинтоним и свим осталим убицама Срба. Већу срамоту српство не памти!

Амбасадори издаје трчали су на сваки позив са Запада, што да реферишу, што да се подуче технологији државног удара или завођења демократије!

Како је Европска унија оволико нескривено удвориштво хтела да крунише ултиматумом, на који је позивала српске опозиционаре у Луксембург, чак је и код оних који су давно душу продали ђаволу, проговорила част и одолели су искушењу самоубица – отвореној издаји.

Запад је схватио да је прекардашио, те је променио тактику и повукао се иза завесе. Понижавајућа епизода из Луксембурга се није поновила.

"Сви Срби"... осим власти

Срби из дијаспоре одиграли су значајнију улогу у животу матице, када су почетком 90. финансијски и морално подржали страначке вође Србије, пробуђене из вишедеценијске једнопартијске летаргије.

Нажалост, жетва ових политичких мисија, које су помодарски мање-више прихватили лидери свих странака и покрета, од Мирка Јовића до Милана Парошког, завршена је у њиховим приватним џеповима и на личним рачунима. Политика се многим показала као најunosнији посао, пут до хлеба без мотике.

Наук из ружног искуства са својом сабраћом извукли су и Срби из свих крајева света и тешко дрешили кесу на луксуз политичког "меценства".

Безброј пута поновљен позив за уједињење свих Срба из земље и расејања, никада није уродио плодом.

Нажалост, идеја саборности, за коју ни у Југославији није било слуха, преломљена кроз визуру бројних политичких опција, није имала већих шанси ни у дијаспори.

И готово, после деценије, после раслојавања, после везивања за одређене политике, 9. новембра 1999. године у Сент-Андреји, старој мађарској вароши, симболу српских сеоба и расејања, сазван је тродневни сабор свих Срба света, под геслом "За промене". Пастир ове амбициозне, "превратничке" светковине био је престононаследник Александар, а покровитељ амерички банкар и бизнисмен југословенског порекла, Мирослав Мајкл Ђорђевић.

Позвани су сви "релевантни" политички фактори из Матице и дијаспоре, осим "представника власти или режима у Србији"!

Сабор заведених

На тродневном Сент-Андрејском сабору окупили су се представници 80 организација Срба из дијаспоре, са свих континената, највећи број (њих) на једном месту. Величанствен дочек приређен је представницима српске опозиције, од самозваних представника Срба с Косова и Метохије, Момчила Трајковића и владике Артемија, до Биљане Плавшић и Милорада Додика из Републике Српске! Сабор је својим присуством увеличао и Патријарх српски Павле.

Јадно јединство Срба је, нажалост, изнео на својим плећима (и рачуну) само један од магната, Мајкл Ђорђевић из Сан Франциска, оснивач Конгреса српског уједињења.

Борис Вукобрат и Милан Панић ни су се одавали позиву да бораве у Сент-Андреји.

На заједничком скупу потписана је Декларација, којом се снагама демокра-

тских промена у Србији и Југославији оставља у аманет да се сложе у заједничком циљу – сврставање "недемократског и тоталитарног режима", што би дијаспора могла да подмаже милиони-ма зелених новчаница...

Улог је привукао и последњег опозиционог маргиналаца у Сент-Андреју. А откад то Срби Србима нуде шаргарепу на шталу, вероватно најбоље знају Мадлен Олбрајт и Мајкл Ђорђевић.

У носталгични, нереални амбијент Сабора уклонио се и одрођени престононаследник Александар Карађорђевић, коме су Срби, приликом сваке посете земљи свог порекла, показали колико је добродошао.

Све у свему, комедијантска парада кича и Срба без дела и имена, предвођена америчким и британским послушницима (који су нам већ једном подметнули Броза уместо Драже, и тако даље, и тако даље), показала је да од српске саборности нема ни "с". "Џењени" скуп није нашао за сходно да осуди агресију и насиље на Косову и Метохији, нити се ангажује на било каквој конкретној помоћи свом народу, исцрпљеном у годинама ратовања. Напротив, представници дијаспоре, мимо обичаја и протокола, мимо сваког реда, инструисани од влада оних земаља у којима живе и раде, понудили су се да буду мост између дојучерашњих нападача и пете колоне, сувише наивно поистовештујући "режим" са државом.

У посети Београду, пре пар месеци, био је и Драгиша Милетић, председник Демократске партије Срба из македоније. Том приликом примљен је и код највиших државних и страначких функционера, али је свратио и у седишта опозиционих странака. У посети лидеру српских радикала, др Војиславу Шешељу, Милетић се искрено поверио да Срби из Македоније пажљиво прате сваки потез власти у Матици, често се не слажу са неким решењима, али одлуке свог руководства поздрављају и не критикују пред јавношћу.

Неки одрођени, инструментализовани Срби из далеког света имали би шта да науче од политички мудрог Милетића.

Неочекивано су се ставили на сасвим погрешну страну, тамо где није народ из кога су поникли, и постали саучесници агресора и окупатора отаџбине својих прадедова.

У Швејковом тиму

Чини се да калифорнијски бизнисмен југословенског порекла и имена, Мики Ђорђевић, није имао бог зна чиме да се подичи у свом извештају са Сент-Андрејског сабора, јер се прашина подигнута око "историјског скупа свих Срба" слегла преко ноћи и без видљивијег трага.

Већ за недељу дана после овог догађаја, нестрпљиви и надобудни председник Сједињених Америчких Држава, Вилијам Џеферсон Клинтон, познатији као Бил, најчешће је помињана фигу-

ра у вези са Самитом Организације за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС-а), који је требало да се одржи у турском граду Истанбулу.

Наметљиви Бил режирао је антируску представу, да би своје европске партнере "наоштрио" против Русије, због наводне репресије и кршења људских права у Чеченији. Косовско-метохијски сценарио за велику војну силу, по процени Европљана, био је прекрупан залагај и превелик ризик, те су се земље чланице ОЕБС-а, после одрешите Јелџинове реакције, уздржале од осуда по налогу свог америчког Хитлера.

Како би замутили воду, организатори Самита, позвали су на истанбулски скуп представнике југословенске опо-

присуства пленарним седницама. Места "почасних", "проширених" чланова на овим сесијама, с правом гласа, попунили су неки други, важнији Чеси, од југословенских пришипетљи.

Драшковић, Ђинђић, Ђукановић се, чини се, нису вратили пуни утисака из Истанбула, ако је судити по ћутању којим су пропратили путештвије. Али, зато је њихов четврти сапутник, професор Жарко Кораћ, лидер СДУ, као пулен европских социјалдемократа, био много расположенији за причу. Кораћ је посведочио о јадном положају наших представника, који су сусрете са европским званичницима, као тринаесто прасе, имали у пролазу, у паузама, по ходницима.

тварује се у Београду и тек ће се обелодањивати; на реду је Берлин.

Предводник југословенске делегације, Драгослав Аврамовић, тврди да ће се у главном граду Немачке разговарати "о демократизацији земље, стабилизацији и развоју привреде и реализацији социјалних пројеката".

Свој заједнички наступ у Берлину, позвани, поред Аврамовића, саветници председника Српског покрета обнове, Предраг Симић и Огњен Прибићевић, Зоран Ђинђић, Владан Батић, Душан Михајловић, Драгољуб Мићуновић, Небојша Човић и Жарко Кораћ, утаничиће са представницима међународне заједнице, америчким и европским дипломатама.

Квочка и пилићи: Мадлен Олбрајт у свом јату

зиције, бахато игноришући власт и кршећи све међународне норме!

Југословенска дипломатија је оштро реаговала на овакав потез, те су и позиви опозицији били суздржанији.

"Спасилац" се појавио у лику тате "доброг војника Швевка" и Чешке републике, Вацлава Хавела, који је "виђеније" представнике југословенске опозиције, рачунајући ту и председника Црне Горе, Мила Ђукановића, удостојио части да буду чланови "проширене државне делегације" туђе земље! И овакав позив наша опозиција је прихватила!

Истанбулске нагодбе

Под чешким знамењем, југословенска опозициона четворка: Драшковић – Ђинђић – Ђукановић – Кораћ (председник Социјалдемократске уније) учествовала је у раду Самита по фоајеима, кулоарима и кабинетима, без права

Сазнали смо и то да се Драшковић "специјализовао" за дијалог са наследником Роберта Гелбарда, новим америчким преговарачем, Мајклом Добинсом, с којим се сусрео више пута, као и америчким државним секретаром, Мадлен Олбрајт!

Ђинђић је био "европскије" оријентисан, барем према афинитетима које је, нехотице, приметио Кораћ. Разговарао је са Шираком и другим представницима европских земаља.

Ђукановић је, колико се сећамо, тврдио да неће у Истанбул под понуђеним околностима, али се, ипак, нашао на Самиту, на услузи Олбрајтовој.

Правац Берлин

Сент-Андрејски сабор није дао очекиване резултате, оно што је договорено на маргинама истанбулског Самита о-

Поред проблема хуманитарне помоћи, избеглицама и најугроженијим структурама, на дневном реду берлинског састанка биће и стање у медијима, начини подршке демократским променама, као и процесу транзиције у Србији.

Да се Истанбул наставља у Берлину, а да су неке вашингтонске иницијативе и аранжмани са "узданицама" Савеза за промене разрађене у Турској, показује "трећа карика", Европа у планираној "трилатерали", оквиру за сарадњу у којој су до сада усамљено деловали Америка и такозвана демократска опозиција у Србији.

Да ли ће у Берлину добити прилику да се изјасне о коначном списку "непожељних" земљака на територијама држава чланица Европске уније, сазнаћемо ускоро.

Жана Живаљевић

КО СЕ СВЕ НАШАО НА СПИСКОВИМА
"НЕПОЖЕЉНИХ" У ЗЕМЉАМА ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ?

ПОЛИГОН НИСКИХ СТРАСТИ

Пета колона потказала и патриоте и недужне, саучествујући у фашизму Запада. На списку од близу шест стотина грађана СР Југославије, којима се забрањују путовања у земље ЕУ и покојници, и директори, и председници општина, и новинари. Баук звани "Велика Србија"

Агресију на нашу земљу политичари држава чланица НАТО искористили су да покажу да нису "моћни" само по оружју, већ и у пропаганди и психолошком рату. Ономе што су подразумевали под "другим кругом моћи", после бруталне силе, наш се народ сит исмејао. Било како било, у тих ратних 78 дана постигнуто је државно и народно јединство у трпљењу и одбрани, каквом смо тешко могли да се наламо из мирнодопске перспективе. Али ћемо га, као преживели актери и сведоци времена, сигурно памтити до гроба.

Очекивати да у таквој клими стопостотне мобилности, шаблонска, војнички сирова пропаганда испраних мозгова, који су 24. марта одлучили да са европских платформи полигну ваздухоплове пуне смртоносног терета и усмере га

Чик ПОГОДИТЕ о чему ВАМ то Милошевић НЕ говори.

Милошевић се користи лажима

Он цензурише ваше медије и ућуткује сву и сваку критику. Упркос томе, све више српских вођа и грађана почињу да увиђају истину и да је отворено изричу.

Сваким даном настављања погрома масовних убиства, систематског силовања, присилне евакуације и осталих грозота на Косову и Метохији. Милошевић се коцка са политичком и економском будућношћу Србије. Његова политика вам разара земљу и држи вас изолованим од светске заједнице.

Летак НАТО агресора: у рату и са грама-тиком, стилем и добрим укусом

23. NOVEMBAR 1999. GODINE
Svedok
DVOBROJ
BROJ 174-175 • GODINA IV • CENA 10 DINARA • 1.5 BH KM
Stane Dolanc na samrti

Sa 300 novih imena proširen spisak Jugoslovena kojima je zabranjen ulazak u zemlje EU, a među njima ima i mrtvih
600 ZABRANJENIH:

Факсимил заглавља новина
које су прве објавиле списак непожељних у земљама Европске уније

на народ Савезне Републике Југославије, има ефекта – незабележени је гаф бриселског НАТО штаба! Оног детињасто осиног који из авиона просипа неписмене летке, пуне грамагичких (садржајне да не спомињемо) грешака и глупости.

Суфлере-издајнике НАТО је, очигледно, тражио и нашао међу најнеукијима и најнеписменијима, пошто се и из вазуха обраћао у њиховом жаргону.

По завршетку рата, ова нова армија доушника и шапгача се, очигледно, умножила, али није поправила свој рукопис.

Тако је, ваљда, Европска унија и дошла до првог, а онда и другог, проширеног, списка "непожељних" југословенских држављана и предузећа, којима су ускраћене визе за путовања и пословање у границама држава чланица.

Осветничка "црна листа"

Пролетос је на листи "забрањених" било 300 имена, углавном политичара и државних функционера Србије и Југославије. Списак је, онедавно, удвостручен, а шпијуни Европске уније и шпијуни шпијуна као да су се утркивали у томе да удовоље својим ситним осветама и анимозитетима. По томе колико

је потпуних анонимуса извучено из бубња, јасно је да су доушници и потказивачи искористили своју прилику да на кратко буду господари туђих судбина.

Многи који су се нашли на овом списку могу са стопостотном сигурношћу да покажу прстом и именом, средњим словом и презименом, своје потказиваче! Међутим, у тој линији и јесте непрестива разлика између потказаних и ситних душа, које су оголеле своју завист. Први се никада неће бавити другима, док су ови други опседнути пређашњима, који су им и мора и савест. Има ли теже казне?

Казна без кривице

Овакву врсту "диференцијације", на подобне и неподобне, пожељне и непожељне, човечанство, а камоли "цивилизована", "демократска" Европа, не памти још из времена Холокауста. Притиснути чизмом светске силе, Сједињених Америчких Држава, у роду званом Нови светски поредак, по мери Била Клинтона и Хилари Ролам, слепи европски сатрапи не трагају за повијеним носевима и тамном путу. Сада је довољно да неко воли свој народ, порекло, име, отаџбину, па да се нађе у гету.

"Нова интернационала", Европа удруживања, унија, јединственог тржишта и монете, наизглед незадрживо упија у себе шаренило својих народа: Енглеза, Француза, Немаца, Италијана, Мађара, Срба...

"Нова интернационала" не бира савезнике, а с обзиром на екстремни милитаризам којим зрачи, успешно до сада, у свом походу на остатак здравог човечанства, упошљава и лево комунисте и десне националисте, и секте, и све познате и непознате социопатије. Важан је само циљ.

Европа у превирањима не диже главу, претворена у пуки сервис Сједињених Америчких Држава.

Агресија 19 земаља чланица НАТО на суверену Савезну Републику Југославију показала је сав кукавичлук и подаништво Европе пред Новим светом.

До којих граница је стара цивилизована дама спремна да шени пред америчким галофак жиголом, показала је неравноправна борба Давида и Голијата, вођена пролетос на живот и смрт на тлу наше отаџбине. Оваквом сломом Европе није се надала ни америчка администрација, која је систематски, деценијама у државама старог континента свађала владаре и народе, рушећи и постављајући себи угодне режиме.

Окупацији овог типа на европском континенту пружио је отпор само српски народ. Утамничен санкцијама откако се (за Бога!) дрзнуо да брани своје, растакан деобама, најзад је морао да искуси и мирис барута на прагачкој груди. Али је до задњег понављао сагу о Косову и Метохији, колевци српског духа и државности. Ми смо данас народ који живи и без свога срца. И зато је свако ко тако осећа "кост у грлу" петоклонаша и непријатеља српства, који не могу да укроте и дисциплинују жилаво словенско племе у срцу Балкана.

Петоклонаши дигли главу

Управо је минули рат искристалисао ствари и показао ко је ко.

Цео народ је мобилисан у одбрани. Нисмо се делили "за" и "против" онда када је света српска земља могла да се одбрани једино – оружјем.

Међутим, чим се отворио маневарски простор за борбу за власт, петоклонаши су подигли главе и заставе, понудивши све своје услуге туђинима и окупаторима. Наједном им је режим, против кога су ћутали док су важили ратни закони, поново био главни кривац и узрок свих проблема, више крив од агресора.

И онда када су се сложили да заједно прихвате мировни план Черномирдин-Ахтисари, чији су сваки члан разложно демаскирали и одбили једино посланици Српске радикалне странке, који су после његовог изгласавања у Народној скупштини Србије и поднели оставке на своје функције у Влади народног јединства, ти исти вајни опозиционари су сами себи запушили уста и приклонили се издаји и капитулацији.

Али, најлакше је "трун у туђем оку видети, а бити слеп за балван у сопственом".

Кроз призму медија

Психолози би лако одгонетнули осветничку, пакосну мотивацију издајника наспрам оних који су spremни да све своје снаге и сам живот положу за отаџбину. Зато и не чуди што Европска унија лако нађе подрепаше и слуте. Давно је народ измудрио да "два лоша убише Милоша".

Па тако и на овом фамозном списку "непожљених", који је, наводно, сачинила Европска унија.

Списком од 600 "забрањених", као ексклузивом која је распродала комплетан тираж, позабавио се најпре, из својих поузданих и поверљивих извора, недељник "Сведок", у броју 174-175, који је изашао из штампе 23. новембра 1999. године.

Почетком децембра, у два наставка, а тобож удовољавајући захтеву читаоца Радоја Г. Милића из Београда, и, како је саопштено публици, дневном листу "Глас јавности" "непосредно пре затварања новина стигао је у редакцију из Брисела комплетан списак држављана СР Југославије којима ће бити забрањено издавање виза и улазак у земље ЕУ", који "објављујемо без икаквих скраћивања". Заиста срећна новина, са ексклузивним правом на ексклузивност!

"Глас јавности", даље, открива да је "извор" драгоцене информације коју обелодањује почетком децембра – "високи званичник из седишта Европске уније у Бриселу, који је, замоливши да му не објавимо име, нашој редакцији доставио коначан списак "непожљених".

Ова дневна новина преноси и да инкриминисани списак "не садржи, како

су неки српски медији то најављивали, ниједно име из Српског покрета обнове или неке друге опозиционе странке!"

Чуди само како уредништва поменутих гласила, "Сведок", додуше, с дистанцом и резервом, примају и штампају материјале из "анонимних извора", на неки начин, по систему "рекла-казала" скидају и каче "пожељне" и "непожељне", и тако даље.

Овом списку, или документу Европске уније, ако је веровати "Гласу јавности" који је оба дана објавио факсимил насловне стране, "Сведок" додаје нову ексклузивност – "Списак фирми из Србије чија је имовина у Енглеској, Аустрији, Данској, Шведској, Италији, Француској и Немачкој "замрзнута" и имена "избрисаних" са листе људи којима је забрањен улазак у земље Европске уније". Реч је о 59 фирми и предузећа и више од десет "помилованих", међу којима су Јовица Станишић, бивши шеф Државне безбедности, Мирослав Иванишевић, бивши савезни министар за рад, здравље и социјалну заштиту, Зоран Дракулић, бизнисмен ("East Point Holdings"), Зоран Ивковић, бизнисмен ("East Point Holdings"), Љубиша Крговић, Народна банка Југославије, Милорад Мишковић, директор "Делта банке", Богољуб Пејчић, главни уредник листа "Српска реч", Радослав Родић, власник "Родић МБ", Радоња Минић, заменик министра (само толико), Ђорђе Ширадовић, бивши савезни министар, Ђорђе Нишовић, банкар... Ако је веровати.

Понижавајући редослед

Апсолутну предност на списку "непожељних" ужива породица председника Савезне Републике Југославије, нумерисана по, у најмању руку, необичном поретку: најпре председник, па снаха, Милица Гајић-Милошевић, потом супруга, брат, кћерка и син...

Други део списка иза "апсолутних фаворита" чине чланови Савезне владе, од директора и помоћника савезних институција, бивших службеника државне администрације до хуманитарних и културних посленика! На листи су и "савим свеже", нове снаге из редова Српске радикалне странке: дванаесторка предвођена Иваном Алексовићем, помоћником савезног министра за телекомуникације, Горан Андрејевић, помоћник савезног министра за комуникације (тако пише у списку), Гордана Булатовић, заменик савезног министра за изабеглице, расељена лица и хуманитарну помоћ, Милован Ерић, савезни министар за унутрашњу трговину, Маја Гојковић, вицепремијер, Никола Јанковић, помоћник савезног министра за економију (опет тако пише), Петар Јојић, министар правосуђа, Томислав Николић, вицепремијер, Душко Секулић, помоћник савезног министра унутрашњих послова, Милун Терзић, заменик савезног министра за спорт, Златко Лебовић ("Глас" преноси "Левовић"), помоћник савезног министра за пољопривреду, Небојша Величковић, министар без портфеља...

Покровитељ српског холокауста: перверзни председник САД, Бил Клинтон

Сви на гомили

Следи нови наслов: "Српска влада". Како је списак "пречишћаван" до 2. децембра, тешко је схватљива толика неинформисаност, да се, рецимо, не зна да Богољуб Карић и Чедомир Васиљевић, после реконструкције Владе народног јединства, већ од средине новембра нису више њени чланови, а на списку нису "бивши".

Зато је уредно побројана комплетна министарска постава, међу којима 16 српских радикала (укључујући и Бајрама Халиџија, члана Привременог извршног већа Косова и Метохије).

На "црној листи" су и директори предузећа чији је оснивач Република, али и шеф специјалних снага Државне безбедности, Френки Симатовић!

Војска без еполета

Посебну пикантерију чини део списка "Војска". Тако, један озбиљан, званичан документ за "непожељног" проглашава "мајора Атанасијевића" – само толико! Или "Босана, пуковника", "Будића, пуковника", "Гајића, пуковника", "Лукића, пуковника", "Манића, пуковника", "Стефановића, пуковника", "Стојимировића, генерал-мајора", "Тодорова, потпуковника", "Томића, потпуковника", "Тркуљу, пуковника". Оволика неприличност у навођењу имена и чинова "војних", баца у озбиљну сумњу да су шарлатани добили прилику за иживљавање и својски је искористили.

Три у оку – "Велика Србија"

Више од 300 "непожељних" именовано је међу "особама блиским режиму, чија делатност подржава председника Милошевића"!

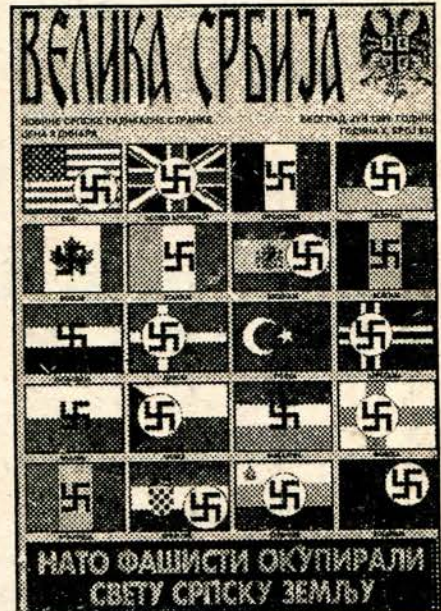
Ту су директори банака, предузећа и председници општина, цела посланичка гарнитура Српске радикалне странке у Скупштини Србије и посленици "седме силе". "Непожељне" из медија предводи главни и одговорни уредник новина Српске радикалне странке "Велика Србија", републички посланик, Синиша Аксентијевић. Из реда сарадника редакције у уредника је, нечијом милошћу, унапређено чувено перо "Политикине" куће, Коста Димитријевић.

Европска унија и њени домаћи доушници нису заборавили ни Вељка Дукића, који годинама у гласилу српских радикала није објавио ни ретка, почаствовивши га титулом – уредника.

Фама од уредништва "Велике Србије" очигледна је и по томе што се на тапету европских граничара нашао још један "уредник", Момир Марковић, републички посланик и директор познатог јавног предузећа.

Нису заборављени ни Северин Поповић, Јадранка Шешељ, Душан Весић и Жана Живаљевић.

"Будном оку" Европске уније није промакла ни Татјана Ленард, члан Дирекције ЈУЛ-а, уредник у Информативном програму Радио телевизије Србија, Жељко Митровић, власник ТВ "Пинк", Тамара Тодосић, главни и одговорни уредник смедеревског "Радио С",

На нишану мондијализма: новине Српске радикалне странке неће истаћи белу заставу

члан ГО СПС, Јеврем Дамјановић, главни уредник "Илустроване политике", Живорад Ђорђевић, главни уредник дневника "Борба"...

У истој рубрици су и три покојника: Драган Милуновић, републички посланик Српске радикалне странке, погинуо бранећи Косово и Метохију од шиптарских банди и НАТО-а, Мирослав Васиљевић, републички посланик, српски радикал, који је трагично преминуо у саобраћајној несрећи на дан када је отаџбину напала НАТО армада и Вељко Ружић, савезни посланик и српски радикал који није могао да преболи новосалске мостове...

"Подобни" рушитељи

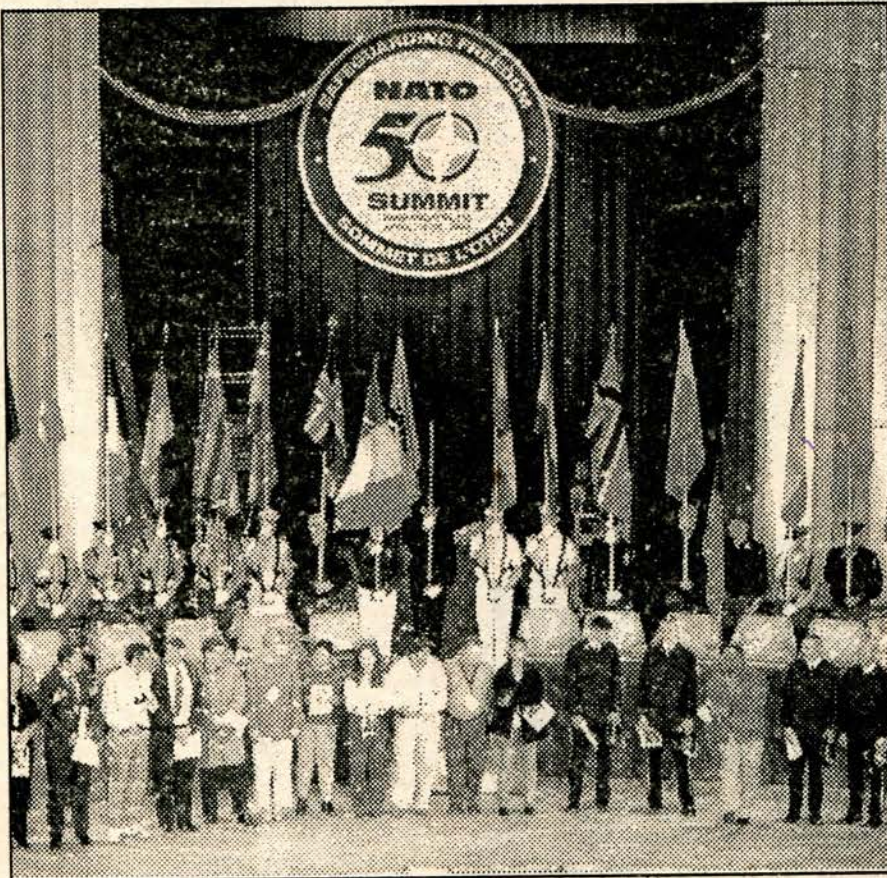
"Црним листама" и списковима "непожељних", поробљена Европа показала је свој "дух потавнели", како би то назвао велики српски песник Милош Црњански.

Нови европски фашизам одстрелује бунтовне, осведочене патриоте, који се опиру мондијализму новог светског поретка.

Кад ова Европа у некога упре прстом, углавном се поуздано обрушила на прегаоце за народ и државу и то је најбољи знак да се боји непокорених. За мање-веће грешке које се поткраду криви су лоши и злонамерни суфлери.

Европа не зна шта чини. Својим сарадницима и колаборационистима није затворила врата. Не схвата да од оних који не воле ни себе ни ближње, продају и народ и отаџбину, вајде нема. Па, нек' јој буде – кад су били спремни да напакују најрођенијима, са колико ће тек страсти срушити Рим!

Жана Живаљевић

Кукавичлук и сервилност Европе: САД напудале чланице НАТО алијансе на Србију

ПОКОРИ СЕ ИЛИ УМРИ

Криви краставци, рупе у сиру и Срби, као дестабилизациони фактор Европе и шире

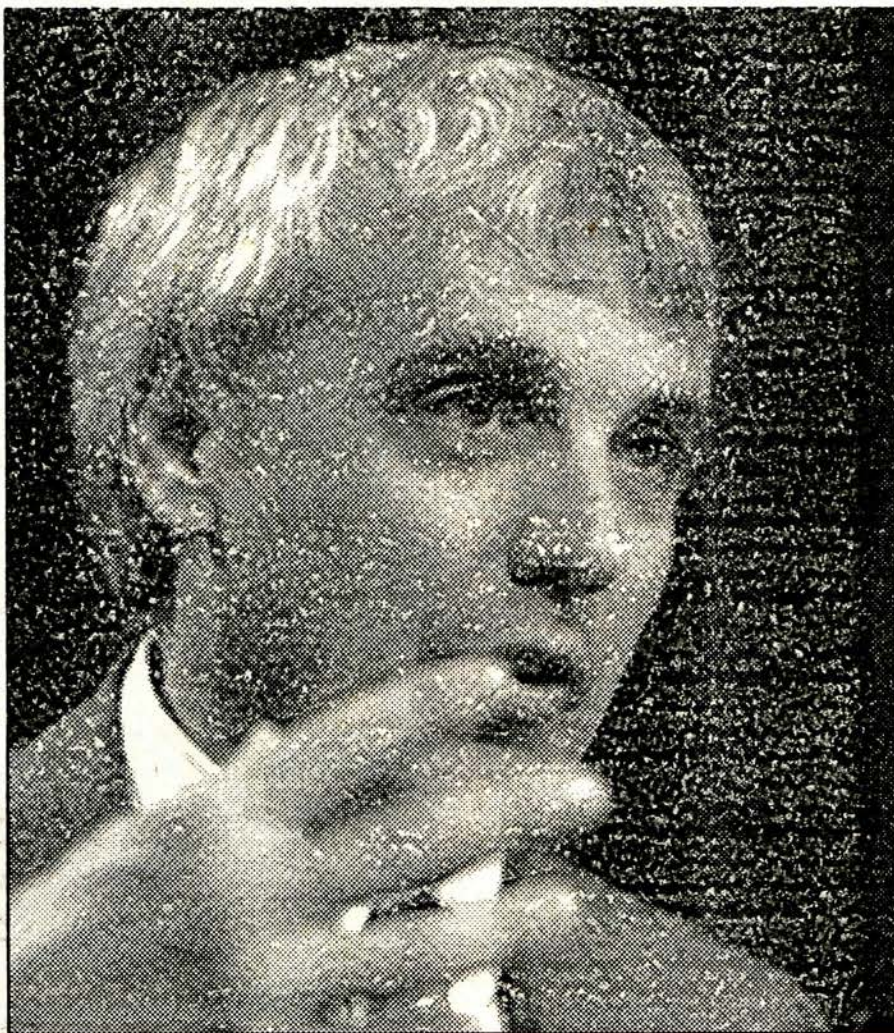
Како то раде демократе, не престаје да нам показује власник чувеног слећеног осмеха Џејми Шеј, НАТО портпарол. Да га нема, ваљало би га измислити, Џејми Шеја, човека који обједињује атавистички опрез с овогоковним искуством о анђеоском лицу Ђавола.

Тај тип, који је просипајући натегнути сладуњасти шарм, уз неподношљиву лакоћу хладне еквилибристике матерњег језика, изговарао страхотне лажи обмотане у крематоријски естетизовану шминку бриселске виртуалне говорнице, током бомбардовања Србије, овако је недавно одговорио на питање (српског?) новинара о евидентним двоструким стандардима, са којима су се Срби, минулих година, ма где тумарајући кренули, непрестано суочавали:

"Ја сам веома задовољан што могу да одговорим на ово питање. Наравно да постоје двоструки стандарди! То је тако у демократским друштвима. Овде управо лежи важност медија, да укажу на те неправилности. Да бисмо избегли двоструке стандарде, штампа треба да указује на такве неправде. Зато сам срећан што сте ми поставили то питање. Слободно постављање питања моћних медија јесте једини лек у демократским земљама да се овакве појаве спрече". (НИН, 16. децембар 1999)

Мр Шеј, у најбољој традицији Гебелса и стаљинистичких прокуратора, својих тоталитарних претходника, изражава најпре срећу што му је (најзад) неко поставио то питање, срећан је због тога мр Шеј, па захваљујући тој усхићености даље сазнајемо – шта – да су двоструки стандарди саставни део демократије, о чему, наравно, појма нисмо имали.

Не чуди бескрупулозни цинизам и безобзирност тог чиновника, они су подражавајући декор вертикале и хоризонтале опскурне машинерије коју он представља. О томе већ све знамо, али ми је драго због Џејмија, он је један од мојих омиљених ликова из читаве те галерије модерних криволика, одевених у скупа одећа, са брижљиво одабраним детаљима. Опстао је и изборио се за то високо место у великој конкуренцији, посебно међу Британицима, тај бледуњасти феминизирани дечко о коме нико ништа не би знао да му није припала жалосна слава гласноговорника Силе. Одабран је међу толиким лажовима, ипак се очекивало да у томе буде вештији, зар

Бескрупулозни цинизам: портпарол НАТО-а Џејми Шеј

је то најбоље што имају? Ипак, испео се на то престижно ударно медијско постоље у замршеним ходишцима бриселских канцеларија, за које људи кажу да су, мада фингирају базично почивалиште Силе Света (СС), само стерилни климатизовани сурогат Вучје јаме.

Савршено се уклопио у ту љигавау сценографију чији су коаутори поносни власник ушкопљеног пса и дични актер огавне сексуалне афере, затим човек са лицем Јануса, мр Приме Министер, особа која је успела да у свом обличју споји мешавину влажног осмеха и лутајућег погледа неоткривеног кривца. Ударна фигура ипак је невероватни

еволутивни продукт у лику министра одбране Њ.В, сада генсека НАТО, мр Робертсона. На тако нешто је вековима требало чекати, то мајка често не рађа, ту задивљујућу мешавину Кромвела, Хитлера и Пиквика, тај поразни резултат ретроградне острвско-континенталне селекције.

**Они то раде у мокасилама,
са шеширом, тачно у подне**

Скоро негде, још један врли представник демократског европског духа, штавише, средњоевропског, чувени "плишани револуционар" (такви су, покаже се,

екстремни зликовци) Вацлав Хавел, поручи нам, такође не трепнувши: "Завршетком бомбардовања, посао није завршен, тек је почео". Има, дакле, још посла за Хавела, ког смо толико љубили, а код неких ће та љубав, богами, бити доживотна. Био је, притом, каже, у мокасилама (не у чизмама, па он је ипак плишани тип). Све тако у мокасилама, објаснио нам је да то "није био рат против народа, него против режима", па због тога ипак има наде да ћемо у обећаном наставку добити демократску прилику да бирамо да ли ћемо обувати мокасине или чизме, то ће одређивати високи представник, супервизор, од ока, или на основу тајних спискова?

Кажу да је прича о Мадлен Олбрајт и пожељним Србима у Бањалуци почела с једним букетом цвећа. Госпођи, која преферира шешире упркос свему, а која је још једно отелотворење збрке у размештају и живи доказ да Творац ипак зна шта ради и кад нема милости, букет цвећа уручила је тадашња српска председница. То је одмах сагледано као историјски догађај и почетак Новог доба, у коме ће Срби бити преторијанци Новог светског поретка (та им је улога у почишем врло пријала), а указивано је и на посебну светлост коју догађај баца на улогу жена у наилазећем миленијуму. Да ли је букет цвећа деловао на познати средњоевропски рафирман Старог света или на још славнији брутални практицизам Новог света, којима госпођа подједнако припада, тешко је рећи, јер у последње време чини се да цвеће није довољно, захтева се рукољуб.

Шта је, дакле, уз цвеће, наклон и "љубим руке" још потребно за демократију? Наравно, не заборавите, двоструки стандарди, без те шизофреничности не би било ни демократије, а богами ни тоталитаризма. Како се то ради у демократији, објашњава Шеј даље, да поново не би било какве забуне: двоструки стандард ваља избећи, у чему је епохална улога слободне штампе. Интересантно, нарочито ако се посао у међувремену обави. А шта је био његов посао, ни то не крије: да за "операцију добије подршку сопствене јавности".

Све је на свом месту, демократија може мирно даље, крупним корацима. Грешке постоје, па шта, ту су слободни демократски медији да се постарају да се овакве појаве спрече. Кад се постарају, сви могу мирно да наставе уживање у лаком, сувом мартинију, уз последње берзанске извештаје, сажете описе "несрећних (чеченских) избеглица", између два авионска лета и промене броша на реверу.

Бомбардовање (чега) – избегличког конвоја код Баковице нанело им је велику медијску штету, каже мр Шеј, који после признања двоструких стандарда, не мора да објашњава зашто баш тај масакр цивила издваја. У свету легитимних двоструких мерила има разлике међу спрженом и побијеном децом и цивилима. Шта друго може да артикулише тај сајберски дизајниран медијатор Империје Зла, који је пред милионс-

ким аудиторijумом виртуалних конзументата, уз асистенцију НАТО официра, специјалним штапићима копао по нашим живим ранама?

Наравно да су у том тоталитарно-демократском дискурсу живи спаљени путници воза у Грделици постали тек статисти светског хорора, како би се ту уклопила на ноши уморена двогодишњакиња из београдског предграђа, шта ту има да тражи беба из околине Куршумлије, убијена у наручју у истом часу

Патетичне успомене Хиросиме

Прича о "циљу који оправдава средство" завршава се у тоталитаризму. Што је циљ "узвишенији", тоталитаризам је свеобухватнији. Тоталитарна демократија продаје се као "мека", скоро људска, она што ће донети "добро за све" и чини зло у име добра. Злосрећна судбина Истока, која говори да је од свега важније средство, Западу није ништа рекла. Нова империја лажи и зла размаха-

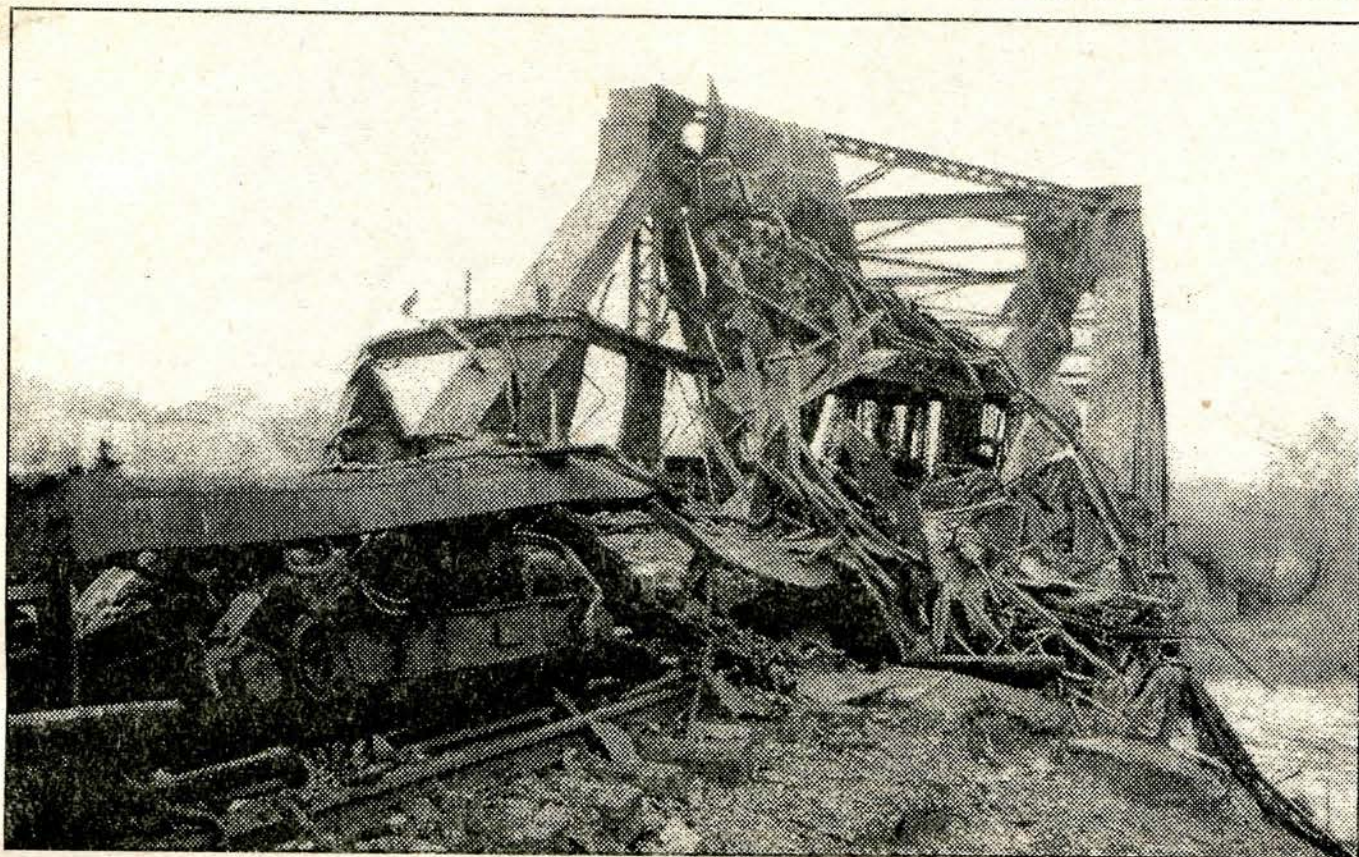

Убица има свуда: бомбардовање избегличког конвоја код Баковице

усмрћеног оца, шта двоје деце из Раље, које је и тако склоњене, убица стигао, јер убица је био свуда, у томе је била његова недостижна славна предност. Није му умакла ни вансеријски талентована девојчица из Варварина, она ће свој дар уместо људима на земљи, даривати бољима. Толика друга деца, толики беспомоћни, јуче, данас и сутра, такав успех за Шеја, Кларка, Солану, Ричардсона, за госпођу и све њих, за демократију и комесаре идеологије људских права, идеологије која се, као и свака друга, изродила у монструозни кошмар.

ла се фриволно заводљива, надмено пре-моћна, код ње су и хлеб и батина, и сан. Мора се, по свему судећи, чекати на њен природни неминуовни крај. Рим ће, наравно, горети, уз музику, као и Берлин, а "варвари" ће бити пред вратима. Кошка је давно бачена.

Поданици Империје, и кад нису њени врхунски експоненти, комплетно па и физички обележени, пате од вируса којима их је задојила. У току бомбардовања Срба 1995. године, када је Република Српска била пробни полигон за организање "Милосрдног анђела" над Србијом 1999, са таласа сада непостојећег Српс-

Колатерална и друге грешке: спаљени путнички воз у Грделичкој клисури

Каријатида "демократије" госпођа која преферира шешире

ког радија, оглашавала се често песма "Гуд бај, Америко, где год да си сад". Заинтересован мелодијом, један амерички новинар затражио је од српских колега да му преведу песму. Она гласи:

"Еј кројачи, проклетства сијачи, да л' на очи долази вам сан, ил' по ноћи, баш ко и дању, припремаје неки крвав план.

Гуд бај Америко, где год да си сад, заспао је чак и руски цар, а на небесима колективни дешава се сан.

Да л' се неко горе стиди кад на земљи ово види, или су можда богови преспавали дан.

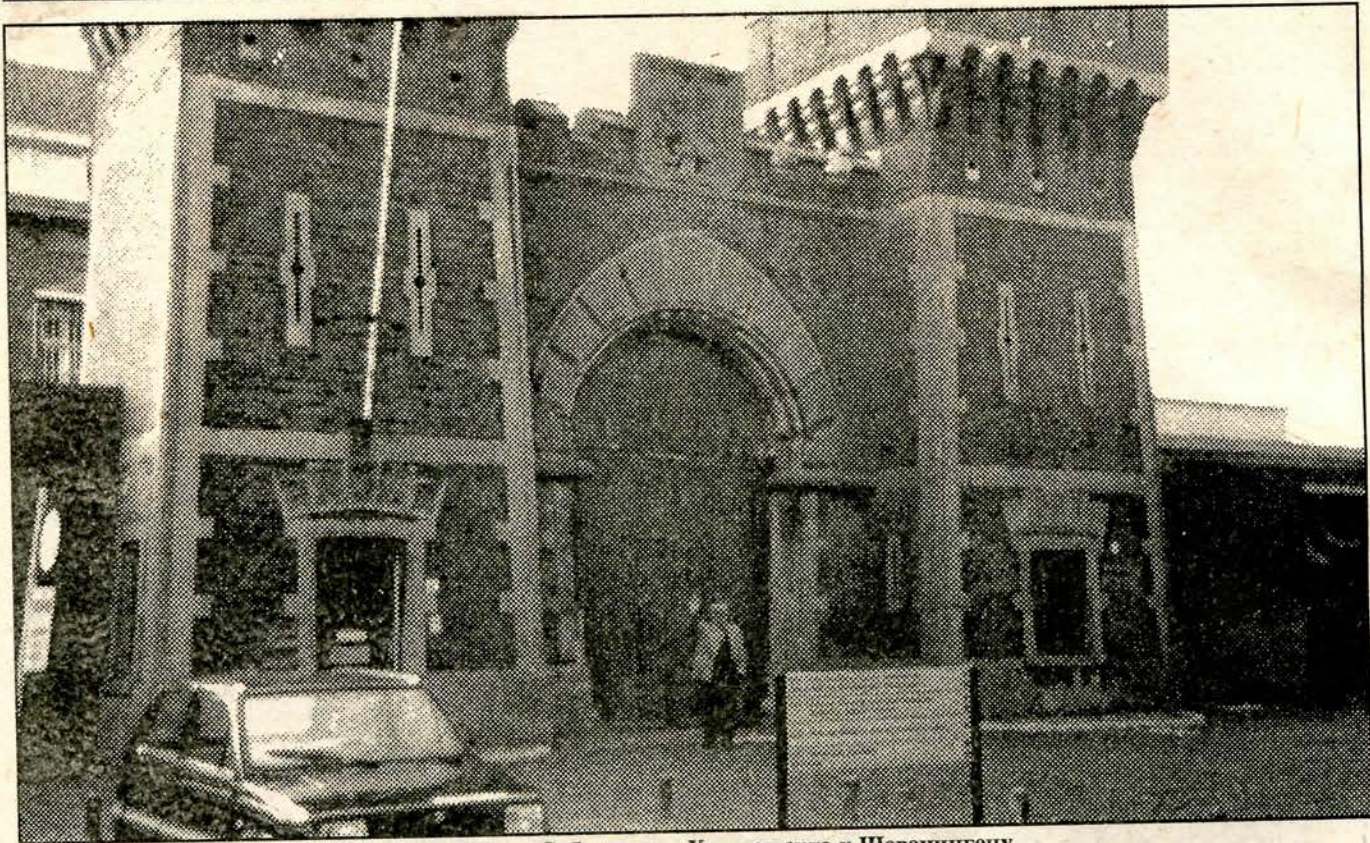
Гуд бај Америко, где год да си сад, добро те памти Хиросима, црни град.

Потражи Боже, ако није много дрско, ту на небу обланиште једно српско, у трави дечју душу што спава, само тихо, да на миру снови мала глава.

Да л' се неко можда стиди кад на земљи ово види, гуд бај Америко, ма где била сад..."

"That's pathetic", рекао је, после краће ћутње, тај човек, био је то сав коментар, бруталан и хладан, и ипак нетипичан за њега, јер није показивао екстремну наклоност према Србима, напротив. Осетивши да ипак треба да каже још нешто, одлучно је да остане доследно буквалан: Чујте, нема ту много приче, поручка гласи: Покори се или умри!

И заиста, Срби као да су превидели: на Западу ништа ново, богме ни на Истоку. У вековима иза себе, покушавајући да олакшају тај вечити драстични избор, као и други, развили су, не усавршивши га баш, вештину "флексибилности" којом су покораване тумачили као тобожњу лукавост и притајивање.

Резервисан за Србе: затвор Хапског суда у Шевенингену

У тој игри никад нису били бардови, већ само аматерски епизодисти. Схватили су, временом, да је и тај избор дефинитиван, гледајући своје "покорене да би били спашени" исламизоване и поунијађене сународнике, који су постајали ударна песница господара, заувек одрођени.

Опседали су их преговарачи и трговци, носећи скривене карте у широким рукавима, бивали су заплуснути изругивању и оптужбама због тобожње аполигије смрти. Питајући се има ли живота после смрти, узалуд су чекали и одговор на друго питање: има лига прење?

Мада "свако од нас стоји пред избором: или умрети да би се живело, или живети да би се умрло", проблем са претњом покори се или умри, није тако метафизички. Његова сушттина је у недостатку избора. Кад би питање избора подразумевало само рангирање степена слободе или илузије о њој, била би то, каква-таква, фер понуда.

Нудим ти, дакле, чувени бољи живот (живети да би се умрло) ако ми се покориш, или живи по свом! Не, твоја алтернатива је – умри – под бомбама, санкцијама, без лекова, у мраку. Да бих ти показао величину своје великодушности, у међувремену ћу нудити "енергију за демократију".

Утеривање демократије у изопаченом свету новог тоталитаризма значи да онај ко се у тај играок не уклопи, неће се ни у шта уклопити, он штрчи као црно међу жутим пиладима, то пиле певаћ неће постати! Ако прокукуриче, можда нежно жуте кокице похрле с клања.

Црно пиле чека маљ, Србе Хаг

Пропис Европске уније о изгледу и величини краставаца указује да се правила морају поштовати у свим областима: да би се нашли на трпези чланова Уније, краставци не смеју бити криви, нити различите величине. Сваки другачији, одмах се елиминише, домаћице Уније не смеју бити изложене таквом искушењу, краставци морају бити под конац исти. Тако је то у демократији, црно пиле чека маљ, а Србе Хаг.

Где води то онтолошко изопачење показује и случај ишчезлих рупа на швајцарском сиреу. Брижљиви контролори запазили су тајанствено смањивање рупа у сиреу, па су уложене велике паре да се открије узрок те несвакидашње појаве. Показало се да нестанак рупа на сиреу није резултат диверзије француске конкуренције, већ последица примене високо стерилних услова при мужи крава. Електричне музике су уништиле бактерију која прави рупе у сиреу, па је произвођач кренуо у акцију, али какву: не да врати стерилне услове на нормалу, већ да у лабораторији направи бактерију која ће изиравати природну, како би сир и даље имао рупе и продавао се по високој цени. Повратка на нормални ред ствари нема, јер од чега би живеле лабораторије и произвођачи музике? Рупе су враћене, сир је сурогат, вештачки створена бактерија оргија и мутира, краставци су прави, краве су луде, Срби су у Хагу или на путу ка њему, бољи живот је у току, преноси се директно.

Из лабораторија ће ускоро излазити не само исте јабуке и паприке, него и

исти људи, вероватно "млади, лепо, плави". Isn't ridiculous?

Покорени, да не би умрли, молиће да што пре дођу на ред за клонирање, како међу свим тим красним копијама не би штрчали, како би се уклопили у стандард. На фингирању слободних избора, од којих се неће одустати чак ни због високих трошкова и друге колатералне штете, предност ће имати "усаглашени", прави и плави, продукција пожељних локалних управљача биће ствар националног престижа, па ће листа чекања на клонирање постати предмет међународне корупције широких размера, због чега ће се водити велике акције Здружених снага Међународне полиције (ИП-ТФ) и ударних Делта одреда за хитне интервенције. Ко не верује, нека чита Орвела, ни њему нико, средином педесетих, није веровао, ко жели да сазна шта хоће Америка, нека чита Чомског.

Дисциплиновање Срба, као ни обрачун са кривим краставцима, заиста није ништа посебно, не разликује се битно од иживљавања над домороцима које су, после голе силе, применили конквистадори. И тада је победила демократија, и то европска, цивилизована и хришћанска, па су стари народи Северне и Јужне Америке, Африке и Аустралије, крадомице, на тајним местима, упражњавали своје "примитивне" обичаје.

Сада то чине "слободно", за туристе, док светски путници, између два авиона, испијају своја пића, и гледајући "дивљаке" уживо, покушавају да буду мање мртви од њих, бивших власника некадашње културе, претворене у симулирајући циркуски ритуал.

Тијана Жаровић

НАЈМЛАЂЕ НАСЕЉЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА

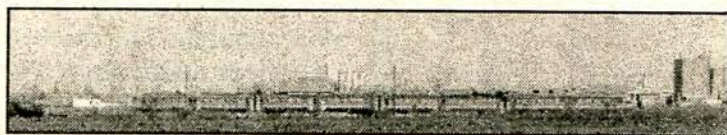
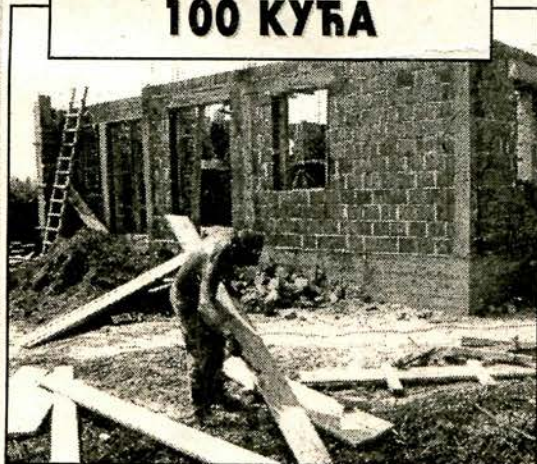
● Струја и вода већ на ободу насеља

- Насеље од близу 900 парцела величине од 6 до 8 ари
- Идеална саобраћајна веза

Урађен је прилазни пут
Главна саобраћајница кроз насеље
широка 20 метара

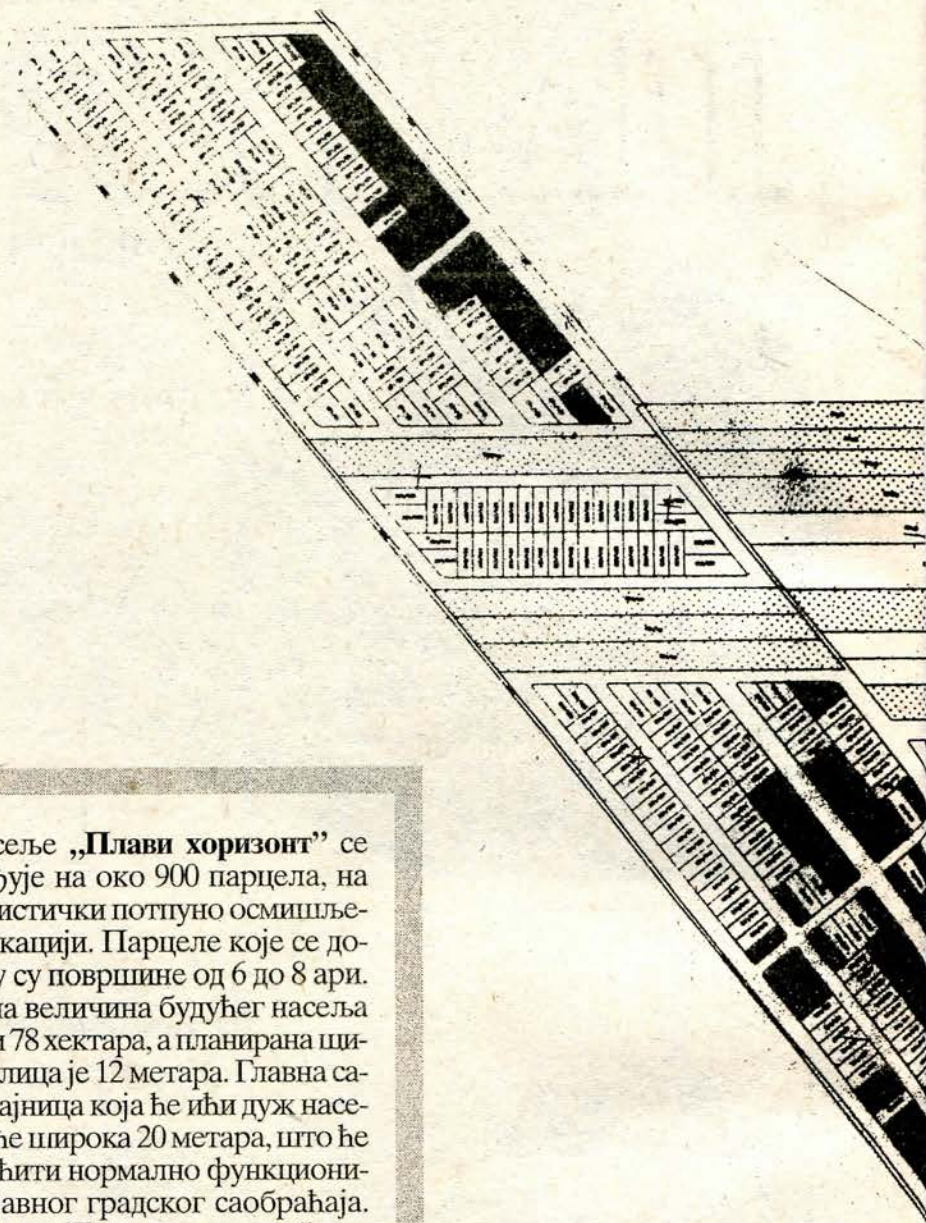

**ИЗГРАЂЕНО ПРЕКО
100 КУЋА**

У непосредној близини „Беовоза”, са излазом на
два аутопута, на 10 минута вожње од центра Земунa

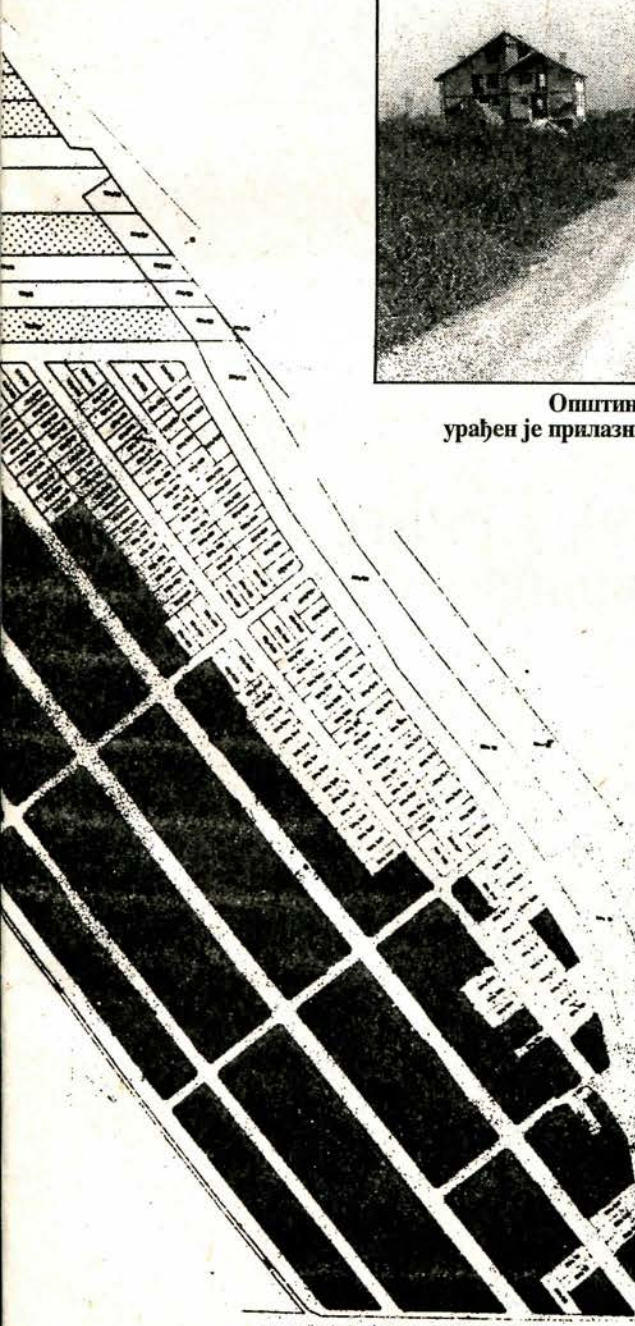

Насеље „Плави хоризонт” се изграђује на око 900 парцела, на урбанистички потпуно осмишљеној локацији. Парцеле које се додељују су површине од 6 до 8 ари. Укупна величина будућег насеља износи 78 хектара, а планирана ширина улица је 12 метара. Главна саобраћајница која ће ићи дуж насеља биће широка 20 метара, што ће омогућити нормално функционисање јавног градског саобраћаја. Сада се до „Плавог хоризонта” стиже на два начина: скретањем са саобраћајнице која повезује два ауто пута, асфалтним путем (мање од једног километра) или са друге стране, из правца Земун поља, такође асфалтним путем, поред тамошње железничке станице. Насеље се налази у непосредној близини „Беовоза”, што омогућава додатну повезаност са свим деловима Београда.

Стање продатих плацева на дан 14. јануара 2000. године

Општина се брине о инфраструктури:
урађен је прилазни пут, а ради се и главна улица у насељу

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

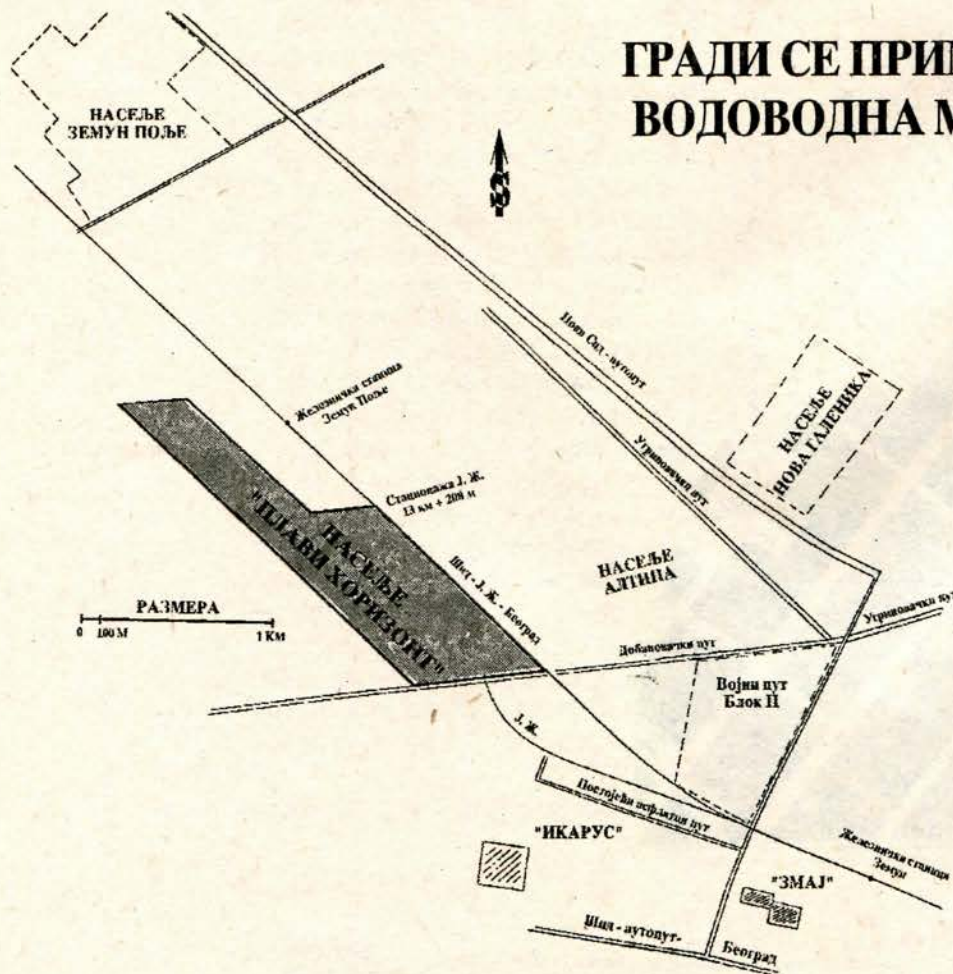

ЈАВНИ КОНКУРС ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ „ПЛАВИ ХОРИЗОНТ”

До сада је продато 408 парцела

- Парцеле се налазе у продужетку насеља „Алтина”, са леве стране пруге Београд - Батајница, од Добановачког пута до насеља Земун поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 300 динара по м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 300 динара на жиро-рачун бр. 40805-601-1-178255 „Земунске новине”.
- Пријаве се подносе у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон 198-323/ 36

ГРАДИ СЕ ПРИМАРНА
ВОДОВОДНА МРЕЖА

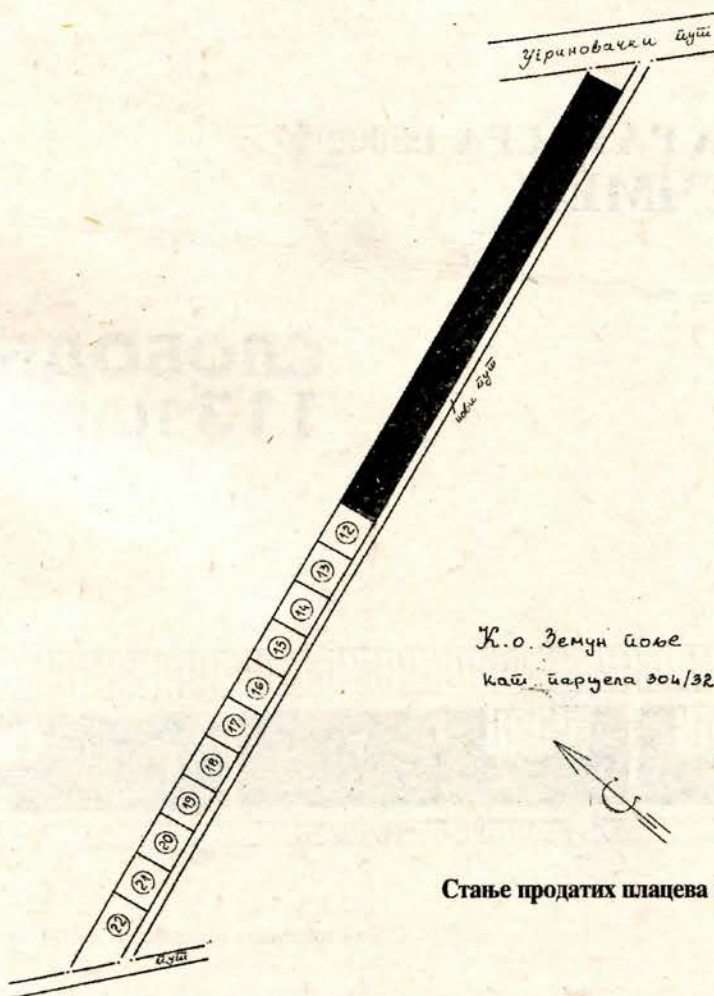

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС
ЗА ДОДЕЛУ 22 ПЛАЦА
ЗА ИНДИВИДУАЛНУ СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ
У НАСЕЉУ АЛТИНА, У ЗЕМУНУ

Предмет конкурса су 22 парцеле површине од 400 до 688 м²

- Парцеле се налазе у насељу Алтина у улици Угриновачки пут.
- Почетна цена је 400 динара по м².
- Право учешћа на конкурс имају сва правна и физичка лица.
- Затворене писмене понуде достављају се Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове СО Зemun, Трг победе 1, соба 65, спрат II, у року од 7 дана од дана објављивања огласа у „Земунским новинама”.
- Парцеле ће бити додељене по редоследу подношења понуда.
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 400 динара на жиро рачун бр. 40805-601-1-178255 „Земунске новине”.

Површине
плацева:

- 12.- 400м²
- 13.- 400м²
- 14.- 400м²
- 15.- 400м²
- 16.- 400м²
- 17.- 400м²
- 18.- 400м²
- 19.- 400м²
- 20.- 400м²
- 21.- 400м²
- 22.- 668м²

Стање продатих плацева на дан 14. јануара 2000. године

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС

ЗА ДОДЕЛУ ПЛАЦЕВА ЗА ИНДИВИДУАЛНУ СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ НА ЛОКАЦИЈИ ИЗМЕЂУ БЕЧМЕНА И ПЕТРОВЧИЋА

Предмет конкурса је 283 грађевинских парцела у величини између 6,5 и 7 ари

Парцеле се налазе уз асфалтни пут између насељених места Бечмен и Петровчић.

Уз овај комплекс изграђен је примарни градски водовод и постоји енергетски далековод високог напона.

- Парцеле се продају по цени од 25 дин/м²
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 50 динара на жиро-рачун број 40805-601-1-178255 „Земунске новине“
- Пријаве се предају у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба бр. 65, а ближе информације могу се добити на телефон 198-323/36

ПРИБЛИЖНА РАЗМЕРА 1:5000
КО БЕЧМЕН

Стање продатих плацева на дан 14. јануара 2000. године

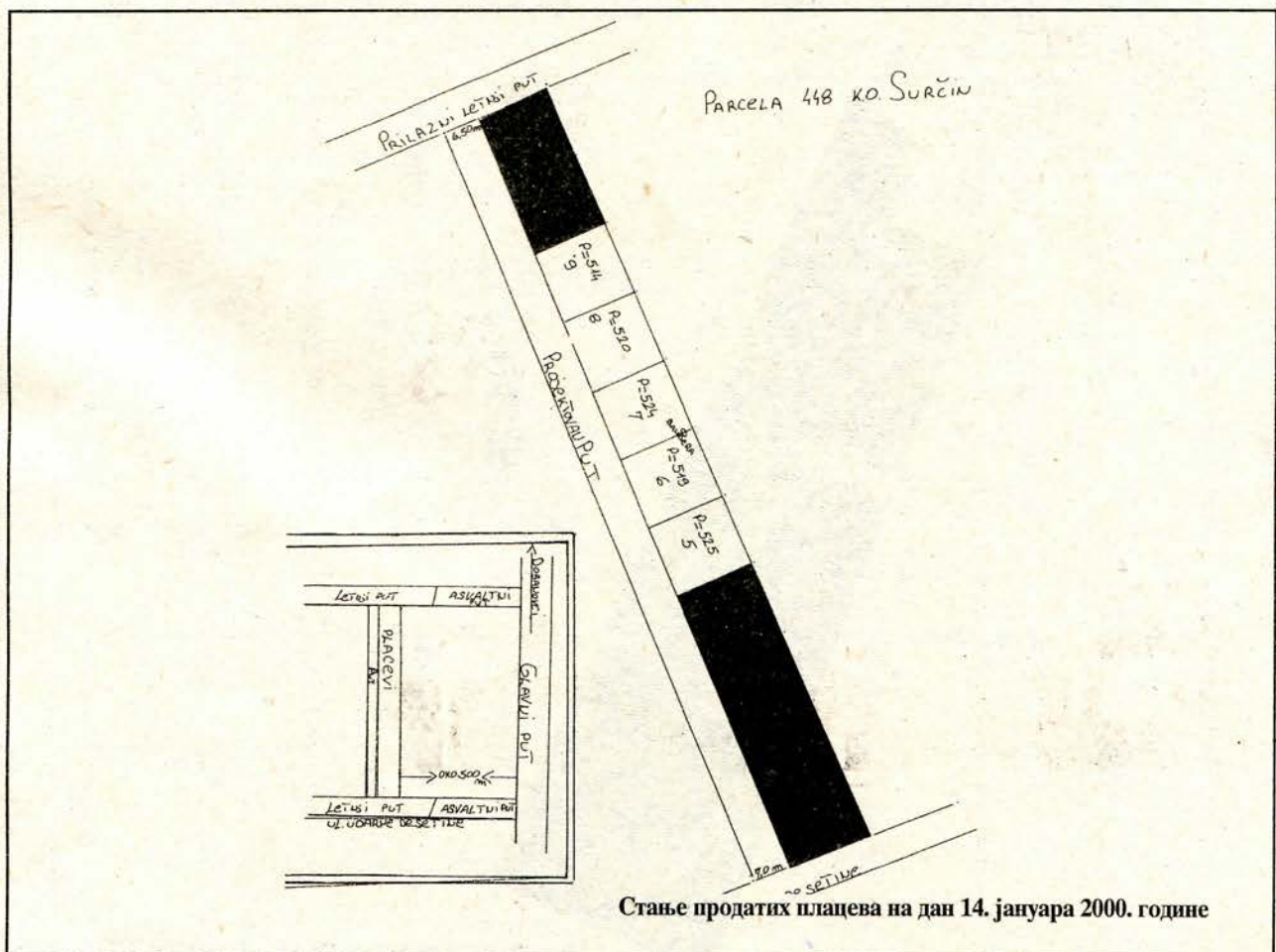
ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС

ЗА ДОДЕЛУ 11 ПЛАЦЕВА ЗА ИНДИВИДУАЛНУ СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ У СУРЧИНУ

Предмет конкурса су 11 плацева, површине од 503 м² – 543 м²

- Парцеле се налазе у Сурчину, на локацији улице Ударне десетине у Сурчину;
- Почетна цена је 150,00 динара по 1 м²;
- Право учешћа на конкурс имају сва правна и физичка лица;
- Затворене писмене понуде достављају се Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун, Трг победе бр. 1, соба 65, II спрат, у року од 7 дана од дана објављивања огласа у „Земунским новинама“;
- Парцеле ће бити додељене по редоследу подношења понуда;
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 150,00 динара, на жиро рачун број: 40805-601-1-178255.

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА ЗА СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ У НАСЕЉЕНОМ МЕСТУ ЈАКОВО

Предмет конкурса су слободне парцеле које се налазе у Балканској улици

- Парцеле се додељују уз накнаду од 40 дин/м².
- Право учешћа на конкурс имају сва правна и физичка лица.
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 50 динара на жиро-рачун број 40805-601-1-178255 „Земунске новине“.
- Пријаве се подносе Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а парцеле ће се додељивати по редоследу пријављивања.
- Информације на телефон 198-323/36.

ЈАКОВО
Р=1:2500

Стање продатих плацева на дан 14. јануара 2000. године

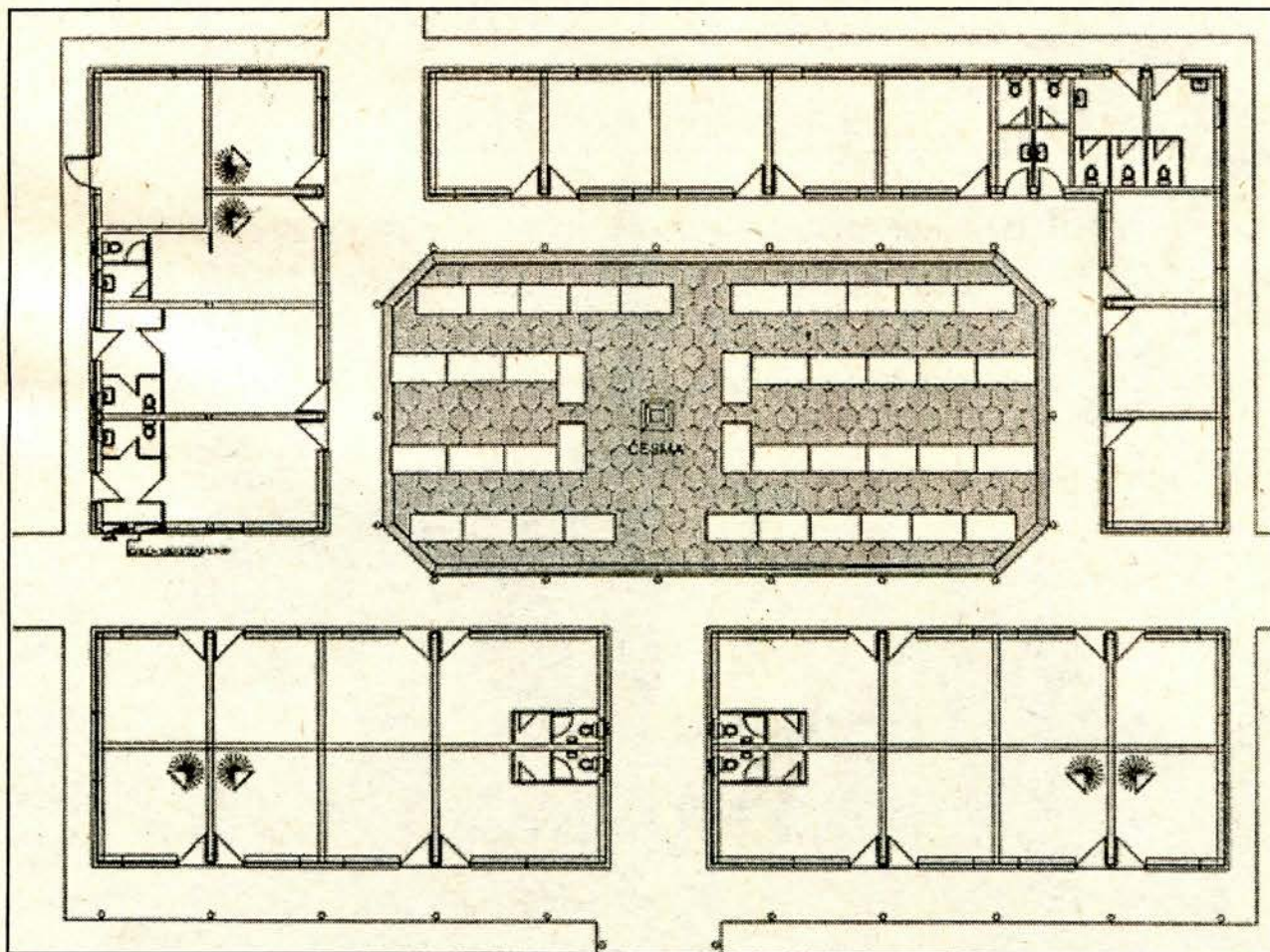
**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС“
Земун, Трг победе 3**

**РАСПИСУЈЕ КОНКУРС
ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА ЗА
ИЗДАВАЊЕ ПИЈАЧНОГ ПЛАТОА
У ДОПУНСКО-СНАБДЕВАЧКОМ ПУНКТУ
НОВА ГАЛЕНИКА, ПОВРШИНЕ 204 м²**

Општи услови конкурса:

- Право учешћа имају сва правна и физичка лица
 - Сваки понуђач је дужан да уз понуду достави доказ о уплати износа од 500 динара на жиро рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 „Земунске новине“ на име трошкова оглашавања
 - Понуде се достављају до 31. јула 1999. године у затвореној коверти са назнаком „Понуда, не отварај“
 - Понуде се достављају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а“, Земун Трг победе бр. 3
 - Почетна цена закупа на период од годину дана износи 70.000,00 динара
 - Закупац је дужан да обезбеди сам пијачне тезге и организује продају
 - Пијачни плато је затвореног типа
 - Предност при избору има понуђач који понуди највећу почетну цену
 - Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора уплати целокупан понуђени износ у року од три дана од коначности одлуке о избору.
 - Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Детаљније информације могу се добити на телефоне: 011/ 610-239 или 610-369.

ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС“
Земун, Трг победе 3

РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА
ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП
ПОСЛОВНОГ ПРОСТОРА У БОЉЕВЦИМА

ПРЕДМЕТ КОНКУРСА ЈЕ ПОСЛОВНИ ПРОСТОР ПОВРШИНЕ 25 м² (ДОМ КУЛТУРЕ)

Општи услови конкурса:

- право учешћа на конкурс у имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро-рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 „Земунске новине“, на име трошкова оглашавања
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са назнаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ“. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а“, Трг победе 3
- најнижа почетна месечна закупнина коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод 16,50 динара по м²
- Предност при избору има понуђач који:
- понуди највећу почетну месечну закупнину,
- понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у виђеном стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности „ЗИПС-а“ без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације на телефоне: 011/ 610-239 или 610-369.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС”
Земун, Трг победе 3**

**РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА
ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП ПОСЛОВНОГ ПРОСТОРА У БОЉЕВЦИМА**

Предмет конкурса је: пословни простор површине 286 м² у улици Браће Гавраић број 1

Општи услови конкурса:

- право учешћа на конкурсима имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро рачун број 40805-601-1-178255 „Земунске новине”, на име трошкова оглашавања
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са знаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ”. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а, Трг победе 3
- најнижа почетна месечна закупника коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод 16,50 динара по м²
- Предност при избору има понуђач који:
 - понуди највећу почетну месечну закупнину,
 - понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у виђеном стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности Јавног предузећа без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације на телефоне: 011/316-28-89 или 316-46-21, лок. 141.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС”
Земун, Трг победе 3**

**РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА
ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП ПОСЛОВНОГ ПРОСТОРА У
ДОБАНОВЦИМА У УЛИЦИ М. ТИТА 2**

- ПРЕДМЕТ КОНКУРСА ЈЕ КАНЦЕЛАРИЈА ОД 16 м² И КАНЦЕЛАРИЈА ОД 25 м²

Општи услови конкурса:

- Право учешћа на конкурсима имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 „Земунске новине”, на име трошкова оглашавања.
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са знаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ”. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а”, Трг победе 3.
- најнижа почетна месечна закупнина коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод 23,50 динара по м².
- Предност при избору има понуђач који:
 - понуди највећу почетну месечну закупнину,
 - понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у виђеном стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности „ЗИПС”-а без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације на телефоне: 011/610-239 или 610-369.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС“
Земун, Трг победе 3**

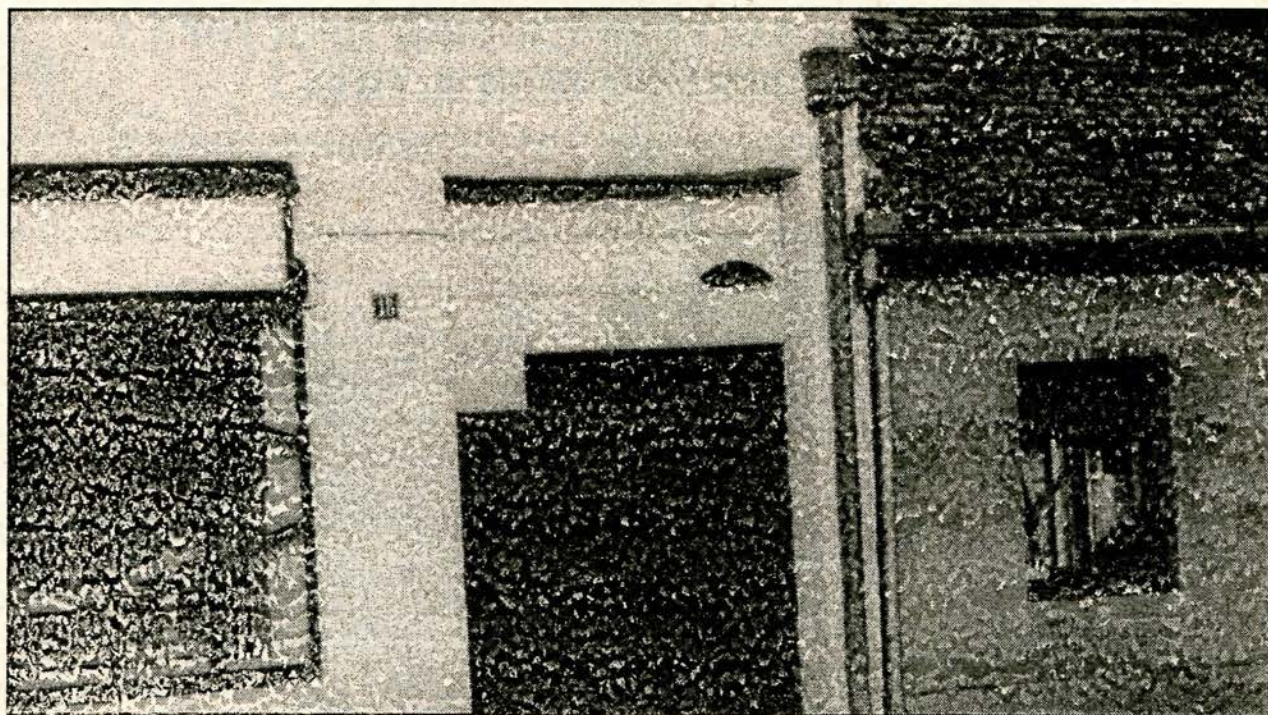
РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА

**ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП ПОСЛОВНОГ
ПРОСТОРА У ЗЕМУНУ У УЛИЦАМА:**

1. ТРГ БРАНКА РАДИЧЕВИЋА БРОЈ 18, ЛАГУМ ПОВРШИНЕ 120 м²;

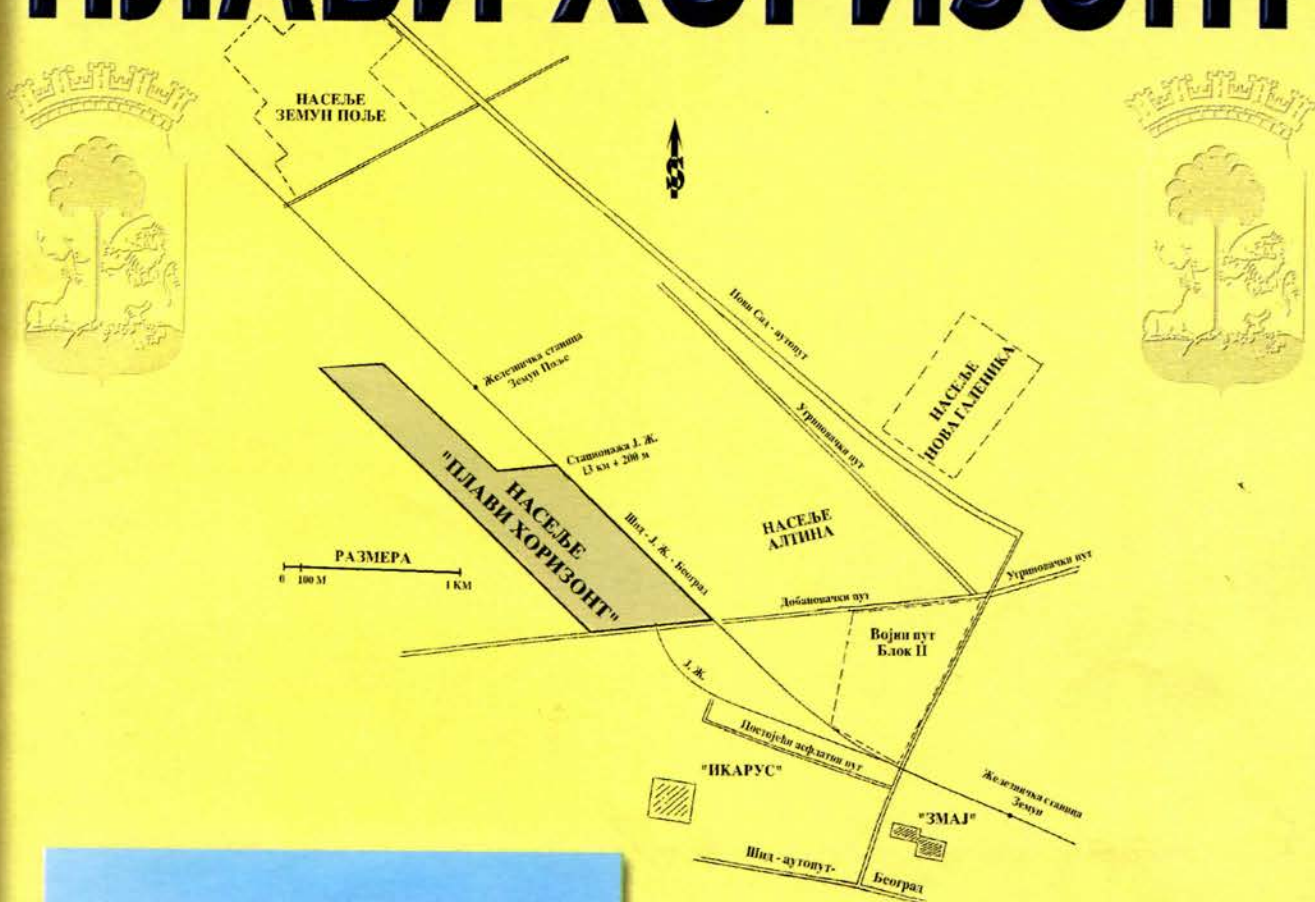
ОПШТИ УСЛОВИ КОНКУРСА:

- право учешћа на конкурсима имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро-рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 на име трошкова оглашавања
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са назнаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ“. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама ЈП „Пословни простор - Земун“, Трг победе 3
- најнижа почетна месечна закупнина коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод: за Трг Бранка Радичевића, 35,20 дин, за Утриновачку 28,20 динара по м².
- Предност при избору има понуђач који:
 - понуди највећу почетну месечну закупнину,
 - понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у виђеном стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности „ЗИПС“-а без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације у вези овог конкурса могу се добити на телефоне: 011/ 610-239 или 610-369.

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ
КОНКУРС
ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ
ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

- Парцеле се налазе у продужетку насеља Алтина, са леве стране пруге Београд-Батајница, од Добановачког пута до насеља Земун Поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 300 динара/м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 300 динара на жиро рачун бр. 40805-601-1-178255 "Земунске новине".
- Пријаве се подnose у Одељењу за имовинско-правне и ста-мбене послове, соба 65, а информације на телефон: 198-323 локал 36.

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА НАЈМЛАЂЕ ОПШТИНСКО НАСЕЉЕ

НАСЕЉЕ ОД БЛИЗУ 900 ПЛАЦЕВА ВЕЛИЧИНЕ ОД 5 ДО 8 АРИ
ИДЕАЛНА САОБРАЋАЈНА ВЕЗА
ИНФРАСТРУКТУРА ВЕЋ НА ОБОДУ НАСЕЉА

**ДО САДА ЈЕ
ПРОДАТО
408 ПЛАЦЕВА**

**ЦЕНА ПЛАЦЕВА:
300 ДИН/М²**

